

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PRATİK SENARYO
YAZMA TEKNİĞİ

SENARYO NASIL YAZILIR?

3.
BASKI

13- ALTAN- EVİ
Altan saldı bardağ
tadır. Sedat- Eri gir

SEDAT- 100 Sedat...
ALTAN- Oooo, hoşgeldin...
SEDAT- Entesnan haberler...
ALTAN- Entesnan haberler...
ALTAN- Bu güzel sürpriz...
SEDAT- Oldu.
ALTAN- Tarık'a ben haber v

Oğuz Gözen

A
akis kitap

Altan telefona doğru yürü...
kaldırıp numaraları girir.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://ranteey.org>

Pratik Senaryo Yazma Tekniği

SENARYO NASIL YAZILIR?

Oğuz Gözen

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

© AKİS KİTAP Tüm yayın hakları yayınevine aittir. Kaynak gösterilerek tanıtım ve iktibas yapılabilir. Çoğaltılamaz, basılamaz, senaryolaştırılmaz ve farklı biçimlerde hazırlanıp satışa sunulamaz. Elektronik ortamlarda yayınlanamaz.

Pratik Senaryo Yazma Tekniği

Senaryo Nasıl Yazılır?

Oğuz Gözen

- Yayın Yönetmeni : Bilal Özbay
Editör : Zeynep Özkan
Kapak Tasarım : Gökhan Koç
İç Tasarım : Ayşe Sevinçgül
Film : Grafist Film
Baskı-Cilt : Kahraman Ofset
Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad.
No:34 Bağcılar - İstanbul
Tel: 0212 629 00 01 Faks: 0212 628 73 12
- Genel Yapım : Endüljans İçerik Hizmetleri
2. Baskı : Aralık 2008 İstanbul
ISBN : 978-9944-257-19-0

AKİS KİTAP

Kitap Yayıncılık San. Tic. A.Ş.
Merkez Mah. Karaoğlanoğlu Cad. Konut Sk. No: 9
Mahmutbey / Bağcılar - İstanbul
Tel: (0212) 447 33 37 pbx Faks: (0212) 447 33 89
www.akiskitap.com akis@akiskitap.com

Pratik Senaryo Yazma Tekniği

SENARYO NASIL YAZILIR?

OĞUZ GÖZEN

Oğuz Gözen, 1946 yılında İstanbul'da doğdu. Sırasıyla, Talatpaşa İlkokulu, Mithatpaşa Koleji, Ankara Koleji ve Özel Ticaret Gazetecilik Okulu'nda okudu. 1960 yılında, Ankara'da Sahne Çığ'da başladığı sanat yaşamını, İstanbul Şehir Tiyatroları, Ankara Oyuncuları ve Arena Tiyatrosu'yla devam ettirdi.

Henüz on altı yaşındayken Türkiye'nin ilk yerli fotoromanını çekti. Fotoroman yapımında birkaç yıl rakipsiz olarak çalıştı.

Yoksullar Parkı isimli oyunu, 1967 yılında İstanbul Şehir Tiyatroları'nda, bir sezon oynandı. Yine yazıp yönettiği, Bir Piyas Yazıyorum isimli oyunu, Kadıköy Opera Tiyatrosu'nda sahnelendi.

Oyunlar sahneye koydu. Çocuk hikâyeciliğine de eğildi. Bu alanda birçok kitabı yayınlandı. İlkokulların ünite dergilerinde okutulan hikâyeleri mevcuttur.

Günahkârlar Serisi'ni kaleme aldı.

1970 yılında, toplumun cinsel sorunlarını işlediği Cam Kırıkları adlı kitabı, Cumhuriyet Gazetesi tarafından, yılın en ilginç hikâye kitaplarından biri olarak gösterildi.

1972 yılında, Hayal Uçurumu filmiyle girdiği sinemada, çeşitli konularda yüz elliye yakın film üretti. Filmlerinin birçoğunun senaryolarını yazdı. Üç kere Almanya'ya giderek, bu ülkede de, Almanya Macerası, Dertler İnsanı, Dünya Boştur, Senin Yüzünden, Kadersiz Doğmuşum adlı filmleri yönetti. Yeşilçam'da bazı yıllar, senenin en fazla film çeken yönetmeni oldu. 1997'de, Türk Sinemasında çekilen tüm filmlerin üçte birini çekerek, görülmemiş bir rekora imza attı.

Elveda Yavrum, Yetim, Kurtar Yarab gibi hasılatlı filmler ortaya koydu. Zorunlu göçle Bulgaristan'dan gönderilen Türklerin yaşantılarını, yarı belgesel nitelikte Zulüm Treni adıyla sinemaya aktardı.

Gözen, sinemamızın en fazla film çeken yönetmenlerinden olup, anılarını derlediği Bir Yeşilçam Masalı adlı kitabı, 2006 yılında Akis Kitap tarafından yayınlandı.

'Balıyüstü Balıklar' adlı hikâye kitabı, 2007'de yine Akis Kitap'tan çıktı.

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ	7
SENARYO YAZMAK ZOR DEĞİLDİR	8
YAZIM TEKNİĞİ	9
MİZANSENLER NASIL OLMALIDIR?	11
DİYALOGLAR NASIL OLMALIDIR?	12
KONU	14
SENARYONUN GEÇİRDİĞİ EVRELER	21
PLÂN	23
HEDEF KİTLE	25
SENARYOYU SATMAK	28
ELİNİ ÇABUK TUTMAK	29
OYUNCUYA SENARYO OKUMAMAK	34
FAZLA SANAT LÂFI ETMEMEK	37
İKİ ÖRNEK	39
TEKERLEK (KOMEDİ SENARYO)	45
DÜNYAMI YIKMASAYDIN (DRAM SENARYO)	123

GİRİŞ

Sinemaya girdiğim günden, bugüne, toplumun her kesiminden en fazla duyduğum söz şudur:

- Benim hayatım film... Ah, bir senaryo yazabilsem...

Veya:

- Bende öyle hikâyeler var ki, tam senaryoluk...

- Peki, neden yazmıyorsun? dediğimde, cevapları hep aynıdır:

- Senaryo yazmayı bilmiyorum ki...

Okumuş kesimden de, okumamış kesimden de gelen cevap, tamamı tamına budur.

Senaryo yazmak, bir teknik, bir bilgi, bir beceri işidir. Tamam...

Ama, belli bir kültür seviyesine ulaşmış kişilerin de:

- Senaryo yazmayı bilmiyorum, demelerine ne karşılık vermeli?..

Rahmetli Aziz Nesin derdi ki:

- Türkiye'de her üç kişiden, dördü şairdir.

Güzel bir ironi. Herşey bir yana, çok kişinin evinde sakladığı bir hikâyesi, bir romanı vardır. En azından, pek çok kişi günlük tutmuştur.

İnsanlara deseniz ki:

- Fenerbahçe takımına, teknik direktör olur musun?

Herkes:

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

- Olurum, der...

Ya da:

- Başbakan olur musun? Ülkeyi yönetir misin?

Cevap yine aynıdır:

- Yönetirim...

Peki, insanlar, dünyaca ünlü hocadan, takıma daha iyi futbol oynatabileceğine inanır veya ülkeyi başbakanından daha iyi yönetebileceğini düşünür de, senaryo yazmak neden bu kadar zor gelir?..

Acaba senaryo yazmak gerçekten zor mudur?

Şunu kesinlikle söyleyeyim:

- Senaryo yazmak hiç de zor değildir...

SENARYO YAZMAK ZOR DEĞİLDİR

Aklıma bu senaryo konusu takılınca, hemen seçkin birkaç kitabevine uğrarım. (Hani, bazı kitap ilânlarında, seçkin kitapçılarda, diye yazarlar ya.)

Neyse ki, gittiğim kitapçılarda senaryoyla ilgili iki üç kitap bulurum.

Hemen alıp, eve gelirim.

Kitapları açıp, okumaya başlarım. Aman Allah'ım, o da ne?..

Âdeta bu kitapları, birşeyler öğretmek için değil, okuyanlar hiçbir şey anlamasın diye yazmışlar...

Halk arasında bir söz vardır:

"Kulağını tersten tutmak."

Sanki, kulaklarını tersten tutmuşlar...

Sanki, suyu derin gösterebilmek için, ellerini içine sokup, iyice karıştırmışlar. Karıştırmak şöyle dursun, bulandırmış da, bulandırmışlar...

Lâf... Lâf... Lâf... Sayfalar dolusu lâf... Yazılanların bir tanesini anlamak mümkün değil. (Senaryo hakkında kitap yazarlar, beni

mazur görsünler. Söylediklerim, okuduğum birkaç kitap için geçerlidir.)

İyi ki, mesleğe girerken, bu tarz bir kitap okumanışım.

Otuz beş senedir rejisörlük yapan, Türk Sinemasında, tarih boyu en fazla film çeken yönetmenler arasında üçüncü sırada bulunan, yüz elliye yakın film üreten, çoğunun senaryolarını da yazan biri olarak, şunu bütün samimiyetimle söylüyorum:

- Bu kitaplardan birini okuyan, değil senaryo yazmayı öğrenmek, kitabın kapağını hemen kapatır ve senaryo yazmak işinden ebediyen vazgeçer.

Bu sözü söylerken, pratiklik yönümü filân işin içine katmıyorum.

Hani, bazı cihazların kullanma kılavuzları vardır. Sayfalar dolusu yazı yazar, sayfalar dolusu lâf eder, fakat hiçbir şey anlatamazlar.

Doğrusu, ben de birşey anlamam o kılavuzlardan. Elektronikle arası iyi olan bir arkadaşşıma sorarım çoğu zaman:

- Yahu, bana izah et. Ne diyor? derim.

○ da bana:

- Soldaki düğmeye bas, tamamdır, diye cevap verir. Şaşar kalırım.

Soldaki düğmeye basmamız için mi, bu kadar lâf salatası yapmışlar, diye düşünürüm.

İşte, okuduğum senaryo kitapları da, böyle velhasıl...

YAZIM TEKNİĞİ

Senaryo yazmanın bir tekniği vardır elbet. Ama, önce işe şöyle başlayalım:

Bir dosya kâğıdını elinize alın. Dikey olarak tutun ve ikiye katlayın. Açtığınızda ortasında, dikey bir çizgi belirecektir... İşte bu çizginin soluna mizansenleri (oyuncuların hal, hareket ve davranış biçimlerini), sağına diyalogları (konuşmaları) yazın.

Her sahnenin (sekans da denebilir) üstüne, bir çizgi çekin.

Çizginin de üstüne 1, 2, 3, 4 gibisinden, sırasıyla sahne numarası verin. O numaradan sonra, bir nokta koyup, sahnenin nerede geçtiğini belirtin. Oda, salon, gazino, cadde, deniz kenarı, çay bahçesi, vs. gibi.

Şimdi yukarıda rastgele yazdığımız mekânlara bir göz atalım:

Oda, salon, gazino dahili (İç) mekânlardır. Cadde, deniz kenarı, çay bahçesi ise harici (Dış) mekânlardır.

Bir parantez açalım ve dahili olanlara, kısaltılmış olarak (**Da**, harici olanlara (**Ha**, yazalım. Araya bir tire koyalım. Bu sefer, sahnenin gündüz mü, gece mi geçtiğini belirtelim. Yine kısaltılmış olarak, gündüz geçiyorsa, **-Gün** gece geçiyorsa, **-Ge**) yazalım. Tabii parantezi kapatmayı da unutmayalım.

Parantezi kapattıktan sonra, o sahnede oynayanların isimlerini sıralayalım: Ayşe, Fatma, Hatice, vs. gibi.

Şimdi yaptığımız işlemi bütün halinde görelim:

1. ODA (Da-Ge) Ayşe, Fatma, Hatice

Veya:

2. CADDE (Ha-Gün) Mehmet, Nuri, Hüseyin

Yani sırasıyla, önce sahne numarasını, sonra mekânı, mekânın dahili mi, harici mi olduğunu, sahnenin gündüz mü, gece mi geçtiğini ve o sahnede yer alan kişileri belirterek, altını çizelim.

Dahililere (İç) veya Haricilere (Dış) da denilebilir. O sizin tercihinize kalmış.

Senaryo, her sahnenin bitiminde, yeni bir sahne numarası verilerek sıralanıp gider. 50 veya 100 sahneye (sekansa) kadar ilerler. 150, 160 sekanslık senaryolar da vardır. Ancak, 90 dakikalık bir film için 50 ile 100 sekans normaldir.

Filmler genelde 90 dakikadır. Ama bu demek değildir ki, 90'ı aşamaz. 100 dakika da olabilir, 110 dakika da. Hatta üç saatlik filmler bile vardır.

Fakat sinemalardaki seans durumlarına, televizyonlardaki yayın saatlerine bakıldığı zaman, normal 90 dakikadır...

MİZANSENLER NASIL OLMALIDIR?

Mizansenler, son derece kuru olmalıdır. Yani, mizansenleri yazarken, hiç edebiyat yapılmamalıdır. Oyuncuların ruh halleri, hareketleri, davranış biçimleri, gayet yalın bir şekilde verilmelidir. Ayrıca, teferruata da kaçılmamalıdır.

Meselâ:

"Derin bir nefes alır."

"Sigarasını içine çekip, dumanını halkalar halinde havaya üfler."

"Gözünü kapatıp açar."

"Kırpıklarını oynatır." gibi mizansenlerle yazılmış senaryolar, beni son derece sıkar.

Bu tarz bir çalışma, rejisörün alanına tecavüz etmektir. Zaten hiçbir rejisör de bu yazılanlara uymaz.

Mizansenlerin ana hatları, diğer bir deyişle kabası önemlidir.

Yani:

"Kapıdan içeri girer."

"Karşısındakinin suratına yumruğunu indirir."

"Silâhını çekip, tetiğine basar." gibi...

Sinemada hiçbir şey tesadüfen yapılmaz. Daha doğrusu, yapmış olmak için yapılmaz. Meselâ duvarda asılı duran silâha, bir yakın plân çekildiyse, o silâhın filmde mutlak bir işlevi olmalıdır. Açıkçası, o silâh filmin sonunda patlamalıdır.

Sonuç olarak, mizansenler son derece kısa ve öz olacak, gayet az kelime sayısı ile anlatılacak. Edebiyata kaçılmayacak, teferruatla rejisörün kafası meşgul edilmeyecek, zamanı çalınmayacaktır.

Edebiyata kaçılmayacak derken, bir anım geldi aklıma:

Rejisörlük yaşamımın ilk yılları... Bir bayan senarist, okumam için senaryo getirmişti bana. (Sonraları bu bayan, şu anda hayatta olmayan ünlü bir yönetmenimizle evlendi, ayrıldı. Birçok senaryo yazdı ve ünlü oldu.)

Senaryosunu elime alıp baktım. İlk sahnesinin mizansenini, şu cümleyle başlamıştı:

"Tren düdüğünü tatlı tatlı çalarak geçmektedir."

Muzipliğim üstümdeydi herhalde. Hemen senaryoyu elimden bıraktım:

- Ben bunu çekemem, dedim.

Senarist:

- Niye? diye sordu.

Cevap verdim:

- Peki, trenin düdüğünün tadını nasıl verebileceğim?.. Melodili olarak çaldırarak halim yok ya...

Senarist bir an düşündü. Sonra gülmeye başladı. Karşılıklı olarak güldük...

DIYALOGLAR NASIL OLMALIDIR?

Diyaloglar, konunun geçtiği yerin ruhuna uygun olarak yazılmalıdır. Doğal olmalıdır. Yine edebiyata kaçılmamalıdır.

Yani, sahne Tophane'de bir kahvede geçiyorsa, tavla oynayan gence:

- Sevgili rakibim, lütfen zarı atar mısınız? dedirtemeyiz.

Bunun yerine ne dedirtebiliriz? - <https://rantey.org>

- Haydi salla zarı, salla... At geleyi de, düş kucağıma...

Karşı taraf ne diyebilir:

- O senin dediğin martaval aslanım, martaval... Yürrrü...

Sıra çay istemelerine gelince:

- Çaycı kardeşim, acaba iki demli çay verebilir misiniz? dedirtmeyeceğiz herhalde.

Ne dedirteceğiz:

- Rüstem al iki tane yandan çarklı.. Neşeli olsun, karışmam ha...

Şimdi mekânı değiştirelim.

Sahne, boğazda tarihi bir yalıda geçsin. İki yaşlı hanım, hem kasnaklarını işlemekte, hem konuşmakta olsunlar:

- Şefika'cıgım ağızımız kurudu, birer çay alır mıyız?..

- Elbette Mahmure'ciğim... Sizin kalfanın çayı da içilir hani...

Yalı sahibesi, hizmetkâra seslenir:

- Bacı kalfa, bacı kalfa, bize iki açık çay getirebilir misin? Limonlu olsun... Şeffaf fincanlara koy, e mi?..

- Başüstüne hanımefendi... Yanında, dün yaptığım portakallı kurabiyelerden de ister misiniz?..

- Elbette... Kendine de bir çay al. Kurabiyelerden de muhakkak ye...

- Emredersiniz Hanımefendi...

Diyalogları daha da uzatmak mümkün.

Bir senaryoda diyaloglar uzun tutulmamalıdır. Unutulmamalı ki, sinema fotoğrafla anlatım sanatıdır. Diyalog mutlak gerekiyorsa, gerektiği kadar kullanılmalıdır. Çok dikkatli kullanılmalı ve seyirciyi baymamalıdır.

Sinemada diyalog, hikâye, roman ve tiyatrodaki gibi değildir. Tıpkı ilâç gibidir. Dozunda kullanılırsa yarar, dozu kaçarsa zarar verir.

Öyle anlar vardır ki, kuvvetli bir imaj, uzun uzun diyalogların başaramayacağı etkiyi başarır.

Yine okumam için elime gelen bir senaryodan örnek vereyim. Yazan, genç bir senarist aday.

Senaryonun ikinci sahnesindeyim. Diyaloglar tam beş daktilo sayfası tutuyor.

Elime kurşun kalemi alıp, son derece hafif olarak (kalemi bastırmadan) bazılarının altını çizdim.

- Bunları çıkart, dedim.

Diyaloglar yarım sayfaya düştü.

Senaristin kalbine iniyordu âdeta. Gözleri buğulandı. Herhalde onları yazana kadar verdiği emek, aklına gelmişti.

- Gel yanıma otur, oku, diye konuştum. Bak, anlamda hiçbir değişiklik olmadı.

Önce istemeye istemeye okumaya başladı. Dokunulsa ağlayacak hâldeydi.

Fakat okudukça, yüzü aydınlandı:

- Haklısınız, anlam hiç değişmemiş, dedi.

Herhâlde o günden sonra, uzun uzun diyalog yazmamıştır bir daha...

KONU

Senaryoda konu çok önemlidir. Tüm sanat dalları için konu önemlidir ama, sinemada yüz kat daha önemlidir.

Konusu iyi olmayan, fakat özenilerek çekilmiş bir film seyirciyi enterese etmez de, sağlam bir konuya dayanan, fakat iyi çekilmiş bir film seyirciyi koltuklara bağlayabilir.

Konu, tüm dünya ülkeleri için ilk sırada gelir. Saygın sinema adamları, konuya çok önem verirler. Hatta bazı ülkelerinde, bir buçuk, iki sayfalık sadece konu yazan çeşitli yazarlar vardır.

Bizde ise, böyle birşeye gerek duyulmaz. Şirketler çoğunlukla yazılması tamamlanmış senaryo satın alırlar. Zaten bizde çekebileceğiniz konu çok azdır.

Dışarıda çekilen filmlerin çoğu, içinde yaşadığı toplumu acımasızca eleştirir. Hatta, polis teşkilâtını, sağlık mekanizmasını, başkalarını eleştirir. Biz ise, bunlardan çok uzaktayız.

Psikolojik konulara da, anlaşılamamak endişesiyle pek girmeyiz.

Bir söz vardır filmcilikte:

"Yapılanı yapmak."

İşte biz, yıllarca yapılanı yapmışızdır.

Eskiler derlerdi ki:

- Filmin başında bir dansöz, ortasında bir kavga, sonunda bir mezar varsa, o film tutar.

Türk Sineması, senaryosuz film çeken yönetmenler bile görmüştür. Hep "başında bir dansöz, ortasında bir kavga, sonunda bir mezar" yöntemiyle çekilmiştir bu filmler.

Heveslenip, sanatçı yönüm şahlanıp, ne zaman değişik bir senaryo yazdıysam, şu sözle karşılaşmışımdır:

- Boş ver bunları... Hani senin evvelki yıl çektiğin bir film vardı ya... İşte onun aynını çekelim...

Eh böyle olunca da:

- Ben onu çektim, bir daha çekmem, demek bir fayda sağlamaz. 1972 yılında, ilk filmimi çekmek üzereydim.

Çok iyi niyetli olan ve matbaacılık yapan ortağımın film çekmek için, bana bir şartı vardı:

O güne kadar yapılmayan tarzda bir film istiyor, bana o devrin psikolojik ağırlıklı İsveç filmlerini örnek veriyordu. Onun da ilk filmi olacaktı bu.

1970'de yayınlanan Cam Kırıkları adlı kitabımdaki Hayal ve Boşluk adlı hikâyem, istediği tarza uygundu.

Kısaca hikâyeyi anlattım. Tabii o anki heyecanımla ne kadar anlatabildimse!..

Yazdıkları hikâyeyi tonlamalarıyla, yer yer mizansenler katarak, ballandıra ballandıra anlatan yönetmenlere hep gıpta etmişimdir. Sonraki yıllarımda da, bu tarz yeteneği olan yönetmen arkadaşlar çok görmüşümdür. Hikâye anlattıkları zaman, tüyleriniz diken diken olur, zaman zaman gözleriniz dolabilir. Aman bu ne muhteşem hikâye, diye düşünebilirsiniz. Ama o filme gittiğinizde, anlattığı hikâyeden eser olmadığını, hikâyesinin anlatımındaki hiçbir tadı filmine yansıtamadığını görürsünüz.

Hikâye anlatmak da başka bir meziyet olsa gerek. Neticede ortağım, anlattığım hikâyeyi beğendi ve bunu çekmeye karar verdik...

Ortağımın beklentileri daha da ileri noktalara uzanıyordu. Çekeceğimiz filmle, dış festivallerden birine, özellikle o günlerde gündemde olan Milano Film Festivali'ne katılmak arzusundaydı.

Önce, Hayal ve Boşluk adını, Hayal Uçurumu biçiminde değiştirerek işe koyulduk. Artık, senaryonun yazımına başlamış, yoğun bir çalışma temposuna girmiştik.

Hayal ve Boşluk, daldan dala konan çok kadınlı bir gencin, bir yaralama suçundan hapse girmesiyle doğan cinsel boşluğunu, mas-türbasyonla gidermesi üzerine oluşan ve ileriki yıllarda ortaya çıkan sorunları anlatan bir hikâyeydi.

Kadro çalışmalarına başladığımızda, temas ettiğimiz bazı oyuncuların ücretlerinin, düşündüğümüzden çok daha fazla olduğunu veya karşılarında bizi yeni bir yapımcı olarak görünce, o günkü ücretlerinden çok daha fazlasını istediklerini saptadık.

Son olarak, o devirde açık saçık rollerde oynayan ve erotik yüze sahip olan bir oyuncuyla görüşmeye karar verdik.

Onu, bir film çekimi esnasında bulduk. Gittiğimizde yatakta, şu anda hatırlayamadığım bir oyuncuyla sevişiyordu. Üzerinde bir külottan başka birşey yoktu. Sevişme esnasında göğüslerinin erkek oyuncunun koluyla kamufle edildiğini sanıyordu.

Sahnenin çekimi bitince, birşeyler giyerek yanımıza geldi. Kendisine teklifimizi ilettik ve bu filmde oynamasını istediğimizi söyledik. Konunun ne olduğunu sordu. Bunun, erkek ve mastürbasyon olayı üzerine kurulu, psikolojik bir öykü olacağını anlattık.

Suratımıza tuhaf tuhaf bakarak, hiçbir şey anlamadım, dedi. Hikâyeyi bir kez daha özetlemeye çalıştım, dilimin döndüğünce. Bu sefer mastürbasyonun ne demek olduğunu sordu.

Kendisine mastürbasyonun ne olduğunu, izah etmeye başladım. Oyuncunun tepkisi son derece tersti:

- Ben oynamam öyle terbiyesiz filmlerde...

Oysa ki film oldukça önemliydi ve dış festival hayalleriyle hazırlayacağımız bir yapıttı. Setinde bulunduğumuz ve yataktan kalkıp yanımıza geldiği film ise, en açık seks sahneleriyle dolu, o günlerin sıradan bir filmiydi.

Yapabileceğimiz iki şey vardı önümüzde:

Ya isimsiz oyuncularla çalışacak, ya da şarkıcı ve türkücülerle filmi çekecektik. Ancak yapmak istediğimiz film, elbette ki bir şarkıcı filmi değildi.

Neticede bu iş için, o dönemlerde Seni Sevmek ve Sen Sen Sen adlı plâklarıyla altın plâk almış olan Mehmet Taneri üzerinde karar kıldık. Bu kararımızın sebebi, Taneri'nin, şarkıcılığından önceki dönemlerinde tiyatro çalışmaları yapmış olmasıydı.

Taneri'nin yanına kadın oyuncu olarak, o günlerdeki filmlerde küçük şirketlerde başrol, büyük şirketlerde orta büyüklükte roller oynayan Sevgi Can'ı alıp, yanına da manken Ayda Aydan'ı kattık. Kısa bir süre sonra çekimlere başladık. Filmin kameramanı, M. Ali Özdemir'di.

Çekimlerde Mehmet Taneri, iyi bir oyunculuk sergiliyordu. Özdemir güzel fotoğraflar yaparak, beni daha da ateşliyordu. Bu arada bir de psikolog ve pedagogumuz vardı. Bazı şeyleri onlara da danışıyorduk. Ve zaman zaman sete de getirerek, çalışmalarımızı sürdürüyorduk.

Bir de klâket kullanmamam, o gün için, hele hele ilk filmini çeken bir yönetmen olduğum için etrafıma şaşkınlık verdi. Bu arada filmin içindeki kişilerce bile, filmi bağlayıp bağlayamayacağım hakkında şüpheler vardı.

Oysa ki ben kendimden son derece emindim. Hangi hareketten hangi harekete geçeceğimi, daha çekerken görüyor ve kafamda montajlıyordum.

Film, hayatımın en uzun sürecini taşıyarak, 32 işgünü buldu. Malûm, çok değişik bir film yapmanın heyecanı içindeydik ve Milano Film Festivali'ne katılma umutları taşıyorduk.

Filmin sonlarına doğru yüzüm gülmüyordu. İçimde bir burukluk vardı. Film bitiyor diye sevinecek yerde üzüliyordum. Çünkü, bir daha kamera arkasını göremeyeceğimden endişe duyuyordum.

Film, gazetelerde büyük yankı uyandırdı. Bu tarz bir film çekilmesi, bazı gazetelerin başsayfalarına kadar sıçramıştı. Sık sık gazetelerde haberler çıkıyor, olay, gençliğin seks bunalımları sinemaya aktarılıyor, şeklinde basında yer alıyordu.

Yeşilçam'da da işin yankıları büyük olmuştu. Çok firma, filmi almak üzere harekete geçmiş, teklifte bulunmuşlardı. Fakat ortağımın düşünceleri farklıydı. Filmı satmadı.

Artık Yeşilçam köşelerinde benim hakkımda çeşitli şeyler konuşulmaya başlanmıştı. Kimi kendi bunalımlarımı sinemaya aktardığımı söylüyor, kimi Amerika'da sinema eğitimi gördüğümünden bahsediyordu. Tabii böyle birşey yoktu.

Bu arada Hayal Uçurumu'nun montaj çalışmaları başlamıştı.

Saatlerce uğraşıp, kadrın simsiyah olduğu, kızla oğlanın siluet hâlinde ışıık aldığı, çekimi ve ışığı saatlerce sürmüş plânlar kurgucu

tarafından sepete atılmıştı. Bunların simsiyah, bozuk olduğu söyleyerek sepete atılması bana ilk şokumu yaşatmıştı.

Keza ön plân flû, arka plân net olan mizopuanlı plânlar da, kurgucu tarafından flû olduğu gerekçesiyle kullanılmak istenmemiştir. Her ne kadar o plânları kullandıysam da, aynı olayları işletmecilerle de yaşadım.

O devirde Türkiye, farklı işletmelerin yönetiminde, ayrı ayrı bölgelere ayrılmıştı. Her bölgenin birkaç işletmecisi vardı. Bunlar filmi halka ulaştıran kişilerdi. Bu kişilerin parasıyla filmler üretildiği için, işletmeciler çekilecek filmlerin konularını da, oyuncularını da saptarlardı.

Çoğunlukla sanatla ilgisi olmayan kişilerdi bunlar. Filmin fotoğraflarını gururla önlerine koyduğum zaman, tepkileri hep aynı oluyordu:

- Yahu bunlar bozuk, aydınlık olanları yok mu?..

Ö günlerde bu tarz bir film çekmenin, hele hele mastürbasyon konulu bir film çekmenin, bizzat mastürbasyon yapmak olduğunu çok geçmeden öğrenecektim...

Düşkırıklıkları bununla bitmedi. Film sansürden de bir türlü çıkamadı. Orasını kesiyor, burasını kesiyor, ama bir türlü çıkaramıyorduk. Milano Film Festivali'ne katılabilmek için, bütün çaba ve yazışmalar da boşa gitmişti.

Film ancak altı sene sonra, kuşa dönmüş biçimde sansürden çıkabildi. O zamana kadar da bütün heyecanımız bitmiş, ben çoktan piyasa işi filmlere yönelmiştim.

Film, kuşa dönmüş kopyasıyla sinemalara girdi, ama beklediğimiz işi yapmadı. Daha doğrusu anlaşılmadı. Bu arada yapmayı düşündüğümüz diğer projeler de sekteye uğradı.

Ortağımla seyrek görüştük ileriki yıllarda. Öldüğünü duydum sonradan. Kendisini rahmet ve minnetle anıyorum. Hayallerini gerçekleştiren kişi odur.

Ses mühendisi, günlerce müzik aradı film için. Bunalım müzikleri... Ben filmi seyrederken son derece bunaldığımı, sonraki yıllarda hep espri konusu yapmış ve hatırlamışımıdır.

Böyle bir konuyu çok erken çekmenin acılarını taşıdım üstümde. Böyle bir tasarı, sinemamızda seksenlerden sonra düşünülebilir ve yerini bulabilirdi belki...

Mamafih, günümüzde de hiçbir firma bu konulara girmez.

Günümüzde iki türlü film çekilir:

Ya güvendiğiniz, inandığınız konuyu çekmek için kapı kapı dolaşır, sponsorlar bulur, bin bir eziyet çekersiniz. Sonunun ne olacağı belli değildir. Ya da kurulu düzenli bir firmadan teklif alır, belirli bir ücret karşılığı, belirli gün ve negatifle istenilen konuyu çekersiniz. İstenilen konular da, birbirinin tekrarı konulardır. Yani "Yapı-ları yapmak"tan ileri gitmez.

Velhasıl, sanat adına, marjinallik adına, abuk sabuk şeyler çekenler, biraz halkın duygularına, düşüncelerine değer vermeli, ticari film çekenler de daha kalitelisini, daha iyisini yapmaya gayret etmeli. Böylece bir orta yolda buluşulmalı.

Bir film hem sanatsal, hem de ticari olamaz mı?..

Pekalâ olur.

Sanat filmi denince, ille de marjinallik peşinde koşanlara da çok şaşarım.

Eskiden sanat filmi dendi mi, mutlak bir ağa olurdu. Bütün köye hükmederdi. Köylü, onun emrinde çalışırdı.

Zaman içinde, bu tip ağaların nesli tükendi. Başka ağalar türedi. Ama bizim sinemacılar, yıllar yılı sanat filmi diye yine bu tip ağaları işlediler.

Şimdi de, yapılanın adının sanat filmine çıkması için, yallah marjinallik... Sapık eğilimlere övgü düzmek, fahişeliğe övgü düzmek... Bu mudur sanat?

Ben de çok fahişe filmi çektim. Ama altından hep, fahişe olmayınız, karanlık yollara sapmayınız, mesajı çıktı. Üzülürsünüz, horlanırsınız, yıpratılırsınız, mesajı çıktı.

Bunların filmlerindeki mesaj ise, hayat sizin hayatınız, istediğiniz gibi yaşayabilirsiniz. Hatta, istediğiniz cinsel tercihi kullanabilirsiniz, falan filân...

Sonra da, filmlerimiz niye halkla buluşmuyor, diye feryat ediyorlar.

Sadece kendiniz için filmler yaparsanız, toplumun örf ve âdetlerini hiçe sayarsanız, onların duygularıyla bu kadar alay ederseniz, filmlerinizi halkla buluşur mu?.. Halk sizin filminize gelir mi?..

Bu gibi filmlere, övgü düzen eleştirmenler de yığınla. Bilmem kaç çocuklu evli kadın, filmde kocasını aldatıyor. Bir eleştirmen:

"İşte, filmin alkışlanacak sahnesi" diye yazıyor.

Vay, vay, vay, vay.... Seveyim sizin sanat anlayışınızı...

Neyse, biz yine senaryo yazımına dönelim.

SENARYONUN GEÇİRDİĞİ EVRELER

Bir senaryo, bitene kadar şu evrelerden geçer:

1. Süje
2. Snopsis
3. Treatment
4. Senaryo

Süje, senaryosu yazılacak konunun, en kısa biçimde anlatılacak, üç beş sayfayı geçmeyecek şeklidir.

Bu anlatım, çok kaba hatlarıyla olmalı ve senaryoya uyarlanabilecek biçimde yazılmalıdır.

Süje yazarken, kesinlikle edebiyat yapılmamalıdır. Süjede filmin ana hatlarının ve ana fikirlerinin anlatılması yeterlidir.

Bir senarist, süjesinin giriş, gelişme ve sonuç bölümlerini saptar. Süjesini net bir biçimde açar, yayar ve sonuçlandırır. Hikâyesini anlatırken, herşeye kamera gözüyle bakar.

Snopsis, senaryo çalışmasındaki ikinci aşamadır. Süjenin biraz daha geliştirilmiş şeklidir. Filmin içindeki kişileri tanıtan, onların yaş ortalamalarını, karakterlerini veren metindir. Beş on sayfa olabilir.

Treatment, senaryo hazırlanmasındaki, yardımcı safhalardan üçüncüsüdür. Yazılan synopsis, uzun bir öykü olarak geliştirilir. Filmdeki olaylar, kişilerin davranış biçimleri, daha geniş olarak belirtilir. Otuz kırk sayfa olabilir.

Dördüncü safha da **senaryo**dur.

Sineması ileri olan ülkelerde, süje, synopsis ve treatment sıralamasına son derece dikkat edilir. Her birinin üzerinde uzun uzun durulur. Senarist, yönetmen ve yapımcı arasında tartışılır.

Bizde ise bazı senaristler, synopsis ve treatmenti bir arada toplar. Hatta bazı senaristler, bunlara hiç gerek görmez. Doğrudan, daktilosunun veya bilgisayarının başına geçer. Senaryosunu yazmaya başlar...

Sözünü ettiğimiz ön hazırlıkları yapmadı diye, senaryosu mutlak kötü çıkacak değildir. Sorun hangi sahneyi, nereye koyacağını bilmektir. Bu, deneme yanılma yöntemiyle de bulunabilir. Tabii, burada senaristin tecrübesi de devreye girer...

Bir senaryonun, süje, synopsis, treatment sıralamasıyla yapılması, ne çok iyi olacağının göstergesidir. Ne de doğrudan yazılması, kötü olacağının göstergesi...

Artık tercih size kalmış. Ama yapılması gereken, işin gereği, yolu, yöntemi budur.

Senaryo bittikten sonra, geçirdiği bir aşama daha vardır. Ona da: "Dekupajlı senaryo" denir.

Dekupajlı senaryoyu hazırlamak, rejisöre ait bir işlemdir.

Rejisör, senaristin yazdığı senaryoyu eline alır. Sahneleri, plân-lara böler. Kılı kırk yarararak, hangi plânı nereden, hangi plânı nereden çekeceğini tasarlar. Plân büyüklüklerine kadar saptar. Kamera hareketlerini belirler. İşte bu da, dekupajlı senaryo, yani çekim senaryosudur.

PLÂN

Plân, filmin en küçük parçasıdır. Tıpkı bir yap-boz oyunundaki gibi, plânların yerli yerine konmasından film meydana gelir.

Bir plân, kameranın bir kez çalıştırılmasıyla elde edilir. Bazı sahneler, üç beş plâna bölünebildiği gibi, bazıları da yirmi otuz plâna bölünebilir.

İşte klâket dediğimiz, üzerine tebeşirle yazı yazılan küçük kara tahta da bunun içindir. Üzerine, sahne ve plân numaraları yazılır.

Sahne 5, plân 7 veya sahne 33, plân 19 gibi...

Bu kara tahta (klâket), her plândan evvel çekilir. Tabii çok kısa olarak. Zaten uzun çekilirse, yapımcı feryat eder, negatif harcıyor diye...

En çok plân adedinden oluşan sahneler, kavga ve final sahneleridir. Bazı filmlerde bu sahneler, yirmi otuz plândan aşağı tutmaz.

Bazen bir plân, ikiye üçe de bölünebilir. Ona onbeşe de... Yani bir plândan, çeşitli plânlar elde edilir.

Diyelim ki, Ayşe kapıdan içeri girdi. Fatma'ya baktı. Lâfını söyledi ve dışarı çıktı. (Tamamı bir plânda çekildi.)

Fatma da öylece durdu. Başını önüne eğdi. Sonra kaldırdı, Ayşe'ye baktı. (O da bir plânda çekildi.)

Montajda, rejisör bunu bölerek, şöyle sıralayabilir:

1. Ayşe'nin kapıdan girişi.

2. Fatma'nın bakışı.

3. Ayşe'nin Fatma'ya yaklaşması.
4. Fatma'nın bakışı.
5. Ayşe'nin lâfını söylemesi.
6. Fatma'nın başını önüne eğmesi.
7. Ayşe'nin arkasını dönüp yürümesi.
8. Fatma'nın başını kaldırması.
9. Ayşe'nin kapıdan çıkması.
10. Fatma'nın arkasından bakması.

Şimdi yapıłana dikkat edelim:

İki plân olarak çekilen sahne, on plâna bölündü.

Rejisör isterse, daha fazla plâna da bölebilir. Durum, regisör ile montajcının (kurgucunun) keyfine kalmıştır...

Rejisörün, senaryosunu dekupajlarken, her sahneyi çeşitli plânlarla böldüğünü biliyoruz.

Bu plânların adları şöyledir:

1. Umumi plân
2. Orta umumi plân
3. Boy plân
4. Amerikan plân
5. Bel plân
6. Omuz plân
7. Baş plân
8. Detay

Plânların isimlerini izah etmeye gerek yok. Çünkü anlamları açık. Bir tek, Amerikan plân'ın ne olduğu bilinmeyebilir.

Amerikan plân, insanı diz kapaklarından itibaren gösteren plândır.

Çekim senaryolarında (dekupajlı senaryolarda), pan, tilt, travelling, amors, cut, vs. gibi kelimelere de rastlanır.

Pan, kameranın ekseni etrafında döndürülerek veya yukarıdan aşağı, aşağıdan yukarı yapılan hareketidir.

Tilt de öyle. Tilt, panın daha küçüğüdür. Kameranın küçük bir hareketidir.

Travelling, bir kaydırmadır. Kameranın elde veya herhangi bir araç üzerinde çeşitli yönlerde kaydırılmasıdır.

Amors, kişiyi arkadan gösteren plândır. Meselâ, konuşan iki kişiden birinin sırtından, öbürünün yüzünü gösteren plâna, amorslu plân denir.

Cut, iki plânı birbirine direkt olarak bağlamaktır. Yani hiçbir karrama, solma yapılmadan, iki ayrı çekimin birbirine eklenmesidir.

Zoom, kameranın önüne konan ve çekilen noktaya yaklaşp, uzaklaşabilen bir objektiftir. Yaklaşıldıkça resim büyür. Uzaklaşıldıkça küçülür. Zoom in, çekilen noktaya yaklaşmak, zoom out, çekilen noktadan uzaklaşmak anlamına gelir.

Super poze, iki resmin üstüste gelmesidir. Yani geçmişteki bir olayı hatırlayan kişinin, gözlerinin üzerinde, hatırladığı şeyi görmemiz gibi.

Flash back, filmdeki geriye dönüşlerdir. Geçmişte yaşanan bir olayı veya olayları gösterir. Plân flûlaşarak geriye dönüldüğü gibi, başka şekillerde de dönülebilir.

HEDEF KİTLE

Senaryomuzu kimler için yazacağız? Kimleri eğlendireceğiz, duyguandıracacağız, bilgilendireceğiz? Hedefimiz kim?

- Herkes, dediğinizi duyar gibi oluyorum.

Ama herkesi birden kucaklayabilmek mümkün mü?

Hayır, mümkün değil...

Eskiden, Türk Sinemasının hedef kitlesi, orta sınıf seyirciydi. Orta sınıf seyirci, genellikle yüksek tahsil yapmamış, herhangi bir

sanat dalında uzmanlaşmamış, fazla kitap okumayan, fazla ince eleyip, sık dokumayan, daha ziyade duygusal konulara meraklı olan bir seyirci tipiydi.

Kadınlar filmin jön damıyla, erkekler jönüyle kendini özdeşleştirirdi.

Velhasıl, senaryonuzu yazarken, hedef kitlenizi iyi belirlemeniz lâzım. Herşeye rağmen, genelde orta sınıf seyirci hedeflenir.

Hedef kitle ile ilgili bir anımı nakledeyim:

1993 yılında, Ankara'ya Metro Film adına, bir film çekmeye giderim.

Filmin adı Sönen Ocak'tır. Filmde, Mesut Engin, Ankara'lı bir manken olan Sibel Özcan, Devlet Tiyatroları sanatçısı Ensar Kılıç ve Turgut Özatay rol alırlar.

Çalışmalar fevkalâde güzel geçer. Ensar Kılıç anlattığı fıkralar, esprileri ve canlılığıyla ekibe neşe saçar. Ayrıca, çok iyi de bir oyuncudur. Kendisi, Sönen Ocak'tan önce de bazı filmlerde oynamıştır.

Bu arada ekip, film çalışmaları dışında da hep bir aradadır. Kâh Metro Film'in Ankara'daki yazıhanesinde toplanılıp, neşeli sohbetler yapılır, kâh birlikte eğlence yerlerine gidilir. Son derece misafirperver ve iyi niyetli bir insan olan yapımcı Selim Kafalı, bizi her akşam bir yere götürür.

Film zevkle tamamlanır. Ayrıca, önceden çalışmakta tereddüt ettiğim Ankaralı Cabbar Yıldız adlı kameramanı da çok severim. Cabbar Yıldız'ın Yeşilçam'dan bir kameraman olmadığını hesap ederek, süratime ayak uyduramayacağını sanmış, fakat bunda yanlışmışımdır.

Hemen ardından Selim Kafalı, yeni bir filme daha başlamamızı ister.

Ankara'ya getirttiğim senaryolardan birini seçerek, derhal yeni film hazırlıklarına girişiriz.

Senaryo daha önce de çektiğim, dört arkadaşın sevdikleri bir sanatçıyı kaçırmaları olayına dayanır. Dört arkadaştan birincisini Mesut Engin oynar. İkincisini Ensar Kılıç, üçüncüsünü Mithat Öztürk, dördüncüsünü de Cengiz Yenigün adlı Ankaralı tiyatro oyuncularını... Kaçırdıkları ses sanatçısı için, o günlerde Ankara'da olan, sevilen assolist Serpil Benay ile anlaşırız derhal.

Serpil Benay ile daha önce de çalışmışım.

Hepimiz Sevdik'tir yeni filmimin adı. Filmin çekimleri yine neşe içinde geçer.

Yapımcı Selim Kafalı:

- Haydi bir film daha, der.

Son zamanlarda kasetleriyle hayli ünlenen, erkek bir ses sanatçısının Ankara'da olduğunu, onunla da bir film yapmak istediğini söyler.

Kalkıp beraberce sanatçının çalıştığı gazinoya gideriz.

Programdan sonra, sanatçı, menajeri, gazinocu, Selim Kafalı ve ben bir masanın etrafında toplanırız. Selim Kafalı teklifini iletir.

Aman efendim, menajeri ile gazinocusunda bir afra, bir tafra. Tatlı başlayan sohbet, gittikçe abuk sabuklaşır. Filmin maliyeti ne kadar olacaktı? Yok çekim kaç ay sürecekti? Yok uçaklar uçmıy mı, yok arabalar patlamamıy mı, yok binalar çökmeliymiş.

Senaryoda gerçekten araba patlaması veya bina çökmesi gerekiyorsa, onu da yaparız tabii. Hem de öyle bir şekilde yaparız ki, görse akli durur. Ama maksat o değil. Maksat, Türk filmlerini aşagılamak.

Telâffuz ettikleri rakamlar, neredeyse Kültür Bakanlığı'nın bütçesi gibi. Bilkent Üniversitesi'nde okuyanlar da bu filmi seyretmeliymiş. Film, Avrupa'nın büyük sinemalarında da vizyona girmeliymiş.

Bir de menajeri:

- Kim yazacak senaryoyu? Türkiye'de böyle babayiğit bir senarist

var mı? Hangi kesime hitap edecek bu senaryo? deyince, o ana kadar sakın sakın oturduğum yerimden ilk defa ağzımı açarım:

- Kasetleri hangi kesime hitap ediyorsa, o kesime! derim.

Bir anda soğuk rüzgârlar eser. Etraf buz kesmiştir âdeti. Görüşme orada noktalanmıştır. Ama benim de bu saçmalıkları daha fazla dinlemeye tahammülüm kalmamıştır.

Dışarı çıktığımızda Selim Kafalı, çok iyi yaptığımı söyler:

- Sen patlamasan, ben patlayacaktım, der.

O günden bu yana, sözünü ettiğim sanatçı, film çekti mi bilmiyorum. Ama çektiyse, ne babayiğit senaristler, ne aslan parçası kameramanlar olduğunu görmüştür Yeşilcam'da. Bir müzikal filmin de, gerçek maliyeti hakkında fikir sahibi olmuştur herhalde...

SENARYOYU SATMAK

Gelelim senaristin senaryosunu satabilmesine...

Ya senaryosunu eline alıp, kapı kapı dolaşacaktır. Ya da tanıdığı şirketlere postalayacak veya gönderecektir.

Tabii, bu arada senaryonun çalınma ihtimali de vardır.

En iyi yol, senaryoyu noterde sayfa sayfa tasdikletmektir.

Ama, bu da çalınma ihtimalini tam olarak ortadan kaldırmaz. Bu sefer de konuyu çalar, başka bir biçimde işlerler. Velhasıl, her işin bir riski olduğu gibi, senaryo satmanın da riski vardır.

Senaryosunu yapımcıya kendi okumayı tercih eden, ağızla fon müzikleri, efektler yapan senaristler de görülmüştür.

Dahası, tanımadığı bir şirketin kapısını çalıp:

- Dün gece bir rüya gördüm. Ak sakallı bir ihtiyar rüyama girdi. Vereceğim adrese git. Oradaki film şirketine senaryonu oku. O şirket bu senaryodan büyük para kazanacak, ihya olacak, sana da çok iyi para verecek dedi bana, diyeni de görmüştür bu ülke.

Artık, şirket sahibi bu masalı yer mi, yemez mi, kendi bilir.

Yiyenlere afiyet olsun...

ELİNİ ÇABUK TUTMAK

Türk Sinemasında çalışacak kişinin, her branşta, işinin her aşamasında elini çabuk tutmak zorunluluğu vardır. Tabii, bir firmadan iş alan senaristin de... Bu meslekte süre uzadıkça, işin oluşma şansı düşer.

Çünkü Yeşilçam'da, insanı bir köşeden, öbür köşeye gidene kadar caydırırlar. Olumsuz kırk söz söylerler. Ayağınızın altına kırk karpuz kabuğu koyarlar.

Meselâ Yeşilçam'da, bir yapımcı bir film yapacak. Senaryosunu Ahmet'e yazdıracaksa, Mehmet'e, Mehmet'e yazdıracaksa, Hasan'a, Hasan'a yazdıracaksa, Hüseyin'e işi kanalize edebilmek için ellerinden geleni yaparlar. Neden, ne adına yaparlar bunu? O da belli değil.

Birşey söylesinler de, ne söylerlerse söylesinler.

İsimli bir artist mi oynayacak filmde:

- Boşver canım, o yaşlandı, şöyle gençlerden birini alıver.

Gençlerden birini mi aldınız:

- Canım çoluk çocukla film mi olur, adam gibi aktör koy.

Dram mı çekeceksiniz:

- Artık dramın modası geçti, avantür çek.

Avantür mü çekmeye niyetlendiniz:

- Avantür filmler tutulmuyor, şimdi komedi moda.

Komediye mi karar verdiniz:

- Bu gibi filmler eskide kaldı, psikolojik bir film yap.

Psikolojik bir filme mi aklınız yattı:

- Bu tarz filmlerden kimse birşey anlamaz ki, nostaljik bir film olsun.

Nostaljik bir filme mi girdiniz:

- Canım bunları Kindle'e kütüphane olarak ekliyorsun. https://www.amazon.com/Kindle-Store/b?pf_rd_p=83300000-0000-4900-9000-000000000000 birseyler yarat.

Yenilik peşinde misiniz:

- Yenilik tutmaz ki, bu işin kuralı yapılanı yapmak.

Velhasıl ne yapsanız, nasıl yapsanız herkes birşey söyleyecektir yine.

Çevrenizdeki, sayısı gittikçe azalan adam gibi adamlar hariç, birtakım ağızlar habire konuşacaklardır. Onlar için en kolay şey konuşmaktır. İş üretmeye gücü olmayanlar, durmadan lâf üretirler. Lâf olsun, torba dolsun misali. Nefeslerine hiç acımadan, harcadıkları vakte hiç üzülmeden konuşurlar da konuşurlar.

Meselâ senaryoda, kavga sahnesinde, kötü adam, jöne sopayla vuracak:

- Taşla vursa daha iyi olurdu.

Taşla vuracak:

- Zincirle vursaydı.

Kazara film tutmadı:

- Ben biliyordum canım, zincirle vurduracağına taşla vurdurdu.

Halbuki bir filmin bütünü içinde, kavga sahnesinin bir plânında, sopayla mı, taşla mı, zincirle mi vurulduğu elbette ki hiç önemli değildir. Bu tür lâflara ömür boyu gülmüşümdür.

Bir film bunun için ne tutar, ne de tersi olur. Ama devamlı konuşmazlarsa, nasıl vakit geçecek, lâfazanlar nasıl kendilerinden bahsedecek, nasıl kendilerini önemli sayacak? İlahi lâfazanlar, siz çok yaşayın, e mi!

Elini çabuk tutmak bahsine, daha da açıklık getireyim:

1989 yılında, Bulgaristan ile aramızda bir kriz patlamıştı.

Bulgarlar, oradaki bazı soydaşlarımızın ailelerini parçalayarak Türkiye'ye gönderiyorlardı.

Bu işlem hangi kriterlere göre yapılıyordu, belli değildi. Meselâ, aynı aileden bazı fertler Bulgaristan'da tutuluyor, bazıları Türkiye'ye gönderiliyor, baba oğlundan, oğul kardeşinden ayrılıyordu.

Bulgaristan'dan Türkiye'ye gelen trene insanlar hayvanlardan farksız biçimde tıklım tıklık dolduruluyor, gelenlerin bir kısmı gidecek yerleri olmadığı için garda yerlerde yatıyor, Türk hükümeti ise, yaptığı girişimlerle olaya hiçbir çare bulamıyordu.

Çadırkentler kuruluyor, çadır sıkıntısı baş gösteriyor, velhasıl o günlerde bu olay Türkiye'de gündemin baş maddesini oluştuyordu.

Gazetelerde ise, her gün çeşitli haberler yer alıyor, soydaşlarımıza yapılan kötü davranışlar sütun sütun işleniyor ve bu arada, bir de iğne meselesi ortaya çıkıyordu.

Gelen soydaşlarımızın bazılarına, oradan İstanbul'a gönderilmeden önce iğne yapılıyor, Bulgarlar tarafından bu iğnenin aşısı olduğu ileri sürülüyor, fakat bu aşının mahiyeti bir türlü anlaşılamıyordu. Öyle ya, dışardan Bulgaristan'a gelen herhangi bir şahsa aşısı yapılması neyse, ama Bulgaristan'dan dışarı gönderilecek olan kişilere niye aşısı yapılsın ki!

Bir de fısıltı gazetesinde, bu yapılan iğnelerle soydaşlarımıza Aids virüsü bulaştırıldığı dilden dile dolaşmaya başlamaz mı?..

Her gün bunun gibi birçok haber ve söylenti, birçok dedikodu uzayıp gidiyordu. Bu arada Bulgarların gönderdiği tren de, sık sık gelip giderek, Türkiye'ye vagon vagon insan taşımaya devam ediyordu.

İşte böyle bir ortamda birçok firma, bu konuyu film yapmaya niyetliydi. Fakat, henüz filme başlayan yoktu.

As Film sahibi Mehmet Aksu'ya, bu konunun filmini yapmamızı öneriyorum. Ancak, elimizi çabuk tutmamız lâzım. Çünkü, başka bir firma, aynı konuya ha başladı ha başlayacak.

Film, Mehmet Aksu'nun aklına son derece yatıyor. O da elimizi çabuk tutmamızın gerektiğini düşünüyor.

Derhal kadroyu oluşturmaya başlıyoruz. Kadroya Murat Soydan ve Almanya'da yaşayan, o günlerde İstanbul'da bulunan manken Cemil Kılıç'ı dahil ediyoruz. Fakat, kadın oyuncu kim olacak?

Onun da kararını, aynı gece gittiğimiz Pembe Köşk gazinosunda veriyoruz.

Bu gazinonun assolistliğini yapan ve o anda sahnede bulunan Perihan Sözen olacaktır kadın oyuncu.

Perihan ile programdan sonra, kulisteki odasında görüşüyoruz. Perihan, büyük bir heyecanla teklifimizi kabul ediyor. (Onunla evvelki yıllarda Bitmeyen Ayrılık filmini yapmıştım. Perihan iyi bir solist olduğu kadar iyi bir oyuncuydu da.)

Son derece çılgın bir hareket yapıp, o gece programdan sonra evlerimize gidip, bazı eşyalarımızı alacak kadar vakti kendimize ayırarak, Mehmet Aksu'nun Mercedes'yle Kapıkule'ye hareket ediyoruz. Kameramanımız ise, zaten gazinoda yanımızda bulunan Mükremin Şumlu'dur.

Perihan Sözen, kendi arabasıyla gelmekte ısrar ediyor. Mükremin Şumlu'yu Perihan'ın arabasına vererek, ben, Cemil Kılıç ve Murat Soydan, Mehmet Aksu'nun arabasında yerlerimizi alıyoruz.

Amacım, Kapıkule'de belgesel çeker gibi bazı sahneler çekmek, artistlerimizi kalabalığın arasına sokarak, oralarda yürütmek, bazı gelenlerle konuşturmak, şayet rastlayabilirsek (bu büyük bir sürpriz olur bizim için) treni çekebilmek. Sonra da, gerekirse bazı bağlantıları başka mekânlarda kurmak...

Kapıkule'ye vardığımızda manzarayı görerek irkiliyoruz. Orası âdeta bir mahşer yeri gibi.

Kalabalıktan büyük bir uğultu yükseliyor, insanlar yataklarını, yorganlarını sermiş, yerlerde yatıyor kalkıyor. Kimi yanlarına alabildiği bazı eşyalarını beraberinde getirmiş. Ağaçlardan ağaçlara ip gerilmiş, çamaşırlar asılmış. Bazıları portatif ocaklarında çay pişiriyor, yemek yapıyor, velhasıl bir daha eşi çok zor görülebilecek bir manzara.

Mükremin, kamerasını kamuflejli bir yere koyarak, etrafı çekmeye başlıyor.

Derken, bir de bakıyoruz, ileriden bir karaltı geliyor.

Mükremin Şumlu:

- Acaba bu mu tren? diye soruyor bana.

Ben de:

- Neyse ne, diyorum, sen bas düğmeye.

Tren gittikçe yaklaşıyor. O da ne? Sanki hayalet bir tren. Tren değil de, âdeta birbirine bağlı barakalar. Ve pencerelerinden dışarı sarkmış, salkım saçak insanlar.

Böyle bir treni hayatımda hiç görmemiştim. Ancak korku filmlerinde olabilirdi böyle bir tren. Zaten filmin adını da Zulüm Treni koymaya o anda karar vermiştim.

Tren ağır ağır gelerek garda duruyor. İçindekiler bir bir Türkiye topraklarına ayak basıyorlar. Kimi toprağı öpüyor, kimi şaşkın şaşkın nereye gideceğini düşünerek etrafına bakınıyor. İnanılmaz bir manzara.

Biraz sonra daha da coşuyor, oyuncularımızı trene yaklaşıtıyoruz. Trenden indiriyor ve kalabalığın arasında yürütüyoruz. Velhasıl, o gün Kapıkule'de beş kutu negatif çekiyoruz.

Mehmet Aksu ise, bütün bunlar olurken, ortalarda yok. Oradan oraya izin almak peşinde koşuyor.

Neden sonra başını mendille kurularak, yüzü gözü terler içinde, koşar adım yanımıza yaklaşıyor:

- Toplayın makineyi, diye konuşuyor heyecanla, gidiyoruz. Burada film çekmemize izin vermiyorlar.

Mükremin bana, ben Mükremin'e bakıyorum.

Mehmet Aksu, gerekli herşeyin çekildiğini öğrenince çok şaşıyor. Trene rastladığımız da cabası...

Şimdi söyleyeceğim şey, belki ne kadar şanslı olduğumuzu, daha iyi gözler önüne serecek:

Meğer o gün çektiğimiz tren, gelen son tren değil miymiş! Bir daha gelmiyor o günden sonra.

Çekimlere birkaç gün ara vererek, senaryonun bitmesini bekliyorum. Tabii, Mehmet Aksu'nun da sevinci sonsuz. Bir de o günlerde televizyona çıkan rahmetli Turgut Özal, yazarlarımızın, yönetmenlerimizin bu konuya eğilmelerini, bu konuyu işlemelerini istiyorum, demez mi!..

Mehmet Aksu ile derhal Ankara'ya giderek, Turgut Özal'ın basın müşaviri, eski gazeteci Vehbi Dinçcan ile görüşüyoruz.

Vehbi Dinçcan, Özal ile konuştuktan sonra, bize durumu açıklıyor:

- Beyefendi derhal filmi bekliyor...

Herşey iyi güzel de, daha filmi bitirebilmemiz bayağı bir zaman alır. Öyle ya, çekim, montaj, dublaj, öteki işlemler...

Bu arada müzikleri, bestekâr Tülay Arıcı'ya hazırlatıyoruz.

İstanbul'a dönerek filmin çekimlerine devam ediyoruz.

Artık, Kapıkule'ye gitmiyoruz. Bağlantılı sahnelerin çekimleri için, Halkalı istasyonunda çalışıyoruz. Çadırkentleri çekiyoruz. Çadır içlerini plâtodo yapıyoruz. Velhasıl, filmi tamamlıyoruz.

Özal, Mehmet Aksu'yu mektupla, Aksu ise, filmin çalışanlarını o günlerde gazetelere verdiği bir ilânla kutluyor.

Elimizi çabuk tutmamız sayesinde, filmi bir tek biz çekebiliyoruz. Diğer firmalar bunu başaramıyorlar.

Her filmin şartlarının Zulüm Treni'ndeki gibi olmadığı muhakkak.

Fakat yine de, Yeşilçam'da işin her safhasında, insanların elini çabuk tutması gerekir..

OYUNCUYA SENARYO OKUMAMAK

Senaryo çalışmalarına oyuncu dahil edilmemelidir. Oyuncu, senaryoyu bitmiş olarak görmelidir.

Senaryo, oyuncunun yanında çalışılırsa, her oyuncu rolünü uzatmaya, konuyu kendi tarafına çekmeye çalışacaktır. Kendi düşünce tarzını senaryoya yansıtmaya uğraşacaktır.

Hele yazan kişi, yeni bir senaristse, iyice akli karışacaktır.

Bu arada, lüzumsuz şeyler söyleyen oyuncu da olacaktır. Daha işin başında, senarist ile oyuncu arasında bir zıtlık doğacaktır. Yapımcı da bu zıtlıktan rahatsız olacaktır.

Yine bir anıma geçeyim:

1979 yılı içinde reddettiğim bir film vardır.

O günlerde bir türkücü gelmiştir piyasaya. Metin Film sahibi Işık Toraman, bu türkücüye bir film yapmak istemektedir. Türkücünün menajeri de, Ankara'daki amatör tiyatro günlerimden tanıdığım Okan Öner'dir.

Metin Film, senaryo çalışmalarına başlar. Arada sırada ben de giderim çalışmalara.

Gide gele, filmi benim çekmem gündeme gelir. Okan, pek sıcak bakmamaktadır bu fikre. Çünkü, benim yapımı bilmektedir. Ama bunu belli etmemeye çalışmaktadır.

Fakat, Işık Toraman'ın kafasına yatmıştır filmi benim çekmem. Piyasaya çektiğim filmlerden de pratikliğimi duymuştur.

Bu arada, Serpil Çakmaklı adlı yeni bir oyuncu namzedi getirilmiştir Metin Film'e. Filmdeki bayan rollerinden birini de Çakmaklı'nın oynaması gündemdedir.

Senaryo çalışmaları aşamasında oldukça ilginç şeylere şahit olurum.

Meselâ türkücü, ölen arkadaşının mezarı başında diz çökecek.

Türkücünden hemen itiraz:

- Olmaz, emekçi diz çökmez!

Hayretle bakarım:

- Ya ne yapar?

Cevap:

- Ayakta durur...

Bir başka sahne:

Türkücü silâhını tuttuğu sağ elini gökyüzüne kaldırarak, başına gelenlere isyan edecek.

Türkücü, ayağa fırlar:

- Olmaz, sol elini kaldırsın.

Şaşkın şaşkın ona bakarım:

- Niye?

- Devrimci sol elini kullanır, sağ elini değil...

Bütün bu konuşulanlara gülmek mi, şaşırnak mı lâzım kestiremem.

Hemen Işık Toraman'a gider ve beni bu filmde affetmesini isterim.

Toraman nedenini sorar.

- Nedeni yok, derim. Ben bu tarz bir çalışmaya alışkın değilim.

Bu filmin bana rejisör olarak çok şeyler katacağından dem vurur. Bana imkân verdiğini söyler. Ama çekmemekte kararlıyım. Üstelik böyle, imkân vermek filân gibi lâfları da sevmem.

İlerleyen yıllarımda da bana imkân verdiğini, ilk defa böyle bir film çekeceğimi söyleyen firmaların filmlerini çekmemiştir.

Kendimi dışarı atar, derin bir oh çekerim.

Kimbilir filmi çekmeye kalksam, daha nelerle karşılaşacağım? Prensiplerimden taviz vermeyeceğim için de, bazılarıyla kötü kişi olacağım. En azından kalplerini kıracağım, üzüleceğim. Üzüleceğim bir iş yapmanın da ne anlamı var? Senaristin hâline de çok acırım doğrusu. Projenin yönetmenliğini benim yapacağım, başından itibaren belli olsaydı, hâl böyle olmazdı tabii.

Bir insan solcu da olabilir, sağcı da. İsteddiği ideolojiye yakın hissedebilir kendini. Ama böyle sacma sapan şeylerle uğraşmaz!

Bu olaydan sonra, Işık Toraman bana küser ve hayatı boyunca benimle çalışmaz. Daha sonra işin başına başka bir rejisör getirilir, fakat film gerçekleşmez...

FAZLA SANAT LÂFI ETMEMEK

Sinemaya ilk girdiğim günlerde, psiko-drama çekmek, kara komedi çekmek gibi lâflar vardı ağzımda. Bunlar, biraz da tiyatrodan gelmemin ukalâlığıyla söylenilmiş sözlerdi.

Bu sözler hep aleyhime işlemişti.

Yapımcılar kahkahalarla gülerlerdi:

- Ne komediydi o? Kara komedi mi?.. Hay Allah... Komedinin karası, beyazı mı olur yahu?..

Bugün çok şükür durum böyle değil... Ama yine de, parasıyla film çektiren yapımcılar, sanat lâfından vebadan, koleradan kaçır gibi kaçarlar. Okumuş olanları için de durum aynıdır, okumamış olanları için de...

Tabii, kendi parasıyla film çeken, sponsorlar peşinde koşan, idealleri uğruna riske giren yapımcı yönetmenler konumuzun dışında. Onlar zaten, çoğunlukla senaryolarını da kendileri yazarlar. Kafalarında yarattıkları hikâyeye âdeta taparlar. Bunu hayata geçirebilmek için ter dökerler. Kazanırlar veya kaybederler. Bunun garantisi yoktur. (Sanat adına mutlak marjinallik peşinde koşan, toplumun ahlaki değerlerine ters düşenlere daha önceki sayfalarda değinmiştim.)

Gelelim sanat lâfından kaçanlara...

Yıl 1978... Bir Garip Yabancı adlı filmi bitirmiş, yine Mete Film adına Nefret adlı bir filme başlamıştık. Filmde Yalçın Gülhan, Gölge Başar, Tugay Toksöz, Kâzım Kartal, Baki Tamer, Tevhid Bilge gibi isimler vardı.

Filmin prodüktörü Necdet Erdur'un üçüncü iş günü dönüşünde, beni dramatik bir yüzle karşılayıp, şirketin yan odasına çekerek, yaptığı konuşma oldukça enteresandı.

Filmde oynayan bazı oyuncular yaptıkları işin heyecanıyla:

- Necdet, nefis bir film çıkıyor, sen mutlaka bu filmi festivale sok, gibi şeyler söylemişlerdi.

Tabii, bu lâflar daha çok Yalçın Gülhan ve Tevhid Bilge tarafından söylenilmiş ve Necdet Erdur'u son derece tedirgin etmişti.

Necdet, bana odada:

- Dikkat et, bu filmin adı festivallik filme çıkıyor, beni mahvedersin, diyordu.

Oysa ki filmi, ilk başta söylediğim metrajla ve iş gününde bitecektim. Yani, herşey yolundaydı.

Ama, filmin adının festivallik filme çıkması, Necdet Erdur'un hiç işine gelmiyor:

- Festivallik film yapmak gibi bir niyetin varsa, daireni satar yapsın, benim filmlerimde böyle denemelere girişmen beni yakar, diyordu.

Bu, birçok festivallik filmin anlaşılamamasından, konularının halk tarafından beğenilmemesinden, sanat adına bazı sahnelerinin seyirciyi bayıltacak kadar uzun tutulmasından böyle oluyordu.

Ben, aldığı filmi getirip videocunun kafasına atan:

- Bu ne biçim film? diyenlere de rastladım.

Hani bir espri vardır:

Adamın birinin filminde, oyuncu habire yürüyormuş. Film başında yürümeye başlamış, sonuna kadar yürümüş:

- Yahu, bu nasıl film, diye sormuşlar.

- Eeee, ne olsun istiyordunuz, demiş adam. Bu sanat filmi. Adı da, Sonu Olmayan Yol...

Yukarıdaki kadar olmasa da, sanat filmi adına buna benzer şeyler yapanlar vardır Türk Sinemasında...

Yine sevdiğim hikâyedir:

İlk filmini çeken ve yüzü hiç tanınmayan bir yönetmen, tam filminin galasının yapılacağı, yüzünü ilk defa basına ve halka göstereceği günlerde hapse girer.

Hemen bir arkadaşını çağırır ve der ki:

- Nasıl olsa yüzüm tanınmıyor. Galada benim yerime geçeceksin.

Arkadaşı:

- İyi ama, diye itiraz eder. Ben film işinden hiç anlamam. Ya bana filmle ilgili birşey sorarlarsa, ne yapacağım?

- Çok kolay, der yönetmen. Kim ne sorarsa sorsun, önce pipondan iki nefes çekeceksin. Ardından, küçümser bir tavırla, onu tepeden tırnağa süzeceksin. Piponun dumanını suratına üfleyeceksin. Sonra da "Siz hiç akan bir nehir görmediniz mi?" diyeceksin...

Doğrusu, bu hikâyeyi duyduğumda çok gülmüştüm.

Karşısındakinin:

- Ah, pardon... Nasıl da düşünemedim, demesi, son derece muhtemel...

Ayrıca, bu davranış biçimini kendilerine tarz edinen yönetmenlerimiz de yok değil...

Yani, açıkçası filmin festivallik film, sanat filmi gibi nitelendirilmesi yapımcıyı mutlu etmiyordu. Sırf bu sebepten, Nefret ismi, sonradan Günah Köprüsü olarak değiştirildi. Ve Mete Film'in en iyi iş yapan filmlerinden biri oldu...

İKİ ÖRNEK

Kitapta iki senaryo örneği verilmektedir...

Bunlardan ilki, Tekerlek adını taşımaktadır. Komedidir.

1975 yılında, Orhon Film, Orhon M. Arıburnu tarafından, benim yönetmenliğimde filme alınmıştır.

Amacı sadece güldürmek değil, düşündürmektir de...

İkincisinin adı, Dünyamı Yıkmasaydın'dır. Dramdır.

1982 yılında, Güneş Film, Sevgi Nurdan tarafından, yine benim yönetmenliğimde çekilmiştir.

Amacı, mafya olmaya özendirmemek, o dünyanın zorluklarını, sıkıntılarını gözler önüne sermektir.

Her iki senaryonun da ortak özelliği, filmin başında kahramanının Anadolu'dan, İstanbul'a gelmesidir.

Ancak, Tekerlek komedi, Dünyamı Yıkmasaydın dram olarak işlenmiştir.

Geride kalan sayfalarda anlattığım hususlara uygun olarak yazılmışlardır.

Son derece kolay okunabilirler...

Bir iki söz de, televizyonlardaki diziler hakkında edeyim:

Diziler, senaryo tutarsızlıklarıyla doludur.

Dikkat edilirse, beyaz denilen şeye, diğeri bir sahnede siyah denilmektedir. Tipler olgunlaşmamıştır. Bir oyuncu, bir sahnede iyi, bir sahnede kötü, diğeri bir sahnede yine iyi olarak gösterilmektedir.

Tabii sahneden sahneye böyle olursa, bölümden bölüme olacakları siz düşünün...

Devamlılık konusunda da bir curcuna yaşanmaktadır.

Evden koyu renk elbiseyle çıkan oyuncu, bahçede açık renk elbiseyle yürümektedir.

Saçı toplu olarak arabasına binen bayan oyuncu, arabadan açık saçla inmektedir. İşyerine girdiğinde, saçı yine toplu olmaktadır. Kükpelerinin yokken var, varken yok olmasını filân hiç söylemiyorum.

Şimdi soruyorum size:

Bu plânlar, montajda rejisörün önüne gelmiyor mu? En azından, revizyonunu rejisör yapmıyor mu?

Saçı toplu olarak arabasına binen bayan, açık saçla iniyorsa, arabadan inişini kes at.

Çok mu zordur o plânı kesip atmak? Hatta binişini de, inişini de at.

Evden toplu saçla çıktı, işyerine toplu saçla girdi olarak kullan iki plânı.

O da mı olmadı?

İşyerinin bulunduğu binanın, dışarıdan bir görüntüsünü gir araya. Nasıl olsa o binanın, elinizde kırk tane dış görüntüsü vardır.

Yok mu dış görüntü?

Araya bir sahne kaydır. Ama oyuncunun saçını bir toplu, bir açık, bir daha toplu olarak gösterme.

Ancak, mesele o değil...

Mesele, süreyi bir parça daha uzatabilmek.

Bir parça oradan, bir parça buradan, bir parça şuradan derken, ileride havadan bir bölüm kazanabilmek...

Oyuncu üç saniye bakacaksa, yedi saniye baksın, yürürken dört adım atacaksa, on dört adım atsın. On dört adım da yetmez, köşenin nihayetinde gözden kaybolana kadar çekilsin plân. Bir de vücudunun tamamı kadrden çıksın.

Uzat, uzatabildiğin kadar...

Uzattılar seyirciye baygınlık geçirtecek düzeydedir. Birkaç bölümü seyretmeyin, yine hiçbir şey kaçırmış olmazsınız.

Ayrıca, montaj hataları inanılmaz boyutlardadır.

Bazı dizilerin her sahnesinde, üç dört montaj hatası bulmak mümkündür. Pek çok resim, birbirine eklendiğinde "tık"lamaktadır. Aynı zaviyeden, aynı objektifle plân değiştirmek gafletinde bulunanı bile gördüm.

Yine, bakış açılarındaki hatalar, giriş çıkış hataları gırladır. Önüne bakan kişi (araya plân girmeden), bir sonraki plânda karşısına bakmakta, birbirleriyle konuşan kişiler, açt hataları yüzünden yakın plânlarına geçildiğinde arkalarına bakıyor olmaktadırlar.

Bir metre mesafeden, konuşan iki kişinin biri omuz plândan, diğeri boy plândan gösterilmektedir. Bu nasıl olabilir? Bir metre mesafeden, kişiyi, başınızı indirip kaldırmadan, boy plânda nasıl görebilirsiniz? Bu mümkün müdür? O kişi, boy plânda görüldüğü zaman, karşısındaki nereye gitmiştir? Acaba ışınlanmış mıdır? Velhasıl daha bir sürü komiklik...

Seyircinin gerek ekonomik, gerek başka nedenlerle eve kapanmasından bu kadar yararlanmak olmaz. Bu kadar istismar olmaz...

Toplumun estetik ve sanat anlayışının, giderek daha üst noktalara çıkarılması gerekirken, çitanın bu kadar aşağılara indirilmesi üzücüdür.

Tamam, dizilerin sanat eserleri olmasını beklemiyoruz. Ama, sinemanın temel ilkelerine bile uyulmamasına ne demeli?..

Belli ki, dizilerin büyük bölümü ehliyetsiz ellerde çekilmektedir. Birkaç kalabalık sahneyle, birkaç güzel mekânla göz boyanmakta, fakat son derece kalitesiz şeyler yapılmaktadır.

Bunları çekenler, sinemaya ilk adımlarını atarken bile, öğrenmeleri gereken şeyleri bilmemektedirler.

Hele hele bazı yönetmenler, asistan düzeyinde bile değillerdir. İşin hava tava, masal fasıllarını bilirler de, hesap kitap, açt fasıllarını hiç bilmezler. Olay, işin aritmetik tarafına geldi mi, şapa oturlar. (Objektif büyüdükçe, açının daralacağını, giden cismin aynı yönden çekileceğini hesap edememek gibi. Çünkü, yön değiştirilirse, giden cisim geri geliyor gibi olur.)

Giriş çıkış hesapları da böyledir. Giriş çıkışlarda hataya düşüldüğünde, kadrđan çıkan kişi, bir sonraki plânda geri geliyor gibi görünür.

Bir cisme bakan kişinin, objektif büyüdükçe, bakış açısı daralmalıdır. Yani, omuz plânda baktığı noktaya, göz plâna geçildiğinde daha dar bir açıyla bakmalıdır. Her ikisinde de aynı açıyla baktırırsa, göz plândaki açısı, açık düşer.

Neyse, televizyonlarda alan razı, satan razı olduktan sonra, derdi bize mi kalmış?..

Bu kitabımda, hem pratik senaryo yazmanın yollarını gösterdim, hem de biraz nostalji yaptım.

Senaryo yazmayı, Yeşilçam'ın kurallarını, benden az bilen kişilere biraz olsun aktarabildiysem, ne mutlu bana...

(Filmin konusu zamanımızda geçer.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

TEKERLEK

Senaryo: OĞUZ GÖZEN

**ORHON FİLM TARAFINDAN 1975 YILINDA,
YAZARININ YÖNETMENLİĞİNDE
ÇEKİLMİŞTİR.**

1. HAYDARPAŞA GARI (Ha-Gün) Hurşit, Dilenci

Hurşit yolcularla birlikte, garın kapısından çıkar. Elinde tahta bir bavul ve eski bir saz vardır. Köyden geldiği her halinden belli olmaktadır. Gözleriyle, birşeyler sorabileceği birini arar etrafta. Kör bir dilencinin yanına yaklaşıp, cebinden çıkardığı kartı, dilenciye uzatır.

HURŞİT- Bu adresi bana tarif eder misin ağam?

Dilenci önce bozulur. Sonra gözlü-günü yukarı kaldırıp, karta bakar.

DİLENCİ- Oooo... Tarlabası'nda bir ote-lin adresi bu... Vapurla karşıya geçecek-sin... Oradan Tarlabası'na gideceksin. Tarlabası'nda kime sorsan gösterirler...

Hurşit başıyla selâm vererek, yürümeye başlar. Sağına soluna bakarak ilerlerken, sırtında gaz tenekeleri taşıyan bir hamala çarpar. Hamalla birlikte, garın merdivenlerinden aşağı yuvarlanırlar. Etrafa saçılan tenekelerden biri, kameranın önüne kadar gelerek, kadını kapar.

2. VAPUR (Ha-Gün) Hurşit, Bir Adam, Bir Kadın

Kamera, vapurun düdüğü çalan
 bacasından geriler. Hurşit vapurun
 en üst güvertesine oturmuştur.
 İstanbul manzaralarına hayretle
 bakar. Yanındaki bir şahıs gazete
 okumaktadır. Hurşit gazeteye
 eğilir. Adam tedirgin olarak,
 biraz yana çekilir. Hurşit yine
 yanaşır. Adam biraz daha çekilir.
 Adamın yanında oturan yaşlı bir
 kadın, elindeki şemsiyeyi havaya
 kaldırarak, herşeyden habersiz
 gazete okumakta olan adamın
 kafasına indirir.

KADIN- Münasebetsiz... Utanmıyor
 musun?

Adam önce şaşırır. Sonra o da
 Hurşit'in suratına bir tokat çarpar.
 Hurşit ayağı fırlar. Adamın
 yakasına yapışır. İtişmeye başlarlar.

HURŞİT- Ne bana şaplak vuruyon be...
 Sen beni tanımıyon herhal?.. Benim adım
 Hurşit be, Hurşit... Hurşit Tekerlek. An-
 lıyor musun, Tekerlek.

Güvertedeki başlar Hurşit'e çevrilir. Gazoz, nane şeker, v.s. satan satıcılar, oldukları yerde kalakalmış, büyülenmişçesine Hurşit'e bakarlar.

3. KARAKÖY VAPUR İSKELESİ (Ha-Gün) Hurşit, Hamal

Vapur boşalmaktadır. Hurşit bavuluna ve sazına sıkı sıkı sarılmış bir vaziyette, vapurdan çıkar. Bıçkın bir hamal yanına yanaşır, elindeki bavulu almak ister. Hurşit vermez. Bavuluna daha sıkı sarılır. Hamal almakta ısrar eder. Çekişmeye başlarlar. Bavul ikisinin arasında, bir o yana, bir bu yana gidip gelir. Hurşit son bir gayretle bavulunu kendine doğru çeker. Hamal çekişin süratiyle, âdeta havada pike yaparak denizin dibini boylar.

4. OTEL ÖNÜ (Ha-Gün) Hurşit

Kamera, pek lüks olmayan bir otelin tabelâsından aşağı iner. Hurşit tabelâya bakmaktadır. İçeri girip girmemekte tereddüt eder. Sonra kararını vererek, otelin kapsına doğru yürür.

5. OTEL RESEPSİYONU (Da-Gün) Hurşit, Otelci, Kâtip

Hurşit ürkek bir tavırla, otelin kapısından içeri girer. Çekine çekine otel sahibine yaklaşır. Otelci papyonlu, aşırı nazik bir adamdır. Hurşit'i karşılar.

OTELCİ- Buyrunuz efendim, buyrunuz... Hoşgeldiniz, sefalar getirdiniz... Emriniz?..

Hurşit etrafına bakınır.

HURŞİT- Şey, yatacak bir yer isteyecektim ayıp olmazsa...

OTELCİ- Aman efendim, neden ayıp olsun?.. Şimdi en güzel odalarımızdan birini veririz size...

HURŞİT- Şey, iyi güzel ama, kaç para vereceğiz bu oda için?

OTELCİ- Fazla birşey değil efendim, fazla birşey değil. Sadece, otuzbeş lira...

HURŞİT- Otuzbeş lira mı?.. Daha aşağı olmaz mı?..

OTELCİ- Buna imkân yok efendim...

HURŞİT- Yaa, demek imkân yok...

OTELCİ- Eşyalarınızı taşırlar yukarı.

Ben adınızı, soyadınızı deftere kaydedyim.

HURŞİT- Ben taşıyım eşyalarımı...

OTELCİ- Nasıl isterseniz efendim... Adınız neydi?

HURŞİT- Hurşit...

OTELCİ- Soyadınız?

HURŞİT- Tekerlek...

OTELCİ- Tekerlek mi?..

HURŞİT- Evet, Tekerlek...

OTELCİ- Nasıl Tekerlek?..

HURŞİT- Ne demek, nasıl Tekerlek...Basbayağı Tekerlek... Sen hiç araba bilmez misin?.. Arabaya binmedin mi ömründe?...

OTELCİ- Haa, o biçim tekerlek...

HURŞİT- Ya ne biçim tekerlek olacaktı?

Otelci, Hurşit'in yüzüne bakar.

OTELCİ- Affedersiniz, otel ücretimiz peşindir, bay Tekerlek...

HURŞİT- Peşin mi?.. Daha yatmadık ki...

OTELCİ- Âdet böyle...

Hurşit sinirlenmiştir.

HURŞİT- Bu âdeti de kim çıkardı?.. Böyle oda isteyince, galiba sen bizi tüm ipsiz sapsız biri belledin. Beni tanımıyon herhal? Bizim memlekete gelmediğın belli. Gelmiş olsan, beni mutlak tanırdın. Tekerlek'ler dedin mi, orada herkes tanır bizi. Benim babam da, babamın babası da, köyümüzün en büyük tekerlekçisidir. Hatta dedemin dedesi, padişahların arabalarının tekerleklerini yapmakla ün salmıştır...

OTELCİ- Sizinle, geç de olsa tanışmaktan, çok mutluyum bay Tekerlek... Odanız, ikinci katta, onbeş numara...

Hurşit, kemerinin içinden bir tomar para çıkarır. Arasından otuzbeş lira ayırıp, otelciye uzatarak, anahtarını alır. Merdivenlere doğru yürür. Otelci ile kâtip, Hurşit'in arkasından bakarlar. Otelci, kâtibe döner.

OTELCİ- İstanbul'un sokaklarından altın akıyor diye duyunca, koşup geliyorlar...

KÂTİP- Aç kalınca da, kötü yollara sapıp, hapsi boyluyorlar...

OTELCİ- Öyle... Bari, bu şanslı çıkılsa...

6. OTEL ODASI (Da-Gün) Hurşit

Hurşit anahtarıyla kapısını açarak, odaya girer. Bavulunu ve sazını, duvarın dibine itinayla yerleştirir. Ceketini çıkarıp, sandalyenin arkalığına asar. Gerinerek, kendini sırt üstü yatağa atar. Yatak çöker ve Hurşit yere yapışır.

7. OTEL RESEPSİYONU (Da-Ge) Kâtip, Nevin

Resepsiyonda kâtip, hafıfmeşrep bir kadın olan Nevin ile konuşmaktadır. Nevin'in ağzında sakız vardır.

NEVİN- Kesat şekerim, işler iyice kesat...

KÂTİP- Ekmek aslanın ağzında bu zamanda. Kimse öyle bol keseden para harçayamıyor artık.

NEVİN- Aman şekerim, deve yüküyle parası olanlar da var. Ama talihsiz doğmuşuz. Bize rastlamaz ki öylesi...

KÂTİP- Haaa, yukarıda tam senlik bir tane var... Bugün geldi. İkinci kat, onbeş numarada... Paralarını kemerine sokmuş. Hesabı verirken gördüm...

NEVİN- Bu iyi haber işte... Şimdi ben, onun hesabını görürüm...

8. OTEL ODASI (Da-Ge) Hurşit

Hurşit odasında horlaya horlaya uyumaktadır. Bir an uyanır. Yataktan doğrularak, bavuluna ve sazına bakar. Yerlerinde olduklarını görünce, rahatlamış gibi tebessüm eder. Sonra yine başını yastığına dayar. Horlamaya başlar. Resim gittikçe flûlaşır. (Flash back başı)

9. DERE KENARI (Ha-Gün) Hurşit, Emine

Hurşit büyükçe bir ağacın altında beklemektedir. Emine çalıların arasından görünür. Bir müddet bakışır ve koşarak birbirlerine sarılırlar.

EMİNE- Hurşit'im...

HURŞİT- Emine'm...

EMİNE- Bu hafta İstanbul'a hareket edeceğin doğru mu Hurşit?...

HURŞİT- He ya...

EMİNE- Ben de seninle gelsem... Kaçır beni Hurşit. Ne olur, kaçır buralardan. Sensiz yapamam ben...

HURŞİT- Buna imkân yok Emine'm... Bir müddet sonra dönerim İstanbul'dan. Hemi de kendime bir yer yapmış olarak. O zaman nikâh kıyarım sana. Anlı şanlı gelin olursun. Sonra alır, götürürüm seni de İstanbul'a... Eeee, İstanbul büyük şehir. Allah herkesin rızkını verir orada...

EMİNE- Hurşit'im...

HURŞİT- Emine'm...

Cilveleşirler. Emine, Hurşit'i gıdıklar. Hurşit kahkahalarla gülerek, kendini yere atar.

HURŞİT- Dur, yapma kız...

Emine, Hurşit'in yanına uzanır.

HURŞİT- Yapma, yapma diyom sana...

(Flash back sonu)

10. OTEL ODASI (Da-Ge) Hurşit, Nevin

Hurşit uykusunun arasında
kahkahalarla gülmektedir.

HURŞİT- Yapma Emine'm, yapma... Ni-
kâhtan evvel olmaz..

Usul usul kapı açılır ve Nevin
içeri girer. Seksi bir tavırla,
Hurşit'in yatağına doğru yaklaşır.

NEVİN- Sana unutamayacağın dakika-
lar yaşatacağım...

HURŞİT- Yapma diyom, varma üstü-
me...

NEVİN- Şimdi soyunacağım, benim ha-
şin erkeğim...

HURŞİT- Soyunma, soyunma...

Hurşit uykusundan uyanır.
Nevin'i görünce, yorganı
yüzüne kadar çeker.

HURŞİT- Neee, sen de kimsin?..

NEVİN- Erkeğim benim...

HURŞİT- Bana mı diyon?..

NEVİN- Tabii sana...

Hurşit yerinden fırlar. Nevin,
Hurşit'i yatağa iter. Yatak ikinci
kez çöker.

11. OTEL RESEPSİYONU (Da-Ge) Kâtip, Gazete Satıcısı

Kâtip resepsiyonda oturmuş,
birşeyler okumaktadır. Başını
kaldırıp, uykulu uykulu gözlerini
oğuşturarak, duvardaki saate bakar.
Vakit sabaha yaklaşıyordur. Bu
sırada kapı açılır ve bir gazete
satıcısı içeri girer.

SATICI- Merhaba ağabey...

KÂTİP- Merhaba...

SATICI- Neredeyse sabah olacak... Bir gazete ister misin?

KÂTİP- Ver bakalım. Enteresan havadisler var mı bari?..

SATICI- Öfff, neler var, neler... Artist Şükran Foray, gardorobunda beşyüz adet elbisesi olduğunu açıklamış. Haaa, bir de

şey, ünlü rejisör Zühtü Yumuşak, yeni çevireceği filmin başrolünü, halkın arasından seçeceği isimsiz birine oynatacaktımış...

KÂTİP- Vay be...

SATICI- Vay ya... Devlet kuşu, kimbilir kimin başına konacak?.. Neyse, bırakalım bunları. Hani bir tane artistlik meraklısı kadın vardı?..

KÂTİP- Nevin...

SATICI- Haaa, Nevin... Yine düşüyor mu buralara?...

KÂTİP- Yukarıda, onbeş numarada. Bir salağın işini görmekle meşgul...

SATICI- Yaman kadın be... Kalıbımı basarım ki, adamın paraları şu anda cızlamı çekmiştir...

12. OTEL ODASI (Da-Ge) Hurşit, Nevin

Nevin yataktan doğrularak, uyuyan Hurşit'in kemerine elini sokar. Fakat kemerde hiçbir şey bulamaz. Öfkelenerek ayağa kalkıp, sağ sol karıştırır. Yine birşey bulamaz. Sinirli bir tavırla toparlanıp, odadan dışarı çıkar.

Hurşit tek gözünü açarak, onun arkasından bakar. Tebessüm eder. Sonra yatağın üzerinde doğrulup, çorabını çıkartır. Paralar tomarıyla çorabının içindedir.

13. OTEL ÖNÜ (Ha-Gün) Hurşit

Sabah olmuştur. Hurşit otelin kapısından çıkar. Elinde sazı vardır. Derin derin nefes alarak, temiz havayı ciğerlerine çeker. Sonra yol boyunca ilerlemeye başlar.

14. TAKSİM MEYDANI (Ha-Gün) Hurşit, Trafik Polisi

Hurşit yürüyerek, Taksim meydanına gelir. Yol trafiğe açıkken, caddenin tam ortasında durarak, şaşkın şaşkın gelip geçen vasıtalar ve etrafın kalabalığına bakmaya başlar. Trafik alt üst olur. Vasıtalar fren yapmak mecburiyetinde kalırlar. Bir trafik polisi, düdük çalar. Hurşit birşey anlamaz. Polis ikinci kez düdük çalarak, Hurşit'e doğru sinirli bir ifadeyle elini sallar. Hurşit korkar, kaçmaya başlar.

15. TAKSİM MEYDANINDA BİR KÖŞE (Ha-Gün) Hurşit, İşportacılar

İşportacılar bir köşede tezgâh
kurmuş, kırılmaz bardak
satmaktadırlar. Çevrelerinde,
hayli müşteri vardır.

İŞPORTACI- Evet ağabeyler, sevgili va-
tandaşlarım... Kırılmaz bardak satıyorum
bugün... Aldatmaca, kandırmaca yok.
Halis Japon malı, kırılmaz bardak bun-
lar... Yere vur, kırılmaz. Maçta sahaya at,
kırılmaz... Bugün var, yarın yok... Al-
makta acele edelim. Batan tüccarın mal-
ları bunlar...

Hurşit işporta tezgâhına yaklaşır.
Bir bardağı eline alır. Safiyetle
bakar. Evirir çevirir, sonra yere
atar ve bardak kırılır. İşportacılar,
Hurşit'i kovalamaya başlarlar.
Hurşit kaçır.

16. TAKSİM MEYDANINDA DİĞER BİR KÖŞE (Ha-Gün) Hurşit, Tombalacı

Tombalacı eline bir torba almış,
sigarasına tombala çektiirmektedir.

TOMBALACI- Evet, harbi tombalacı burada. Yok mu, sigaram yok diyen?..

Hurşit, tombalacının yanına
yanaşır. Tombalacı, Hurşit'e
bakar.

TOMBALACI- Tombala mı çekmek istiyorsun kardeşim?.. Hiç düşünme, bas bir lirayı. Seç bir tane kart. Daldır elini torbaya, çek üç tane taş. Dene şansını... Korkma, harbi tombalacıda hile hurda olmaz...

Hurşit, bir lirayı tombalacıya uzatır.
Sonra tombalacının elindeki
kartlardan birini alır. Elini torbaya
sokup, üç tane taş çekerek,
tombalacıya verir. Tombalacı,
bir taşlara, bir karta bakar.

TOMBALACI- O ne?.. Bir... Amma şanslısın be kardeşim. Kazandın işte bir paket sigara... İkinci numarana bakalım... Önüç... Olur şey değil. İki paket oldu kazandığın... Üçüncü numaran neymiş?.. Otuzbeş... Neee, o da tuttu... Artık bu kadarı fazla. Sende hiç utanma yok mu be adam, belâ mısın sen? İflâs mı ettirmek istiyorsun beni?..

Tombalacı hiddetle elindeki torbayı yere vurur. Hurşit korkarak kaçmaya başlar. Hurşit önde, tombalacı arkada, gözden kayboluncaya kadar koşarlar.

17. TAKSİM PARKI (Ha-Gün) Hurşit, Çocuklar

Hurşit, Taksim parkına gelir.
Bir an durup, etrafına bakınır.
Parkta top oynayan çocuklar dikkatini çekmiştir. Çocuklar çift kale maç yapmaktadırlar.
Kaçan top, Hurşit'in önüne düşer.
Çocuklardan biri, Hurşit'e seslenir.

ÇOCUK- Amca, at topu amca... Çak bir tane...

Hurşit bir topa, bir çocuklara bakar. Neşesi yerine gelmiştir.
Koşarak topa bir tekme savurur.
Top havalanır ve uzun bir uçuştan sonra, ilerideki apartmanlardan birinin penceresinden içeri girer.

18. BİR APARTMAN KATI (Da-Gün) Bir Adam, Bir Kadın

Bir karı koca, sofrada yemek yemektedirler. Pencereden içeri giren top, masalarının tam ortasına düşer ve çorba kâsesinin içine

girer. Kadın ile adam, korkuyla
yerlerinden fırlarlar.

19. TAKSİM PARKI (Ha-Gün) Hurşit, Çocuklar

Hurşit ve çocuklar, topun pencereden
girişine bakakalmışlardır. Çocuklar,
Hurşit'e dönerler. Hallerinden kızgın
oldukları anlaşılmaktadır. Hurşit
mahcup mahcup başını önüne
eğer. Aceleyle oradan uzaklaşır.

20. TAKSİM PARKINDA DİĞER BİR KÖŞE (Ha-Gün) Hurşit, Üç Adam

Hurşit parkın diğer köşesine doğru
yürür. Bankın üzerine oturur.
Efkârlanmıştır. Sazını eline alır.
Bir türkü tutturur keyfince ve başlar
sazının tellerine vurmaya.

HURŞİT- Teker teker tekerlendik,
Buralara kadar geldik,
Tekerlek'ler derler bize,
İstanbul'a postu serdik...

Daha türkü bitmeden, acayip
giyimli, kadın gibi kırtan
üç adam, Hurşit'in etrafında
belirir. Adamlardan biri,
Hurşit'e yaklaşır.

1. ADAM- Ayol, çok yanık sesi var...

İkinci Adam, Hurşit'in
yanağından bir makas alır.

2. ADAM- Pek de güzelmiş maşallah...
Ayol, nazarım değecek... Kırkbin kere
maşallah...

Hurşit sinirlenmiştir. Ayağı fırlar.

HURŞİT- Ne tutarsın yanağı mı? Üstelik
kadın gibi de kırıtırısın... Sen beni tanı-
mıyon herhal? Tanısan, böyle zevzeklik-
lerden hoşlaşmadığımı bilirdin...

2. ADAM- Ne kıızıyorsun ayol?...

HURŞİT- Seninle bir tanışıklığımız, ye-
mişliğimiz, içmişliğimiz var mı?.. O za-
man ne tutarsın yanağı mı?.. Bak hâlâ kı-
rıtıyor karşımda... Şimdi elimin tersiyle
bir şaplak vurursam suratına, bir tane de
yerden yersin... Ben öyle şeylerden hoş-
laşmam. Bana Tekerlek derler. Anlıyor
musun, Tekerlek...

1. ADAM- Tamam tatlım, anladık... Ni-
çin üzüyorsun tatlı canını?.. Biliyoruz, sen
de bizdensin işte...

HURŞİT- Neee, sizden miyim?.. Defo-
lun, defolun diyom size. Yoksa, şimdi
elimden bir kaza çıkacak...

1. ADAM- Ayyy, pek de haşın...

3. ADAM- İstanbul'a yeni geldiği belli.
Henüz yontulmamış...

Hurşit'in siniri son haddindedir.

Elindeki sazını sallayarak,
adamların üzerine hücum eder.

Adamlar, kadın gibi çılgınlık
atarak kaçırlar.

21. KARAKÖY KÖPRÜSÜ (Ha-Gün) Hurşit, İki Serseri

Hurşit köprü altında, elinde sazı
olduğu halde, etrafına bakınarak
ilerler. Balık tutmakta olan, serseri
tipli iki adamın yanına yanaşır.

HURŞİT- Rastgele ağalar...

Serseriler dönüp Hurşit'e bakarlar.

Hurşit meraklanmıştır.

HURŞİT- Ne yapacaksınız bu kadar balığı?

1. SERSERİ- Satacağız.

HURŞİT- Peki, buradan balık tutmanıza
kızan filân olmaz mı?

1. SERSERİ- Yooo, kim kızacak ki?..

HURŞİT- Bilmem. Bir kızanın olması lâzım elbet...

Serseriler birbirlerine bakarak
gülüşürler.

2. SERSERİ- Sen Anadolu'dan yeni geldin galiba?..

HURŞİT- Evet. Yeni geldim...

1. SERSERİ- Adın ne senin?

HURŞİT- Hurşit...

1. SERSERİ- Eeee, soyadın yok mu?

Hurşit gururlanır.

HURŞİT- Var tabii. Tekerlek...

2. SERSERİ- Tekerlek mi?..

HURŞİT- Tekerlek ya... Yoksa beni tanıyon mu?.. Şayet bizim memlekete geldiyse, beni tanımamana imkân yok. Tekerlek'ler dedin mi, orada herkes tanır bizi...

Serseriler, kaş göz hareketleriyle,
birbirleriyle işaretleşirler.

2. SERSERİ- Şey, tabii tanıyorum seni be Hurşit... Seni tanımamama imkân var mı?

Hurşit sevinmiştir.

HURŞİT- Babamı da tanıyon mu, babamın babasını da tanıyon mu?..

2. SERSERİ- Elbette, elbette... Hele şöyle biraz ilerilere doğru yürüyelim seninle... Konuşalım biraz. Değil mi ya?..

Serseriler oltalarını toplayarak,
Hurşit'le köprü boyunca ilerlemeye
başlarlar. Bu arada, تنها bir köşe
kolladıkları gözden kaçmamaktadır.
Kamera, köprünün yanından geçen
bir vapura doğru pan yapar. Aynı
mekânda birkaç plân manzara
gösterdikten sonra, suya iner.
Serseriler, üzerlerinde elbiseleri olduğu
halde, homurdanarak sahile yüzmeye
çalışmaktadırlar. Köprünün demirlerini
tutarak, zar zor sahile çıkarlar. Çoktan
kalabalığın arasına karışmış olan Hurşit'in
arkasından öfkeli nazarlarla bakarlar.

2. SERSERİ- O, Tekerlek lâfını ilk kim
ettiyse, onun ağzını burnunu kırmak, be-
nim boynumun borcu olsun...

1. SERSERİ- Sen ettin...

2. SERSERİ- Neee, ben mi ettim?.. Al
bakalım, bu yalancılığının karşılığı...

İkinci serseri lâfını bitirir bitirmez,
olanca kuvvetiyle arkadaşına bir
yumruk sallar. Arkadaşı da buna
karşılık verir. Aralarında enteresan
bir döğüş başlar. Her iki serseri de,
döğüşe döğüşe tekrar denizin dibini
boylarlar.

22. ARA SOKAK (Ha-Gün) Hurşit, Zühtü, Artistler, Set Ekibi

Hurşit elinde sazi olduğu halde,
bir ara sokağa sapar. Hedefsiz,
maksatsız dolaşmaktadır. Birden,
bir kadın çığlığıyla, olduğu yerde
kalakalır. İki adam, güzel bir kadını,
zorla bir otomobilden içeri sokmaya
çalışmaktadırlar. Kadın debelendikçe,
etekleri açılmakta ve bacakları
meydana çıkmaktadır. Hurşit koşup,
kadını otomobilden içeri sokmaya
çalışan adamlardan birine sarılır.
Adam, hayretle Hurşit'e bakar.

1. ADAM- Kim bu yahu?..

HURŞİT- Namussuzlar, güpegündüz ka-
dın kaçırmaya utanmıyor musunuz?..

İkinci adam, sanki etrafa birşey
belli etmemeye çalışarak,

Hurşit'in kulağına eğilir.

2. ADAM- Oğlum, bizim kadın kaçırdığımız filân yok. Uzaklaş buradan, uzaklaş...

HURŞİT- Uzaklaşayım da, kadını istediğiniz gibi bindirin arabaya değil mi?.. Bırakın kadını, yoksa ün verir, bağırırım burada...

Kamera pan yapar ve bir köşeye park ettikleri minibüsün üzerine kurdukları makineyle, film çekimi yapmakta olan set ekibini görür. Rejisör Zühtü, olanca siniriyle bağırmaktadır.

ZÜHTÜ- Stop... Stop... Allah kahretsin... Bütün plân mahvoldu...

Zühtü, Hurşit'in yanına doğru koşar.

ZÜHTÜ- En uzun plânımı berbat ettin...

Hurşit, şaşkın şaşkın Zühtü'nün yüzüne bakar.

HURŞİT- Bana mı diyon?..

Zühtü önce kızgınlıkla, sonra birşey keşfetmiş gibi Hurşit'i süzer.

Gözlerinin içi parlamaktadır.

ZÜHTÜ- Buldum... Aradığım adamı buldum...

HURŞİT- Kimi arıyordun, beni mi?.. Yoksa sen beni tanıyon mu?.. Şayet bizim memlekete geldiysen, beni mutlak tanır-sın...

ZÜHTÜ- Benim tanıyıp tanımamam mühim değil. Yakında bütün ülke tanıya-cak seni...

Zühtü, asistana döner.

ZÜHTÜ- Bozulan sahneyi stüdyoda ke-sip atmasınlar. Bu adamın nasıl fotoğraf verdiğini görmek istiyorum...

ASİSTAN- Başüstüne ağabey...

HURŞİT- Yani, ben şimdi filmde mi çık-tım?..

ZÜHTÜ- Filmde çıktın ya...

HURŞİT- Essah mı diyon?

ZÜHTÜ- Elbette... Sende bu kaşlar, bu gözler, bu ürkek bakışlar olduktan sonra, seni piyasanın en ünlü artistleri arasına katmam, hiçten bile değil... İsmi ne se-nin?

Hurşit kasılır.

HURŞİT- Hurşit Tekerlek...

ZÜHTÜ- Tekerlek mi?.. Aman yarabbi... Harika... Bundan daha sinematografik bir afiş soyadı olamaz...

HURŞİT- Nasıl yani?..

Zühtü tebessümle, Hurşit'e bakarak göz kırpar.

ZÜHTÜ- Anlamamazlıktan gelme canım... Şimdiden kendini meşhur olmuş bil, Bay Tekerlek...

Zühtü cebinden kartvizitini çıkararak, Hurşit'e uzatır.

ZÜHTÜ- İşte kartım. Burada adresim yazılı. Perşembe günü öğleden sonra, seni mutlak bekliyorum...

Hurşit kartı alır. Oradan ayrılır. Karta baka baka yürürken, bir araba Hurşit'e çarpmamak için fren yapar. Şoför dışarı fırlar.

ŞOFÖR- Yaylada mı yürüyorsun be?.. Kimsin sen?.. Belâ mısın benim başıma?..

Hurşit neşeyle şoförden tarafa bakar.

HURŞİT- Kim miyim?.. Tekerlek'im be, Tekerlek... Adıyla sanıyla Hurşit Tekerlek... Beğenemedin mi?..

Şoförün ağız bir karış açık kalır.
Hurşit yol boyunca ilerler.

23. OTEL ÖNÜ (Ha-Gün) Hurşit

Hurşit elinde saız olduğu halde,
neşeli bir ifadeyle otelin kapısından
içeri girer.

24. OTEL RESEPSİYONU (Da-Gün) Hurşit, Otelci, Kâtip, Nevin

Resepsiyonda, otel sahibi, kâtip ve
Nevin konuşmaktadırlar. Hurşit,
otelciye yaklaşır.

HURŞİT- Anahtarımı verin. İkinci kat,
onbeş numara...

OTELCİ- Başüstüne efendim, başüstüne...

Otelci, anahtarı Hurşit'e uzatır.

OTELCİ- Otelimizden memnunsunuzdur
inşallah? Acaba daha çok kalacak mısınız?..

HURŞİT- Bilmem... Belki kalırım, belki
kalmam...

Hurşit anahtarı alarak, merdivenlere doğru yürür. Otelci, kâtip ve Nevin, Hurşit'in arkasından bakarlar.

NEVİN- Bu adam çok mu salak, yoksa çok mu akıllı anlayamadım gitti?..

OTELCİ- Bana kalırsa, hiçbir hususiyeti yok. Yani ne çok salak, ne de çok akıllı.

NEVİN- Belki de siz haklısınız... Ama bu adamı, bu gece bir kere daha denemekte fayda var...

25. OTEL ODASI (Da-Gün) Hurşit, Nevin

Hurşit odaya girince, sazını duvara dayar. Cebinden itinayla dörde katlanmış bir kâğıt ile bir kalem çıkarır. Yatağının üzerine oturarak, düşüne düşüne birşeyler yazmaya başlar. Hem yazmakta, hem de yazdıklarını seslendirmektedir.

HURŞİT- Benim biricik, ceylan gözlü Emine'm... Beni sorarsan, haındolsun iyiyim... Tek düşüncem, senden uzakta olmam, seni görememem. Ama sen beni sık sık göreceksin yakında. Hemi de köydeki sinemada... Sana bir müjdem var Emine'm.

Hurşit'in artık artize oluyor bilmiş olası... Bilmiş olası da, Hurşit'ini İstanbul köşlerinde işsiz güçsüz biri bellemeyesin...

Hurşit mektubunu bitirememiştir ki, odasının kapısı ağır ağır açılır. Hurşit, gözleri kapıda, öylece donup kalmıştır. Aniden yerinden fırlayıp, yatağının arkasına siner. Açılan kapıdan bir kadın bacağı uzanır. Ardından şuh adımlarla, rakseder gibi Nevin içeri girer. Hurşit derin derin solumaktadır. Nevin kapıyı kapatır, yavaş yavaş üzerindeki çıkarmaya başlar. Çıkardıklarını Hurşit'in başına atar. Hurşit, olduğu yerde debelenir.

HURŞİT- Soyunma... Soyunma diyom sana. Beni dün gece faka bastırdın ama, bu gece mümkünü yok bastıramayacaksın... Ben, senin bildiğin erkeklere benzemem. Benim soyadım Tekerlek, anladın mı, Tekerlek...

NEVİN- Bırak şimdi... Soyadını soran var mı sana?..

Nevin, Hurşit'e sarılır. Eliyle gece lâmbasını söndürür.

26. DERE KENARI (Ha-Gün) Emine, Ayşe, Bir Çocuk

Emine ile arkadaşı Ayşe, dere kenarında çamaşır yıkamaktadırlar. Bir çocuk koşarak, Emine'nin yanına yaklaşır. Elinde bir mektup vardır.

ÇOCUK- Emine abla, Emine abla... Mektup, mektubun var... Hurşit ağabeyden geliyor...

EMİNE- Hurşit'ten mi?.. Sahi mi diyorsun?..

Emine heyecanla mektubu alıp açar. Okudukça yüz hatları değişir. Mektubun sonunda hıçkırarak ağlamaya başlar. Ayşe, hayretle Emine'ye bakar.

AYŞE- Kız Emine, fena bir haber mi var?

EMİNE- Elbette, elbette ya... Bundan daha fena ne olabilir ki?..

AYŞE- Söylesene kız, beni meraklandırıp durma...

Emine mektubu uzatır. Ayşe alıp okur.

AYŞE- Amanın... Desene artiz yavuklusu oldun kız...

EMİNE- Alay edip durma Allahaşkına...Zaten benim derdim bana yeter...

AYŞE- Essahtan filmi bizim köyün sine-masında oynar mı dersin?

EMİNE- Film de yerin dibine batsın onun... Artiz adamdan ne hayır gelir ki insana?.. Şimdiye dek, on dane Emine bulmuştur kendine orada...

AYŞE- Sahi kız, artistlerin en az on dane dostu olur derler... Ayyy, çok heyecanlandım kız... Bu haberi anneme söylemeden yapamayacağım. Haydi kal sağlıcakla...

Ayşe koşarak oradan uzaklaşır.

Emine gözlerini kurular.

27. CADDE (Ha-Gün) Hurşit

Hurşit cadde boyunca ilerlemektedir.

Hurşit'in yürüyüşü birkaç ayrı plânda gösterilir. Hurşit, bir elindeki karta, bir de caddeyi çevreleyen apartmanların numaralarına bakar.

28. ZÜHTÜ'NÜN EVİ (Da-Gün) Hurşit, Zühtü, Alev

Rejisör Zühtü ile piyasanın gözde artistlerinden Alev, evde karşılıklı

oturmuş, içki içmektedirler. Kapı
çalınır. Zühtü kalkıp kapıyı açar.
Gelenin Hurşit olduğunu görünce
sevinir.

ZÜHTÜ- Çok iyi ettin de vaktinde gel-
din dostum... Biz de seni bekliyor-
duk...Buyur içeri... Çekinme, gir...

Hurşit, çekine çekine içeri girer.
Hayretle evdeki eşyalara bakar.
Zühtü, Alev'e doğru yürür.

ZÜHTÜ- İşte, beraber oynayacağın, yani
filmimin kahramanı Hurşit... Emsalsiz
bir sinema suratı var. Üstelik, tam bir
halk adamı...

Alev, tepeden tırnağa kadar Hurşit'i
süzerek, Zühtü'ye döner.

ZÜHTÜ- Sen işini bilirsin Zühtü'cü-
ğüm... Bugüne kadar, hiçbir teşhisinde
yanılmadın.

Zühtü, Hurşit'e bakar.

ZÜHTÜ- Yepyeni bir yıldız yaratacağım
senden dostum... Evet, önce seni bir iyi-
ce tanımalıyım. Ayağının topuğundan,
saçının teline kadar, herşeyini bilmem ge-
rek... Soyun...

Hurşit, hayretle irkilir.

HURŞİT- Bana mı diyon?

ZÜHTÜ- Tabii sana...

HURŞİT- Essah mı?

ZÜHTÜ- Yoksa sakındığın birşey mi var?..

HURŞİT- şey, hanımın yanında ayıp olmaz mı?...

Zühtü ile Alev, birbirleriyle bakışırılar.
Sonra kahkahalarla gülerek, Hurşit'e dönerler.

ZÜHTÜ- İlahi Hurşit... Yanlış anladın beni... Ben sana soyunu sopunu soruyorum. Yani, kimlerdensin?.. Kimin kimsen var mı?...

Hurşit rahatlamış gibi derin bir nefes alır. Alev gülmekten gözlerinden yaşlar akarak, kendini koltuğa bırakır.

ALEV- Ayyy, hayatımda hiç bu kadar güldüğümü hatırlamıyorum... Yamansınız Hurşit Bey... Sizinle çok neşeli günlerimiz olacak...

Hurşit şaşkın şaşkın, Zühtü ile
Alev'e bakar. Sonra o da gülmeye
başlar.

HURŞİT- Ben de zannetmiştim ki...
Başka türlü zannetmiştim işte... Teker-
lek'lerdenim... Bizim memlekete gelme-
diğiniz belli. Gelmiş olsaydınız, beni mut-
lak tanırdınız. Tekerlek'ler dedin mi, ora-
da herkes tanır bizi. Benim babam da, ba-
bamın babası da, köyümüzün en büyük
tekerlekçisidir. Hatta dedemin dedesi,
padişahların arabalarının tekerleklerini
yapmakla nam salmıştır.

Zühtü eliyle işaret eder.

ZÜHTÜ- Kâfi, kâfi... Evli misin?..

HURŞİT- Değilim... Ama bir yavuklum
var köyde...

ZÜHTÜ- Seni kutlarım dostum. Müm-
kün olduğu kadar geç evlenmek lâzım bi-
zim meslekte... Bırak, yavuklun köyde
kalsın... Önce senin ismini değiştirmek
lâzım. Soyadın fevkalâde sinematografik.
Ama, ismini değiştirmek şart... İsmi
bundan sonra, Tanju olacak...

HURŞİT- Tancu mu?..

ZÜHTÜ- Tancu değil, Tanju... Ayrıca, müzik ve zerafet dersleri alacaksın. Arından seni, büyük bir kampanyayla başına takdim etmeye gelecek sıra.

Zühtü saatine bakarak, Alev'e döner.

ZÜHTÜ- Basın dedim de, aklıma geldi. Benim, Haber Gazetesi'nde bir randevum vardı Alev'ciğim. Acele gitmem lâzım. Sen Hurşit dostumuzu gerektiği şekilde ağırlarsın...

Alev çapkın çapkın Hurşit'e bakar.

ALEV- Elbette... Hem de büyük bir memnuniyetle...

Zühtü ceketini alarak, dışarı çıkar.
Alev, bir içki doldurur bardağına ve teybe bir kaset koyar.

ALEV- Siz de bir içki alır mıydınız Hurşit Bey?..

HURŞİT- Şey, istemem... Yayıklı ayrıntı var mı?

Alev gülerek Hurşit'i süzer.

ALEV- Maalesef yok...

Elinde içki bardağı olduğu halde,
 müziğin namelerine uyararak,
 oynamaya başlar Alev. Hurşit'in
 üzerine doğru geldikçe, Hurşit geri
 geri kaçar. Bir müddet, odayı bu
 şekilde dolanırlar. Hurşit nihayet
 sırtını büfeye verir. Kaçacak yeri
 kalmamıştır. Büfenin üzerine çıkar.
 Alev yavaş yavaş soyunmaya başlar.
 Raksına devam ederek, divana uzanır.
 Hurşit büfenin üzerinden, yutkunarak
 Alev'e bakar. Sonra bir nara atarak
 divana atlar. Hurşit havadayken
 resim donar. (Tek kare olur)

29. KÖY EVİ (Da-Gün) Abdülrezzak, Rukiye, Emine

Hurşit'lerin köydeki evinde, Emine
 hüngür hüngür ağlamaktadır. Hurşit'in
 babası Abdülrezzak ile annesi Rukiye,
 üzgün üzgün Emine'ye bakarlar.

ABDÜLREZZAK- Demek artiz oluyormuş ha?.. Vay namussuz, vay... Bir bu ek-sikti başımıza...

RUKİYE- Ah bey, ah, gördün mü başımıza gelenleri?.. Demek oğlanın İstanbul, İstanbul diye tutturmasındaki niyet başkaymış...

ABDÜLREZZAK- Sus kadın, sus... Bir de sen kafamı bozma... Nereden bilebilir-dik ki, böyle olacağını?..

EMİNE- Acaba buralara döner mi tekrar?

ABDÜLREZZAK- Ne bileyim ben, döner mi, dönmez mi?...

EMİNE- Dönmez. Biliyorum dönmez. Hemi, dönse de, beni beğenmez artık... Vay dertli başım, çok geçmeden unuttur bile beni...

ABDÜLREZZAK- Unutmasına unutmaz da, soyumuza leke sürdü namussuz...

RUKİYE- Baba mesleğinin suyu mu çıkmıştı sanki... Bunca zaman yuvamızın aşsı, bu işten kaynamadı mı?.. Göndermeyecektin onu İstanbul'a, göndermeyecektin bey...

ABDÜLREZZAK- Bilmiyormuş gibi konuşma kadın... Büyük şehir kaldırımı çiğnemesi, büyük insan olması, namımızı oralarda yayması için gönderdik onu İstanbul'a. Yoksa, böyle cıvıldak işler yapması için değil...

Abdülrezzak, hıçkırmakta
olan Emine'ye döner.

ABDÜLREZZAK- Yeter artık senin de kendini helâk ettiğin... Ağlamaktan gözlerinde yaş kalmadı kızım... Hava neredeyse kararmak üzere. Sen de artık yavaş yavaş dön evine. Hiçbir şeyi düşünmemeye çalış. Gün doğmadan, neler doğar. Hele bekleyelim bakalım, namussuzun ikinci mektubunu...

Emine gözlerini kurulayarak,
yerinden kalkar. Abdülrezzak ile
Rukiye'nin ellerini öptükten
sonra, odadan çıkar.

30. ZÜHTÜ'NÜN EVİ (Da-Gün) Hurşit, Müzik Hocası, Zerafet Hocası, Zühtü, Alev

Hurşit, Zühtü'nün evinde, müzik ve zerafet dersleri almaktadır. Dersler, geçmeli resimlerle, ayrı ayrı bölümler halinde pandomim olarak verilir. Resmin üzerinde, müzik vardır. Zühtü ile Alev de, Hurşit'in çalışmalarını neşeli bir ifadeyle izlerler.

31. DERE KENARI (Ha-Gün) Emine, Ayşe

Emine ile arkadaşı Ayşe, dere kenarında konuşmaktadırlar.

AYŞE- Demek, daha ikinci mektubu gelmedi, ha kız?..

EMİNE- Gelmedi...

AYŞE- Babası, Abdülrezzak Efendi ne diyor bu işe?..

EMİNE- Ne diyecek, soyumuza leke sürdü bu oğlan diyor da, başka birşeycikler demiyor...

AYŞE- Hay Allah... Dünyada herşey hatırıma gelirdi de, Hurşit'in artiz olacağı gelmezdi... Ah, ah, sinema perdesinde yüzünü bir görebilsem...

EMİNE- Şeytan görsün onun yüzünü...

AYŞE- Öyle deme kız. İster misin, Şükran Foray'la oynasın bir filminde?.. Ha, ne dersin, Şükran Foray'la oynayabilir mi esahatan?..

EMİNE- Aman, senin de işin gücün film... Haydi ben gidiyorum artık. Eve geç kaldım...

Emine yol boyunca ilerlemeye başlar.

Ayşe arkasından bakar.

32. GAZETE İDAREHANESİ (Da-Gün)Yazı İşleri Müdürü, Magazin Kısmı Şefi

Yazı işleri müdürü, hoşnutsuz bir
tavırla, magazin kısmı şefine
oturması için yer gösterir.

MÜDÜR- Gazetenin tirajı devamlı düşü-
yor...

ŞEF- Evet efendim, biliyorum...

MÜDÜR- İyi bir gidiş değil bu...

ŞEF- Yazı heyetindeki arkadaşlarla birlikte
devamlı çalışıyoruz efendim... Magazin
sayfalarında genişletmeler yaptık. Ayrıca,
bu ay iki yeni tefrikaya başlayacağız...

MÜDÜR- Tirajın tefrikayla filân artaca-
ğını hiç zannetmiyorum. Halkın ilgisini
çekecek konular gerek... Bir kahraman
yaratmak lâzım yine...

ŞEF- Bir kahraman mı?..

MÜDÜR- Kahraman ya... Sinema dünya-
sından ne haberler var?

ŞEF- Hiçbir haber yok efendim...

MÜDÜR- Sizler de gazeteci olacaksınız.
Ayakta uyuyorsunuz... Rejisör Zühtü Yu-
muşak, yepyeni bir artist lanse ediyormuş.

Zühtü Bey fuzuli iş yapmaz... Derhal
Zühtü Bey'le görüşün. Nereden, ne çık-
cağı hiç belli olmaz bizim meslekte...

ŞEF- Başüstüne efendim...

Magazin kısmı şefi, başıyla yazı
işleri müdürünü selâmlayarak,
odadan çıkar.

33. ZÜHTÜ'NÜN EVİ (Da-Gün) Hurşit

Hurşit evde yalnızdır. Peştemalla
banyodan çıkar. Salona girer.
Aynanın karşısında durup, bir
müddet kendini seyreder. Sonra,
ayna karşısında artistik hareketler
yapmaya başlar. Önce aynaya eliyle
ateş eder gibi yapar. Ardından,
vurulmuş gibi yere düşüp,
kıvranmaya başlar. Numaraları
bitince doğrulup, memnun memnun
aynaya bakar.

34. SOKAK (Ha-Gün) Zühtü, Alev, Gazeteciler

Zühtü ile Alev, beraberlerinde
gazeteciler olduğu halde, bir
otomobilden inerler. Gazetecilerin
ellerinde fotoğraf makineleri

vardır. Hep birlikte, eve doğru
yürümeye başlarlar.

35. ZÜHTÜ'NÜN EVİ (Da-Gün) Hurşit, Zühtü, Alev, Gazeteciler

Hurşit aynanın karşısında, saçlarını
taramaktadır. Bu sırada kapı açılır.
Zühtü ile Alev, beraberlerinde
gazeteciler olduğu halde, hızla
içeri girerler. Zühtü bir eserini gösterir
gibi, Hurşit'i gazetecilere takdim eder.

ZÜHTÜ- İşte yeni yıldızımız... Tanju
Tekerlek...

Gazetecilerin flâşları patlamaya
başlar. Hurşit korkar, peştemalına
sıkı sıkı sarınır.

HURŞİT- Ne oluyor len?..

1. GAZETECİ- Dehanıza hayranız Tan-
ju Bey... Bize böyle bir röportaj imkânı
sağladığınız için, size ne kadar teşekkür
etsek azdır...

2. GAZETECİ- Bugüne kadar, hamam
kıyafetiyle röportaj yaptırmak, kimsenin
aklına gelmemişti...

3. GAZETECİ- Çok entelektüel bir insansınız Bay Tekerlek...

HURŞİT- O dediğin babandır...

Gazeteciler gülüşerek, hayranlıkla Hurşit'e bakarlar. Durmadan resim çekmektedirler. Alev de, Hurşit'in yanında çeşitli pozlar vermektedir. Birinci gazeteci, Hurşit'in yanına yaklaşıarak, peştemalına elini uzatır.

1. GAZETECİ- Acaba, peştemalınızı biraz daha aşağıya indirmek mümkün mü Tanju Bey?

Hurşit kızar, gazetecilere hücum eder. Gazeteciler fevkâlade bir mizansen yakalamış gibi, durmadan resim çekerek, kaçmaya başlarlar. Hurşit peşlerinden kovalar.

36. CADDE (Ha-Gün) Hurşit, Gazeteciler

Gazeteciler önde, Hurşit peştemalıyla arkada, caddede koşmaktadırlar. Trafik aksar. Caddenin iki yanını çevreleyen yayalar, zaman zaman gülüşerek, zaman zaman da Hurşit'i alkışlarıyla teşvik ederek, büyük bir şaşkınlık içinde, bu kovalamacayı seyrederler.

37. BİR KÖŞE BAŞI (Ha-Gün) İki Kız

Köşe başında, iki kız birbirleriyle konuşmaktadırlar.

1. KIZ- Ayol, gördün mü gazetedeki resimleri?..

2. KIZ- Ah, sorma, sorma... Hayran oldum adama. Âdeta Herkül...

1. KIZ- Böyle biri, bize kısmet olmaz ki kardeş...

38. BİR KAPI ARALIĞI (Ha-Gün) İki Kadın

Kapı aralığında, iki yaşlı kadın birbirlerine ellerindeki gazeteleri göstermektedirler.

1. KADIN- Ayol komşu, gazeteleri okudun mu?

2. KADIN- Okumaz olur muyum komşu, okumaz olur muyum?.. Evlâdım, ne de yakışıklı. Aslan gibi maşallah Tanju oğlum...

1. KADIN- Allah nazardan saklasın, Gazetecileri, nasıl da önüne katıp kovalamış... Ah, filmini görmek bir nasip olsa...

39. OTEL RESEPSİYONU (Da-Gün) Kâtip, Nevin

Resepsiyonda, kâtip ile Nevin
sohbet etmektedirler.

KÂTİP- Vay be, inanılır gibi değil... Gazetede boy boy resimlerini görünce, afalladım birden. Nasıl da değişmiş. Tanımakta güçlük çektim âdeta...

NEVİN- Daha o zamandan, onun ileride birşeyler olacağını sezmiştim...

KÂTİP- İstanbul'a ilk geldiğinde, bizim otelimizde kalmıştı. Hiç unutmam, ikinci kat, onbeş numarada... Kimbilir, artık otelimizin önünden bile geçmez. Bizi de tanımaz tabii...

40. ÇEŞME ÖNÜ (Ha-Gün) Ayşe, Bir Kız

Ayşe ile bir kız, köy çeşmesi
önünde dedikodu yapmaktadırlar.

KIZ- Kız Ayşe, essah mı gazetelerin yazdıkları?..

AYŞE- Essah tabii... Ben daha çok evvelden biliyordum Hurşit'in artiz olduğunu...

KIZ- Adını da değiştirmiş, Tanju yapmış.

Rüyada görsem, Emine'nin artiz yavuklusu olacağına inanmazdım... Hurşit kim bilir nerelerde, neler yapıyordur şimdi?..

41. ZÜHTÜ'NÜN EVİ (Da-Gün) Hurşit, Pedikürcü Kız, Alev, Zühtü

Hurşit salonda oturmuş, bir pedikürcü kıza, ayaklarına pedikür yaptırmaktadır. Alev ise divana uzanmış, resimli mecmuaları karıştırmaktadır. Pedikürcü kız, Hurşit'in ayaklarına, içini çekerek bakar.

PEDİKÜRCÜ KIZ- Ah, Tanju Bey, ne kadar güzel ayaklarınız var... Size hayran olmamak elde değil...

Hurşit, hayretle ayaklarına bir göz atar. Ayak parmaklarını oynatır.

HURŞİT- Öyle mi?..

Alev, pedikürcü kıza ters ters bakar. Elinde bir mecmua olduğu halde, divandan kalkarak, Hurşit'in yanına gelir.

ALEV- Bak Tanju'cuğum, filmimizin son sahnesi için, bu mecmuadaki elbisenin ay-nını yaptıracam... Nasıl beğendin mi?

Hurşit mecmuaya bakar.

HURŞİT- Beğenmedim. Bundan daha kötü bir elbise olamaz...

Bu sırada kapı açılır. Zühtü içeri girer.

Eliyle, Hurşit'i ve Alev'i selâmlayarak,
kendini bir koltuğa atar.

ZÜHTÜ- Gözün aydın Tanju'cuğum. Basın muazzam tuttu seni. Bu ay, iki mecmuada birden kapak resmin çıkıyor... Ayrıca pazartesi günü, filminin çekimine başlayacağınız prodüktör, şimdiden üç filmlik daha anlaşma yapmak istiyor seninle... Bütün bunların ne demek olduğunu anlayabiliyor musun?

Hurşit gözlerini kırıştıtır.

HURŞİT- Ne demek?..

Zühtü ile Alev, birbirlerine
bakıp gülüşürler.

ZÜHTÜ- Senin zirveye doğru tırmanman demek.

42. KÖY EVİ (Da-Ge) Abdülrezzak, Rukiye

Kamera, sofranın ortasına konan
yemek tenceresinden geriler.

Hurşit'in köydeki evinde,
 sofra hazırlanmıştır. Hurşit'in
 babası Abdülrezzak ile annesi
 Rukiye, sofranın etrafındadırlar.
 Rukiye, kocasının tabağına
 yemek koyar. Abdülrezzak
 dua eder.

ABDÜLREZZAK- Allah'ım, nimetlerini
 soframızdan eksik etme. Bizi gördüğü-
 müzden ayırma. Cümle fakir fukarayı da,
 bizi doyurduğun gibi doyur...

Rukiye de ellerini Allah'a açar.

RUKİYE- Hurşit oğluma da, akıl fikir ih-
 san eyle...

Abdülrezzak, dertli dertli
 Rukiye'ye bakar.

ABDÜLREZZAK- Hurşit... Ne yalan
 söyleyeyim, adını anmak istemiyorum ke-
 ratanın... Düşündükçe, bir tuhaf oluyo-
 rum... Kadın, bu oğlan benim ölümüne
 sebep olacak...

RUKİYE- Allah etmesin bey, Allah et-
 mesin.

ABDÜLREZZAK- Fe süpanallah... Hâ-
 lâ aklım almıyor... Soyumuzdan böyle cı-
 bıldak çıksın, olacak iş değil...

RUKİYE- Mektubu da hâlâ gelmedi...

ABDÜLREZZAK- Yerin dibine batsın, onun mektubu... Biliyor musun kadın, ben en çok Emine'ye acıyorum. Pırlanta gibi kız... Yazık, bizim Hurşit'imiz ona lâ-yık olamadı...

RUKİYE- Neyse bey, haydi soğutmaya-lım yemeklerimizi...

Abdülrezzak kaşığı eline alır.

ABDÜLREZZAK- Bismillah...

Yemeğe başlarlar.

43. GECE KULÜBÜ (Da-Gün) Hurşit, Zühtü, Alev, Nevin, Spiker, v.s.

Hurşit, Zühtü ve Alev, bir gece kulübünün kapısından içeri girerler. Hurşit son derece şıktır. Alev, Hurşit'in kolundadır. Garsonlar kendilerini yerlere kadar eğilerek karşılarlar. Sahnede bir dansöz, dans etmektedir. Masalarına oturup, içkileri geldikten az sonra, Hurşit'in omuzuna bir el dokunur. Hurşit başını çevirince, Nevin ile karşılaşır.

NEVİN- Merhaba şekerim, beni tanıdın mı?

HURŞİT- Bilmem ki?..

NEVİN- İstanbul'da ilk kaldığın oteli hatırlamaya çalış...

Hurşit, Nevin'in yüzüne dikkatle bakar.

HURŞİT- Haaa, hatırladım, hatırladım tabii..

NEVİN- Bana imzalı bir resmini verir misin?..

HURŞİT- Elbette...

Hurşit cebinden bir fotoğrafını çıkararak, imzalar. Nevin'e verir. Nevin el sallayarak, yanlarından uzaklaşır. Bu sırada sahnedeki dansözün programı bitmiştir. Spiker mikrofona gelir.

SPIKER- Muhterem hanımlar, beyler... Aramızda, hepimizin tanıdığı, çok ünlü bir isim bulunuyor. Kendisini çok çok alkışlarsak, bizi kırmayıp mikrofona gelir... Evet, alkışlarımızla, Tanju Tekerlek...

Müşteriler çılgınca alkışlamaya
başlarlar. Hurşit ayağa kalkarak,
başıyla selâm verir. Sonra sahneye
doğru yürür ve mikrofonu eline alır.

HURŞİT- Benim canımdan çok sevdiğim, velinimetlerim, biricik seyircilerim... Hepinizi en derin saygılarımla, tek tek selâmlarım efendim... Bu güzel gecede sizlere, "Hapşu Deme Tanju" filminde okuyacağım, bir eseri takdim etmek istiyorum...

Hurşit parçanın adını orkestraya söyler. Orkestra çalmaya başlar.
Salon alkıştan kırılmaktadır.
Hurşit, seyircilerin çılgınca tezahüratı karşısında eğilerek tekrar selâm verir. Zühtü ile Alev memnundurlar.

44. KÖY YOLU (Ha-Gün) Emine, Köylüler

Emine elinde bir mektup olduğu halde, hararetle koşmaktadır.
Tarlalarda çalışan köylüler,
Emine'nin koşuşuna bir mana veremedi, gözleriyle onu takip ederler.

45. KÖY EVİ (Da-Gün) Emine, Abdülrezzak, Rukiye

Emine koşarak, Hurşit'lerin evinin kapısından içeri girer. Hurşit'in babası Abdülrezzak ile annesi Rukiye, hayretle Emine'ye bakarlar.

EMİNE- Mektup, mektup... Hurşit'ten mektup var size... Yolda postacının elinden aldım...

ABDÜLREZZAK- Demek, en nihayet geldi ha, namussuzun mektubu...

RUKİYE- Hayırdır inşallah bey...

ABDÜLREZZAK- Ver de, okuyalım bakalım. Neler yazmış mektubunda...

Abdülrezzak, Emine'nin elinden mektubu alarak, zarfı açar.
Yüksek sesle okumaya başlar.

ABDÜLREZZAK- Babacığım... Evvelâ hepinize selâm eder, ellerinizden öperim... İstanbul'da namımızı yayana kadar, sizlere mektup yazmamaya kararlıyım. Ama şimdi, bu arzum gerçekleştiğinden, gönül rahatlığıyla yazıyorum mektubumu... Ben buralarda çok büyük adam oldum, babacığım. Bir menajerim, bir de sekreterim var...

Abdülrezzak, mektuptan başını kaldırarak, Emine ile Rukiye'ye bakar.

ABDÜLREZZAK- Vay namussuz, vay... Vay düzenbaz, vay... Bir de menajeri ile sekreteri varmış. Daha neler duycamız bakalım...

Abdülrezzak okumaya devam eder.

ABDÜLREZZAK- İstanbul'da bir dediğim, iki edilmiyor. Bütün işlerimi, menajerimle, sekreterim görüyorlar... Bu mektubu ayaklarıma pedikür yaptırırken, ben söyledim, sekreterim yazdı sizlere...

Abdülrezzak sinirinden boğulacak gibidir. Mektubu buruşturarak yere atar.

ABDÜLREZZAK- Neee, yarabbim sen benim aklımı koru... Ayaklarına pedikür yaptırıyormuş ha... Len, karı mıdır, erkek midir bu herif?

RUKİYE- Sinirlenme bey, sinirlenme...

ABDÜLREZZAK- Sus kadın... Nasıl sinirlenmem?... Aile şerefimiz, haysiyetimiz iki paralık oldu. Allah'ım, ne günah işledim ki, bu yaşımdan sonra, bu cezayı verdin başıma...

RUKİYE- Allah'ım... Yarabbim, nedir bütün bu olanlar?..

Abdülrezzak kararlı bir şekilde Rukiye'nin yanına gelir. Elini omuzuna koyar.

ABDÜLREZZAK- Hazırlan kadın. En kısa zamanda İstanbul'a gidiyoruz...

Rukiye, hayretle Abdülrezzak'a bakar.

RUKİYE- İstanbul'a mı gidiyoruz?..

ABDÜLREZZAK- Evet... Oğlan tam çıkmış yoldan... Söylenecek birkaç lâfım var ona. Ya yakasından tutar, sürüye sürüye buraya getiririm. Ya da evlâtlıktan reddederim...

Emine, ağlayarak Abdülrezzak'ın ellerine kapanır.

EMİNE- Ne olur, ne olur, beni de götürün İstanbul'a... Yalvarırım size, kırmayın beni... Benim de söyleyecek iki sözüm var Hurşit'e...

Abdülrezzak, Emine'nin saçlarını okşar.

ABDÜLREZZAK- Pekalâ... Madem ki, Hurşit'in yavuklususun, o halde gelmek

senin de hakkın. Yalnız, önce gidip, anandan, babandan izin alman lâzım... Eğer seni İstanbul'a götürmemize izin verirlerse, geldin gitti...

Emine sevinçle Abdülrezzak'ın ellerini öper. Koşarak odadan dışarı çıkar.

46. FİLM PLATOSU (Da-Ge) Hurşit, Zühtü, Alev, Çıracak, Artistler, Set Ekibi

Hurşit ile Alev, bir divanın üzerinde, hararetili bir şekilde sevişmektedirler.

HURŞİT- Seni deli gibi seviyorum sevgilim...

ALEV- Ben de, ben de hayatım...

HURŞİT- Bundan sonra, hiç ayrılmayacağız değil mi?..

ALEV- Hiç ayrılmayacağız.

Hurşit ile Alev'in, üzerinde seviştikleri divanın arkasındaki kapı, ağır ağır açılır. Bıçak tutan bir el, Hurşit'e yaklaşır ve bıçağı, herşeyden habersiz sevişmekte olan Hurşit'e saplar. Alev, çığlık çığlığa

divandan fırlar. Hurşit kanlar içinde yere yıkılır. Bu sırada, elinde sepeti olduğu halde, genç bir bakkal çırağı içeri girer. Saf saf etrafına bakınır.

ÇIRAK- Zühtü ağabey, ustam kan olarak kullandığınız, domates salçalarının parasını istiyor...

Kamera geriler ve film çekimi yapmakta olan, set ekibini görür. Plâtodakiler hayretle, bakkal çırağına bakmaktadırlar. Rejisör Zühtü, avazı çıktığı kadar bağırmaktadır.

ZÜHTÜ- Stop... Hay Allah, hay Allah... Sırası mı şimdi salçanın, kalçanın?.. Biraz sonra gelsen, olmaz mıydı be adam?.. Güzelim sahneyi berbat ettin...

Zühtü, asistanına döner.

ZÜHTÜ- Verin şunun parasını gitsin...

ASİSTAN- Veremeyiz ağabey... Prodük-tör bono verecekmiş salçacıya. Hem daha iki kavanoz salça lâzımmış...

ZÜHTÜ- İki kavanoz salça mı lâzımmış?.. O neden, o?...

ASİSTAN- Prodüktör, filmde ne kadar çok kan görünürse, film o kadar çok iş yapar. Onun için, ben paradan kaçmıyorum. Söyleyin rejisöre, iki kavanoz daha salça kullansın diyor...

ZÜHTÜ- Yahu, filmi ben mi çekiyorum, prodüktör mü?.. Bugüne kadar, tam yirmisekiz kavanoz salça kullanmışız... Kabahat sizde değil, bende... Sizin gibi adamlarla, sanat yapmaya uğraşıyorum... Gönderin şu salçacının çırağını gitsin...

Asistan, çırağa seslenir.

ASİSTAN- Hey delikanlı... Ustana selâm söyle, prodüktör bey yarın sizin dükkâna uğrayıp, ustanla görüşecekmiş...

ÇIRAK- Oldu ağabey...

Zühtü, asistanına döner.

ZÜHTÜ- Tanju'yu çağırın yanıma...

Asistan, Hurşit'in bulunduğu tarafa doğru seslenir.

ASİSTAN- Tanju ağabey, Tanju ağabey... Zühtü ağabeyim seni istiyor...

Hurşit, Zühtü'nün yanına gelir.

HURŞİT- Söyle Zühtü'cüğüm...

ZÜHTÜ- Çekime devam ediyoruz Tanju'cuğum. Şimdi sen öldün. Katil yanına yaklaşp, başını kesecek ve balkondan karşı evin duvarına atlayıp kaçacak...

Asistan, Zühtü'ye bakar.

ASİSTAN- Katil duvardan atlayamazmış ağabey...

ZÜHTÜ- Vay, neden o?..

ASİSTAN- Tansiyonu varmış. Yüksek yerlere çıkamazmış da ondan...

ZÜHTÜ- Eeee, o halde, kapıdan çıkıp, otomobiline atlayıp uzaklaşsın...

ASİSTAN- O da olmaz...

ZÜHTÜ- Neden?...

ASİSTAN- O aktör, otomobil kullanmasını bilmiyor...

ZÜHTÜ- Bisikletle kaçsın...

ASİSTAN- İmkânsız... Prodüktör, geçen günkü sahnede, kiraladığınız bisikletin tekerleğini kırmışsınız. Bir daha bisiklet kiralamaya kalkarsanız, yakarım o filmi, yine de bisiklet kiralatmam diyor...

Zühtü'nün siniri son haddindedir.

ZÜHTÜ- Yarabbim, sen aklımı koru...
O halde, katil kalsın, ceset kaçsın...
Evet, ceset kaçsın ve bir deniz kenarına
gelsin. Binsin arabalı vapura. Çıksın gü-
verteye ve başlasın türkü söylemeye...
Hey Allah'ım, hey... Sen gör halimizi...
Sanat filmi diye başladığımız film, ne hal-
lere geldi...

47. HAYDARPAŞA GARI (Ha-Gün) Abdülrezzak, Rukiye, Emine

Hurşit'in babası Abdülrezzak,
annesi Rukiye ve yavuklusu
Emine, yolcularla birlikte, garın
kapısından çıkarlar. Şaşkın şaşkın
etraflarına bakınarak, vapur
iskelesine doğru ilerlerler.
Kamera, vapurun düdüğü çalan
bacasına doğru pan yapar.

48. İSTANBUL SOKAKLARI (Ha-Gün) Abdülrezzak, Rukiye, Emine

Abdülrezzak, Rukiye ve Emine,
İstanbul'un çeşitli karakteristik
sokak ve caddelerinde ilerlemektedirler.
Yürüyüşleri, geçmeli plânlarla verilir.
Resmin üzerinde, fon müziğı vardır.

49. ŞİRKET MÜDÜRLÜYETİ (Da-Gün) Müdür, Pazarlama Şefi

Mismis Parfüm Şirketi'nin
müdürü, makamında sinirli bir
halde, pazarlama şefiyle
konuşmaktadır.

MÜDÜR- Ben onu bunu anlamam efendim, anlamam...

PAZARLAMA ŞEFİ- Fakat, bahsettiğiniz sanatçı, Mismis Parfüm Şirketi'nin reklâmını yaptırmak için, teklif ettiğimiz ücreti az buluyor...

MÜDÜR- O halde, halkın en az onun kadar tuttuğu, en az onun kadar sevdiği, yeni sivrilen, başka bir sanatçıyı bulmak gerek bu iş için... Kim var böylelerinden?

PAZARLAMA ŞEFİ- Tanju Tekerlek var efendim...

MÜDÜR- Derhal görüşün menajeriyle. Eğer kabul ederse, Mismis Parfüm Şirketi'nin reklâm kampanyasını, Tanju Tekerlek'le açar ve derhal reklâm filmlerinin çekimine girişiriz...

PAZARLAMA ŞEFİ- Başüstüne efendim...

Pazarlama şefi, başıyla müdürü
selâmlayarak, odadan dışarı çıkar.

50. ZÜHTÜ'NN EVİ (Da-Ge) Hurşit, Alev, Zühtü

Hurşit ile Alev, divanda
oturmaktadırlar. Bu sırada
kapı açılır ve Zühtü içeri
girer. Kendini bir koltuğa atar.

ZÜHTÜ- Dünyada senin kadar şanslı,
ikinci bir insan daha görmedim Tanju'cu-
ğum...

HURşİT- Yine ne var ki?..

ZÜHTÜ- Bugün bir reklâm filmi anlaş-
ması yaptım senin adına... Yarımşar da-
kikalık, beş adet reklâm filmi için, çok iyi
para alacaksın...

HURşİT- Ne reklmıymış bu?..

ZÜHTÜ- Parfüm reklmı...

Hurşit yüzünü buruşturur.

HURşİT- Bu işi kabul etmeseydik olmaz
mıydı?

ZÜHTÜ- İlahi Tanju'cuğum... Bugün
piyasanın en zengin sanatçıları, çeşitli
reklâm filmlerinden şimdiki durumlarına
gelmişlerdir... Bu fırsat kaçar mı hiç?..

Zühtü, büfeye doğru yürüyüp,
büfeden bir bardak alır ve
bardağını içkiyle doldurur.
Sonra gelip, Hurşit'in karşısında
durur.

ZÜHTÜ- Evet, Tanju'cuğum... Kadehi-
mi yine senin şerefine kaldırıyorum... Se-
nin muhteşem yarınlарının şerefine...

Hurşit, durgun durgun Zühtü'ye
bakar. Zühtü içkisini yudumlar.

51. OTEL RESEPSİYONU (Da-Gün) Abdülrezzak, Rukiye, Emine, Otelci, Kâtip

Hurşit'in daha önce kaldığı otelin
resepsiyonunda, otelci ile kâtip
oturmaktadırlar. Abdülrezzak,
Rukiye ve Emine, otelin üst kat
merdivenlerinden inerler. Abdülrezzak,
otelciye yaklaşarak, anahtarı verir.
Otelci, onları aşırı bir nezaketle
selâmlar.

OTELCİ- Günaydın efendim, hayırlı sa-
bahlar olsun... Otelimizden memnunsu-
nuzdur inşallah?..

ABDÜLREZZAK- Şimdilik bir şikâyeti-
miz yok...

OTELCİ- Acaba, daha çok kalacak mısınız?..

ABDÜLREZZAK- Henüz belli değil. Daha doğrusu, oğlumu arıyorum da, onu bulup bulamamama bağlı...

OTELCİ- Oğlunuz kayıp mı?

ABDÜLREZZAK- Kayıp değil ama, üç gündür aşındırmadığım kapı kalmadığı halde, bir türlü onunla görüşmek kısmet olmadı...

OTELCİ- Yaaa... Efendim, İstanbul büyük şehir. Geleni gideni belli değil. İstanbul'un sokaklarından altın akıyor diye duyunca, koşup geliyorlar. Mamafih, yanınızda oğlunuzun bir resmi filân varsa, belki size yardımcı olabilirim...

Abdülrezzak, cebinden Hurşit'in bir fotoğrafını çıkararak, otelciye uzatır.

ABDÜLREZZAK- Bir bak bakalım, tanıyabilecek misin?

Otelci fotoğrafa bakar. İrkilir.

OTELCİ- Aman efendim, aman efendim, kim tanımaz ki sizin oğlunuzu?.. Tanju Bey'i tanımamamıza imkân var mı?..

ABDÜLREZZAK- Tanıyor musunuz?

OTELCİ- Sade biz değil, bütün memleket tanır Tanju Bey'i... Kendileri ilk İstanbul'a gelişlerinde, bizim otelimizde kalmışlardı. İkinci kat, onbeş numara da...

Kâtip, gözlerini kırpıştırarak, söze karışır.

KÂTİP- Hatta, o zamanlar, Hurşit adını kullanıyorlardı... Otel defterimizde bile, hâlâ kaydı vardır...

ABDÜLREZZAK- Tanju veya Hurşit... Şu anda, nerede bulabilirim kendisini?..

Kâtip, bilgiç bilgiç Abdülrezzak'a bakar.

KÂTİP- Bunu bilmeyecek ne var?.. Bütün gazeteler yazdı, bugün Tanju Bey'in Beyoğlu'ndaki bir plâtodo, reklâm filminin çekimine başlayacağını...

ABDÜLREZZAK- Emin misin bundan?..

KÂTİP- Elbette eminim...

Abdülrezzak, Hurşit'in fotoğrafını otelciden alır. Abdülrezzak, Rukiye ve Emine, hızla otelin kapısından dışarı çıkarlar.

52. FİLM PLÂTOSU (Da-Gün) Hurşit, Zühtü, Alev, Set Ekibi, Abdülrezzak, Rukiye, Emine

Set ekibi, reklâm filminin bir plânının çekimi hazırlıkları içindedir. Hurşit'in üzerinde, payetlerden işlenmiş, parlak pullu bir elbise ile yakası açık bir gömlek vardır. Yüzü makyajlıdır. Rejisör Zühtü, Hurşit'e mizansenini tarif etmekle meşguldür. Alev ise, bir kenara çekilmiş, provaları seyretmektedir.

ZÜHTÜ- Anlaştık, değil mi Tanju'cum?... Ben "Motor" der demez, Mismis Parfümü'nü göğsüne sıkacaksın. Sonra aniden kamerayı görüp, duraklayacaksın. Gözlerin objektife bakacak... Başınla selâm verip, sözlerine başlayacaksın...

HURŞİT- Anlaştık...

Zühtü, set ekibinden birine döner.

ZÜHTÜ- Tazeleyin, Tanju Bey'in makyajını...

Ekipten biri, Hurşit'in yanına yaklaşıp, biraz daha pudra sürer yüzüne. Zühtü, Hurşit'i tepeden tırnağa kadar kontrol eder.

ZÜHTÜ- Tamam... Herkes alsın yerini... Yakın lâmbaları...

Lâmbalar yanar. Asistan, kameranın önüne doğru gelerek, klâketi verir. Zühtü son bir defa daha, etrafına bakınır. Sonra kameramana döner.

ZÜHTÜ- Hazır mısınız?.. Herşey tamam mı?.. Evet, çekiyoruz... Bir... İki... Üç... Motor...

Kamera çalışmaya başlar. Herkes nefesini tutmuştur âdeta. Hurşit, elindeki parfümü göğsüne sıkar. Sonra durur. Başıyla selâm verir.

HURŞİT- Merhabaaa, benim canımdan çok sevdiğim, biricik seyircilerim. Hepinizi teker teker, en derin sevgi ve hürmetlerimle, yürekten selâmlarım, efendim... Burada sizlere, kışkırtıcı, çıldırtıcı bir parfümden söz etmek istiyorum... Mismis Parfümleri, tüm erkeklerin dostu, onların canlılık kaynağı, aşk hayatımızın güvencesidir.. Ben de Mismis Parfümleri kullanıyorum... Ohhh, sefam olsun...

Bu sırada, Abdülrezzak, Rukiye ve Emine, plâtonun kapısından içeri girmiş, Hurşit'i büyük bir şaşkınlık

içinde seyretmektedirler. Rejisör
Zühtü, kameramana döner.

ZÜHTÜ- Stop...

Alev, Hurşit'in yanına doğru
koşarak, Hurşit'i öper.

ALEV- Seni tebrik ederim Tanju'cu-
ğum... Fevkalâdeydin...

Zühtü de, Hurşit'in yanına
doğru koşar.

ZÜHTÜ- Büyük başarı... Tebrikler Tan-
ju'cuğum... Bundan iyisi olamazdı...

Abdülrezzak, Rukiye ile Emine'nin
şaşkın bakışları arasında, ağır ağır
Hurşit'e doğru yürür.

ABDÜLREZZAK- Ailemizin yüz kara-
sı... Şu anda bileklerimi kesseler, bir
damla kanım akmaz... Rezil ettin bizi ele
güne...

Hurşit başını kaldırınca,
Abdülrezzak ile karşılaşır.

HURŞİT- Baba...

ABDÜLREZZAK- Sus, baba deme ba-
na...

Hurşit, Rukiye ile Emine'yi de görür.

HURŞİT- Anne... Emine...

ABDÜLREZZAK- Onların adını alma ağzına... O temiz insanları da kirletmeye hakkın yok.

Hurşit, Abdülrezzak'ın ellerine sarılır.

HURŞİT- Ver elini öpeyim baba...

Abdülrezzak elini çeker.

ABDÜLREZZAK- İstemez... Bir ayna bul da, bak şu haline bir kere...

Abdülrezzak, küçük bir cep aynası çıkarıp, Hurşit'in yüzüne tutar.

ABDÜLREZZAK- Bak, bak da, tanıyabilecek misin Abdülrezzak'ın oğlu Hurşit'i... Bak da, kendin karar ver...

Hurşit ağlamaklıdır. Cep aynasından, yakın plânda, dolu dolu olan gözleri görülür. Elini yüzüne atar ve gözyaşlarıyla, yüzündeki film makyajı birbirine karışır. Abdülrezzak aniden çökmüştür sanki.

ABDÜLREZZAK- Ben oğlumu almaya, icap ederse, saçından tutup, sürüye sürüye köye götürmeye gelmişim buraya...

Ama, görüyorum ki, buna ihtiyaç kalmamış... Benim oğlum ölmüş... Abdülrezzak'ın oğlu Hurşit ölmüş...

Rukiye, ağlaya ağlaya Hurşit'e sarılmak ister. Abdülrezzak mani olur.

ABDÜLREZZAK- Ağlama kadınım, ağlama hayat yoldaşım... Bizim oğlumuz yaşamıyor artık... Parfümü de yerin dibine batsın, kendi de...

Emine, gözyaşlarını silerek, gelip Hurşit'in tam karşısında durur.

EMİNE- Ben de yavuklumu görmeye, ona ciğerlerine işleyecek, iki lâf söylemeye gelmişim buraya... Ama, yanlış yere gelmişim... Benim yavuklum yok burada... Benim yavuklum, tam bir köy erkeğiydi. Elleri nasırlıydı... Buram buram toprak kokardı, oje değil... Zaten elleri ojeli bir erkek, bana erkeklik yapamaz...

Emine, Abdülrezzak'a döner.

EMİNE- Gidelim baba, ne olur, gidelim buralardan... İçim karardı aniden... Yalvarırım, bir an evvel köyümüze dönelim...

Abdülrezzak, Rukiye ve Emine,

plâtodan dışarı çıkarlar. Ortaliğa
 bir ölüm sessizliği hakim olmuştur.
 Hurşit, bir süre olduğu yerde
 heykelleşmişcesine kalakalır.
 Gözlerinden akan yaşlarla,
 yüzündeki boya birbirine karışarak,
 suratını bir ressamın paletine
 çevirmiştir âdeta. Zühtü, çekine
 çekine yanına sokulur.

ZÜHTÜ- Ne olur, kendine gel Tanju'cu-
 ğum... Herşey unutulur zamanla...

Alev, Hurşit'in omuzuna yaslanır.

ALEV- Üzme kendini Tanju'cuğum. He-
 pimiz sanat için, ne fedakârlıklara katlan-
 mışızdır bunca zaman...

Hurşit cevap vermez. Sırtındaki
 ceket çıkarak, ceketinin astarıyla,
 ağır ağır yüzünü temizler. Sonra
 ceket yere fırlatarak, plâtonun
 kapısına doğru yürür. Ve kapıyı açıp
 dışarı çıkar. Zühtü ile Alev birbirleriyle
 bakışırlar.

ZÜHTÜ- Nereye gidiyor bu?

ALEV- Bilmem...

Zühtü, plâtodakilere döner.

ZÜHTÜ- Set paydos...

Zühtü ile Alev, Hurşit'in
peşinden dışarı fırlarlar.

53. SOKAK (Ha-Gün) Hurşit, Zühtü, Alev

Hurşit, yürüyerek Zühtü'nün evine
doğru yol alır. Evin önüne gelince,
bir an durarak, etrafına bakınır.
Sonra anahtarıyla kapıyı açarak,
içeri girer. Zühtü ile Alev de,
Hurşit'in peşinden koşarak eve
dalarlar.

54. ZÜHTÜ'NÜN EVİ (Da-Gün) Hurşit, Zühtü, Alev

Hurşit eve girince, kendi yattığı
odanın kapısına doğru yürür.
Kapıyı açıp içeri girdikten sonra,
oda kapısını kilitler. Zühtü ile Alev
kapının dışında, soran gözlerle
birbirlerine bakakalırlar. Zühtü
daha fazla sabredemeyerek,
kapıyı vurur.

ZÜHTÜ- Tanju... Tanju, aç kapıyı...
Meraklandırma bizi...

Alev de kapıyı tıkırdatır.

ALEV- Haydi Tanju'cuğum, ne zevk alıyorsun bizleri üzmekten...

ZÜHTÜ- Yarın herşeyi unuttur gidersin...

ALEV- Ufacık bir olayı, bu kadar büyütmeğe değer mi?..

ZÜHTÜ- Sen artık buraların insanısın. Unut köyünü...

ALEV- İsim yapmış bir sanatçısın... Koskoca Tanju Tekerlek'sin sen...

Odanın kapısı açılır. Hurşit kapının ağzında durmaktadır. Üzerine köyden gelirken giydiği elbiselerini giymiştir. Bir elinde sazı, diğer elinde tahta bavulu vardır. Yutkunarak, Zühtü ile Alev'in yüzlerine bakar.

HURŞİT- Yanıldınız dostlarım... Tanju Tekerlek değil, bundan sonra Hurşit Tekerlek'im ben... Meşhur tekerlekçi, Abdülrezzak Tekerlek'in oğlu, Hurşit Tekerlek...

Zühtü, heyecanla Hurşit'in koluna yapışır.

ZÜHTÜ- Tanju, bu ne hal?.. Sağmalıyorsun sen...

Alev, Hurşit'e sarılarak, başını
onun omuzuna yaslar.

ALEV- Hastasın sen... Bir bunalım geçi-
riyorsun besbelli...

Hurşit onlardan sıyrılarak,
yürümeye başlar. Zühtü çaresiz
Çaresiz Hurşit'in arkasından
bakar.

ZÜHTÜ- Reklâm filminden alacağın pa-
rayı düşün...

ALEV- şöhretini, seni bekleyen parlak
istikbali düşün...

ZÜHTÜ- Tam zirveye doğru giderken,
bu yaptığın çılgınlık değil de ne?..

Hurşit, yürümesine devam eder.

ALEV- Bir köy kızı için değer mi herşeyi
yüzüstü bırakmaya?.. Ben onu unuttura-
maz mıydım sanki sana?

ZÜHTÜ- Önünde zaman varken, geri
dön Tanju... Sonra başını taşlardan taşla-
ra vurursun...

ALEV- Senin yerinde olabilmek için, can
atan yüzbinlerce insan var... Son piş-
manlık fayda etmez...

Hurşit, sokak kapısının yanına kadar gelmiştir. Tam kapıyı açıp çıkacağı anda, Zühtü son bir gayretle kendisine yetişir.

ZÜHTÜ- Hiçbir şeyi düşünmüyorsun, bari seyircilerini düşün. Birlikte yapacağımız sanat filmlerini düşün.

Hurşit, kapının ağzında durup, Zühtü'nün suratına bakar. Acı bir gülümseme yalayıp geçer yüzünü.

HURŞİT- Sanat mı?.. Hangi sanattan bahsediyorsun Zühtü'cüğüm?..

Zühtü olduğu yerde kalakalır. Hurşit, kapıyı açıp, dışarı çıkar.

55. CADDE (Ha-Gün) Hurşit

Hurşit caddede yürümektedir. Üzerindeki, köyden gelirken giydiği elbise, bambaşka bir güzellik vermiştir ona. Bir eliyle bavulunu, diğer eliyle de sazını taşımaktadır. Dalgındır, fakat huzurludur. Caddenin uğultusuna, sağından solundan

geçen vasıtalarla, aldırış etmeden
yol boyunca ilerler. Hurşit'in
yürüyüşü, çeşitli eğimli plânlarla
verilir. Resmin üzerinde, kafa
sesi vardır.

HURŞİT- (Ses) Yok Hurşit, yok... Bu iş-
ler sana göre değil. Burada benliğinden
çıkıyor insan... Bak, Hurşit, adın bile de-
ğişti de, Tanju oldu... Burada, herşey su-
ni, herşey sahte, herşey yapmacık... Ön-
ce, ecdat yadigârı soyadınla alay ediyor-
lar. Sonra o soyadı, afişlerin en üstüne ya-
zılınca alkışlıyorlar... Türkülerin bile tadı
yok burada... En fazla bağırıp çağıran
türkücüye, en iyi türkücü, en acayip kı-
lıklara giren, şarkıları en fazla bozarak
söyleyen şarkıcıya, en iyi şarkıcı deni-
yor... Film çeviriyorsun, ne kadar çok
saçmalık, ne kadar çok mantıksızlık ya-
parsan, o kadar çok alkışlanıyorsun... Ri-
yakârlık, yağcılık almış yürümüş. Peşte-
malla adam kovalıyorsun, kahraman olup
çıkıyorsun... Yok Hurşit, yok... Bu işler
sana göre değil...

Hurşit caddenin nihayetinde
gözden kaybolur.

56. HAYDARPAŞA GARI (Ha-Gün) Hurşit, Hurşit'in Benzeri, Dilenci

Hurşit bir elinde tahta bavulu,
diğer elinde eski saz olduğu halde,
garın merdivenlerini ağır ağır
tırmanmaktadır. Bu sırada,
yolcularla birlikte, Haydarpaşa
Garı'nın kapısından, giyinişiiyle,
hareketleriyle Hurşit'e tıpatıp
benzeyen bir adam çıkar. Onun da
elinde, tahta bir bavul ile eski bir
saz vardır. Köyden geldiğı her
halinden belli olmaktadır. Gözleriyle,
birşeyler sorabileceğı birini arar
etrafta. Kör dilencinin yanına
yaklaşıp, cebinden çıkardığı bir
kartı, dilenciye uzatır.

HURŞİTİN BENZERİ- Bu adresi, ba-
na tarif eder misin ağam?..

Dilenci önce kızar.
Sonra karta bakar.

DİLENCİ- Oooo, Aksaray'da bir otelin
adresi bu... Vapurla karşıya geçeceksin...
Oradan Aksaray'a gideceksin. Aksaray'da
kime sorsan gösterirler...

Hurşit'in benzeri, başıyla selâm
vererek, kartı alıp, yürümeye
başlar. Hayretle sağına soluna
bakınarak ilerlerken, sırtında
gaz tenekeleri taşıyan bir hamala
çarpar. Hamalla birlikte, merdi-
venlerden aşağı yuvarlanırlar.
Hurşit, benzerine bakar. Buruk bir
gülümseme gelip geçer yüzünden.
Sonra yoluna devam ederek,
merdivenleri çıkıp, garın kapısından
içeri girer. Final müziğı başlar.
Resmin üzerinde "Son" yazısı çıkar.

SON

DÜNYAMI YIKMASAYDIN

Senaryo: OĞUZ GÖZEN

**GÜNEŞ FİLM TARAFINDAN 1982 YILINDA,
YAZARININ YÖNETMENLİĞİNDE
ÇEKİLMİŞTİR.**

1. KÖPRÜ ÜZERİ (Ha-Gün) Mustafa

Mustafa, solmuş bir kıyafetle,
elinde bavulu olduğu halde,
köprü üzerinde yürümektedir.
Resmin üzerinde, kafa sesi vardır.

MUSTAFA- (Ses) İstanbul'a ilk adıımı
mı attığımda, yirmi liram vardı cebimde.
İlk defa gördüğüm, toprağına ayak bastı-
ğım bu yerde, ne bir yakınım bulunmak-
taydı, ne de bir akrabam... Geldiğim ye-
rin hareketliliğı, canlılığı ilk bakışta ür-
kütmişti beni. Ne yalan söyleyeyim, bir
ara geldiğim gibi dönmeyi bile düşünmüş-
tüm... Bulunduğum toprakları, koskoca
bir arı kovanına benzetmişim. Bu öyle
bir kovandı ki, binlerce, yüzbinlerce arı,
bütün bir gün boyunca dolaşüyor, oradan
oraya uçuşuyor ve vızıltıları etrafı kaplı-
yordu... Bilmediğim tek şey, bu arıların
geceleri uykuya yatıp yatmadığıydı. Bir
kısmının geceleri de uyumadığını, sonra-
ları öğrenecektim... Köprüden geçerken,
memleketimden gelirken üzerime aldığım
bir kart geldi aklıma...

2. YAZIHANE (Da-Gün) İhsan, Mustafa, Niyazi

İhsan masasında oturmaktadır.

Bir elindeki karta, bir
karşısında durmakta olan
Mustafa'ya bakar. Adamı Niyazi
de odadadır.

İHSAN- Adın ne senin?

MUSTAFA- Mustafa efendim...

İHSAN- Demek seni Murat Bey gönder-
di? .. Memleketlimsin ha...

MUSTAFA- Evet efendim...

İHSAN- Bu iş oldukça zor...

MUSTAFA- Beceririm...

İHSAN- Fedailiğın ne olduğunu biliyor
musun?

MUSTAFA- Çalışmaya mecburum. Fe-
dailiğın de ne olduğunu biliyorum...

İHSAN- İşe alındın... Paran var mı?

MUSTAFA- Hayır...

İHSAN- Niyazi sana para verip, işini izah
eder. Çıkabilirsin...

MUSTAFA- Sağolun efendim... Sağ-
olun...

3. GAZİNO KAPISI (Ha-Gün) Mustafa, Niyazi

Mustafa ile Niyazi, gazinonun
dış kapısından çıkarlar.
Mustafa, Niyazi'ye döner.

MUSTAFA- Şimdi serbest miyim?..

NIYAZİ- Evet... Akşama kadar serbest-
sin... Gez, dolaş, bu arada alışveriş et.
Üstünü başını bir çeki düzene koy...

MUSTAFA- Sağolun...

4. YAZIHANE (Da-Gün) İhsan, Niyazi

İhsan, sıkkın sıkkın karşısındaki
Niyazi'yi süzer.

İHSAN- Demek öyle... Gene Hikmet
azıtmaya başladı...

NIYAZİ- Durum onu gösteriyor...

İHSAN- Nasıl yapacağız şimdi?

NIYAZİ- Buna sizin karar vermeniz lâ-
zım...

İHSAN- O halde, onların yaptığını ay-
nen iade edeceğiz...

NIYAZİ- Ben arkadaşlara haber vermeye
gidiyorum.

İHSAN- Çocukların hepsi tedbirli olsunlar... Sakın taşkınlık yapmayın...

NİYAZİ- Pekalâ...

İHSAN- Şu yeni geleni de aranızda alın, denemiş olursunuz...

NİYAZİ- Olur şef, deneyelim...

5. ARSA (Ha-Gün) Niyazi, Mustafa, Adamlar

Niyazi ve beş altı adam, boş bir arsaya giren minibüsten aşağı atlarlar. Mustafa da, adamların arasındadır. Niyazi, Mustafa'ya döner.

NİYAZİ- Sadece onlara bir ders vermeye geldik, tamam mı?...

MUSTAFA- Tamam...

NİYAZİ- Taşkınlık etmek yok...

MUSTAFA- Anladım...

6. YAZIHANE (Da-Gün) İhsan, Mustafa

İhsan masasının başında, Mustafa'yı memnurlukla süzmektedir. İçki doldurduğu bardaklardan birini, Mustafa'ya uzatır.

İHSAN- Bizim aptalların içinde, tek yara almayan sensin...

MUSTAFA- Kendimi korumasını iyi bilirim.

İHSAN- Bundan sonra, benim muhafızım olacaksın... Şimdi bunu kutlayalım...

7. GAZİNO KAPISI (Ha-Gün) Mustafa, Üç Adam, Niyazi

Üç adam, gazinonun kapısına doğru süzülürler. Mustafa kapıdan dışarı çıkarken, adamlardan biri silâhını Mustafa'nın alnına dayar.

1. ADAM- İhsan Bey'e bir mesajımız var. Kapıyı aç ve çekil kenara...

MUSTAFA- Mesajınız neyse, bana söyleyin. Ben iletirim İhsan Bey'e...

2. ADAM- Sen kimsin ki, sana söyleyelim lan...

3. ADAM- Kendini önemli biri mi sanıyorsun?..

Mustafa aniden adamın silâhlı eline vurur. Silâh düşer. Mustafa, adamın bacak arasına sıkı bir tekme atar. Diğerleri şaşırırlar.

Mustafa, 2.Adam'ın suratına
yumruğunu savurur. Yerdeki
silâhı alır. Adamlar panik halinde
kaçarlar. Gazinoya doğru gelmekte
olan Niyazi, olanları görmüştür.
Keyifle Mustafa'yı izler.

8. YAZIHANE (Da-Gün) İhsan, Niyazi

İhsan, memnun memnun
Niyazi'ye bakar.

İHSAN- Yeni gelen müthiş diyorsun ha...

NİYAZİ- Öyle...

İHSAN- Eee, ne de olsa memleketlim...
Onu biraz daha üst düzey işlerde deneye-
lim...

NİYAZİ- Olur şef, nasıl isterseniz...

9. ÇEŞİTLİ MEKÂNLAR (Da-Ge) Mustafa, Adamlar

Geçmeli resimlerle, Mustafa'nın
teşkilât içinde yükselmesi gösterilir.
Mustafa kumarhane basmakta,
pavyon dağıtmakta, kanunsuzlardan
haraç almaktadır. İsmi gittikçe
yeraltı âleminde duyulmaktadır.
Fonda müzik vardır.

10. AĞAÇLIK (Da-Gün) İhsan, Niyazi

İhsan ile Niyazi, ağaçlık bir yerde dolaşmaktadırlar.

İHSAN- Vay, vay, vay... Bizimki kısa zamanda âlemin korkulu rüyası haline geldi, öyle mi?..

NİYAZİ- Öyle...

İHSAN- Mustafa'yı yalnız bırakma Niyazi. Hayat boyu yanında ol...

NİYAZİ- Olur...

11. ODA (Da-Ge) Mustafa

Mustafa, odasında yatağına uzanmış düşünmektedir. Tedirgindir.

12. YAZIHANE (Da-Gün) İhsan, Niyazi

İhsan yazıhanesinde sinirli sinirli dolaşmaktadır. Bir ara durup, Niyazi'nin yüzüne bakar.

İHSAN- Hay Allah... Bu Süslü Hikmet ile, eninde sonunda ben, kötü bir şekilde kapışacağım.

NİYAZİ- İstersen şef, onu kımıldayamaz

hale getirelim...

İHSAN- Bu benim işim... Onunla he-
saplaşmak, bana ait bir mesele. Siz bu
kavgaya katılmayacaksınız... Senelerden
beri bu anın gelmesini bekliyorduk. Hem
o, hem ben... Bana birşey olursa, teşkilâ-
tın devamı için, işi Mustafa üzerine ala-
cak...

Niyazi burkulmuştur.

Yutkunur.

NİYAZİ- Acaba kabul eder mi?

İHSAN- Ben onu ikna ederim...

NİYAZİ- Kararınız yerinde şef...

İHSAN- Mustafa'ya, beni görmesini bil-
dir...

NİYAZİ- Başüstüne...

13. DENİZ KENARI (Ha-Gün) İhsan, Mustafa

İhsan ile Mustafa, deniz kenarında
yürürler. İhsan, Mustafa'yı durdurur.

İHSAN- Seninle ciddi bir meseleyi ko-
nuşmak istiyorum Mustafa...

MUSTAFA- Sizi dinliyorum şef...

İHSAN- Bu teşkilâtı, bin bir güçlükte bu

hale getirdim... Onun dağılmasını istemiyorum.

MUSTAFA- Siz işin başında olduktan sonra, neden dağılsın şef?..

İHSAN- Ben sizin başınızda olmasam da dağılmayacak... O zaman bu işi sen üzerine alacaksın...

Mustafa şaşırır.

MUSTAFA- İyi ama, bu hak Niyazi'nin değil mi?

İHSAN- Niyazi düşüncesizdir... Sinirlendiği zaman kontrolsüz bir insan olur... Ama sen öyle değilsin. Önemli vasıflara sahipsin. Teşkilâtın yönetimini sana bırakıyorum... Noter, bazı malların tarafına geçtiğini gösteren evrakı hazırladı. Bir ara uğrayıp, onları imzalayacağız...

14. YAZIHANE (Ha-Gün) İhsan, Mustafa

İhsan yazıhanesinde telefonla konuşmaktadır. Mustafa konuşulanları, büyük bir üzüntü içinde dinler.

İHSAN- Alo... Hikmet'i istiyorum... Ben İhsan... Senelerden beri tasarladım

ğım birşey var Hikmet. Bunu tahmin ediyorsundur... Haklısın... Bu böyle sürüp gitmez artık... Birimizin ortadan çekilmesi lâzım... Tamam. Bir saat sonra dediğın yerde... Hoşçakal...

İhsan telefonu kapatır.

Mustafa hüzünlüdür.

MUSTAFA- Sizin bu yaptığınız çılgınlık... Ya yalnız gelmezse?..

İHSAN- Hiç de değıl. Hikmet erkek adamdır. Verdiğı sözü tutar... Yıllarca önce basit bir pavyonda, birlikte çalıştık Hikmet'le... Yatacak yerimiz olmadığı için de, pavyon localarında uyurduk. Bir lokma ekmeğı, birlikte paylaştığımız günler olmuştur onunla... Aradan yıllar geçti... Büyük şehir çarkı, onu bir tarafa attı, beni bir tarafa... Birbirimizin can düşmanı yaptı bizi... Ama yine de Hikmet'e olan inancım devam eder... Neyse, onunla karşılaşacağımız yerden beşyüz metre uzakta duracaksın... Sakın onunla aramda olan bu işe karışmaya kalkma. O zaman, külâhları değışiriz...

MUSTAFA- Karışmam şef...

İHSAN- Haydi gidelim...

15. AĞAÇLIK (Ha-Gün) İhsan, Mustafa

İhsan ile Mustafa, ağaçların
arasından ilerlerler. İhsan büyük
bir ağacın dibinde, Mustafa'yı
durdurur.

İHSAN- Dünyanın en güzel atasözlerini
atalarımız söylemişler... İşte onlardan bir
tanesi: "Su testisi, su yolunda kırılır." Şim-
di ya benim, ya da Hikmet'in hayat testi-
si kırılacak. Sen burada kalacaksın.

Mustafa, başını öne eğir.
Gözleri dolu doludur.

MUSTAFA- Şef..

İhsan eliyle "sus" işareti yapar.
Mustafa başını kaldırır.

MUSTAFA- İyi şanslar şef...

16. ARSA (Ha-Gün) Hikmet, İhsan, Polis Şefi, Polisler

Hikmet boş bir arsada, İhsan'ı
beklemektedir. İhsan uzaktan
görünür. Yürüyerek Hikmet'e
yaklaşmaktadır. İyice yaklaşıncı,
durup birbirlerini süzerler.

HİKMET- İyi misin Balyoz?..

İHSAN- Çökmüşsün Süslü...

HİKMET- Haklısın. Böyle kazanç yaramıyor insana... Sen de kalınlaşmışsın İhsan...

İHSAN- Rakıdan... Rakı beni bu hale soktu...

Bir iki adım daha atarlar
birbirlerine.

HİKMET- Beni fazla ıstırap çekmeyecek bir yerimden vur.

İHSAN- Sen de fazla çekirtme bana...

HİKMET- Başlıyor muyuz?

İHSAN- İyi olur.

İkisi de aniden silâhlarına
sarılırlar. İki silâh aynı anda
patlar. Fakat yere yıkılan İhsan,
ayakta kalan ise Hikmet olmuştur.
Hikmet, İhsan'ın başucuna diz
çöker. Onu kucaklayarak, başını
doğrultur. İhsan son nefesini
vermek üzeredir. Acıyla
Hikmet'e bakar.

İHSAN- Fazla acı çekmeyeceğim...

HİKMET- Güle güle Balyoz...

İHSAN- Şansın hep bugünkü gibi olsun...

Hikmet yutkunur. Cevap vermez. İhsan'ın başı yana düşer. Ölmüştür. Hikmet onu yere yatırır. Eğilip gözlerini kapatır. Sonra ayağa kalkarak, isyanla haykırır.

HİKMET- Neden çocukluğumuzdaki gibi, iki iyi arkadaş olarak kalmadık, neden?.. Lânet olsun böyle kadere... Lânet olsun...

Bu esnada, çevreyi polis düdükleri kaplar. Hikmet, etrafını polislerle sarılmış olarak bulur. Polis şefi, Hikmet'e doğru yürüyerek, elindeki kelepçeyi onun bileklerine geçirir. Polislere döner.

ŞEF- Götürün...

17. YAZIHANE (Da-Ge) Mustafa

Yazıhanenin kapısı yavaşça aralanır. Mustafa, yıkılmış bir halde içeri girer. İhsan'ın

koltuğuna, masasına bakar.
Gözleri yaş doludur. Bu sırada
telefon çalmaya başlar. Mustafa
irkilir. İstemeye istemeye telefonu
açar.

MUSTAFA- Ben Mustafa... Evet, evet,
biliyorum... Bundan sonra emirleri ben-
den alacaksınız... Patlamayın be, geliyo-
rum.

Mustafa, telefonu kapatır ve
masaya kapanır.

18. UÇURUM KENARI (Ha-Gün) Aysel, Mustafa

Aysel uçurumun kenarında
durmuş, gözleri büyüyerek
aşağılara bakmaktadır. Umutsuz
ve perişan bir haldedir. Bu sırada,
otomobiliyle oradan geçmekte
olan Mustafa, durumu görerek
arabasından aşağı atlar ve koşup
Aysel'i kolundan yakalar.

MUSTAFA- Çıldırđınız mı siz?

AYSEL- Bırakın beni, bırakın...

MUSTAFA- İnanın bana, hiçbir derdin
devası ölüm değildir... Gelin benimle...

19. ÇAY BAHÇESİ (Ha-Gün) Aysel, Mustafa

Mustafa ile Aysel, bir çay bahçesinde oturmuşlardır. Aysel biraz açılmış gibidir.

MUSTAFA- Nasıl, açıldınız mı?

AYSEL- Hı hı...

MUSTAFA- Şimdi söyleyin, neden canınıza kıymak istediniz bakalım?..

Aysel cevap vermez. Ağlar.

MUSTAFA- Bir aşk mı sizi bu karara sürükleyen?.. Anladım, cevap vermek istemiyorsunuz. Cevap vermeye de mecbur değilsiniz zaten... Sakın, sakın, sakın... Yeniden ağlamak yok... Sahi, sizin bir idealiniz yok muydu hayatta?..

AYSEL- Yok...

MUSTAFA- Kiminiz kimseniz var mı?..

Aysel hıçkırır.

MUSTAFA- Anlaşıldı, bu soruma da cevap vermek istemiyorsunuz. Onu da geçelim bir kalem... Size bir uğraş bulmak lâzım zannımca. Meselâ resim yapmasını sever misiniz?..

AYSEL- Hayır...

MUSTAFA- Ya pul biriktirmesini veya kolleksiyon filân yapmasını?..

AYSEL- Hayır...

MUSTAFA- Müzik... Müzikten hoşlanırmısınız?..

AYSEL- Bir zamanlar...

MUSTAFA- Evet, devam edin, bir zamanlar?..

AYSEL- Bir zamanlar sesimin güzel olduğunu söylerlerdi de...

Mustafa cebinden kartvizitini çıkararak, Aysel'e uzatır.

MUSTAFA- Güzel... Şimdi sizi yeniden hayata bağlayacak birşeyler bulabildik demektir.. Buyrun kartımı, yarın öğleden sonra, sizi yazıhanemde bekliyorum... Artık kalkabiliriz. Sizi de istediğiniz yere bırakabilirim... Yalnız önce söz verin bana. Yarınki randevunuza kadar, intihara teşebbüs yok... Söz mü?

AYSEL- Söz...

MUSTAFA- O halde gidelim...

20. YAZIHANE (Da-Gün) Mustafa, Adam, Aysel

Mustafa yazıhanesindedir.

Kapı vurulur. Bir adam içeri girerek, Mustafa'yı selâmlar.

ADAM- Şef, bir hanım geldi.

MUSTAFA- Pekalâ...

Adam dışarı çıkar, onun çıktığı kapıdan, Aysel çekinerek içeri girer.

AYSEL- Rahatsız etmiyorum ya?..

MUSTAFA- Ne münasebet. Hoş geldiniz... Buyrun, oturun...

Mustafa yer gösterir. Aysel oturur. Mustafa telefonun ahizesini kaldırır.

MUSTAFA- Pardon... Bir dakika...

Mustafa numaraları çevirir. Ses gelince konuşur.

MUSTAFA- Alo... Sadık bey, siz misiniz?.. Sesini dinlemenizi istediğim bir hanım var da... Çok teşekkür ederim üstadım... Neticeyi akşam görüşürüz... Oldu... Teşekkürler...

Mustafa telefonu kapatır. Keyifle arkasına yaslanır.

21. ARSA (Ha-Gün) Mustafa ve Adamları, Arif ve Adamları

Mustafa, yanında adamları olduğu halde, boş bir arsada ilerlemektedir. Biraz ileride, Mustafa'yı beklemekte olan Arif'in de yanında adamları vardır. Arif, Hikmet'in oğludur. Onun yerini almıştır. Karşı karşıya gelince, durup birbirlerini süzerler.

MUSTAFA- Bu sizin yaptığınız, anlaşmalara ihanet oluyor Arif... Baban senden daha titiz davranırdı bu konularda...

ARİF- Babam hapiste cezasını çekiyor, onu karıştıрма... Olanların hesabını sormaya geldiyseniz, bırakalım çocuklar aralarında görüşsünler bu konuyu...

MUSTAFA- Nasıl istersen...

Mustafa ile Arifin adamları, birbirlerinin üzerlerine yürürler.

22. EMNİYET AMİRLİĞİ (Da-Gün) Amir, Şef

Amir makamında, kısım şeflerinden biriyle konuşmaktadır.

AMİR- Mustafa ile Arifin adamları, yine kımıldanmaya başladılar Selim...

ŞEF- Haklısınız efendim. Onları alevlen-

diren birşey olsa gerek..

AMİR- Bu vazifeyi sana veriyorum Selim. Onları adım adım takip et. Durumlarını da her an bana bildir..

ŞEF- Emredersiniz...

23. DENİZ KENARI (Ha-Gün) Mustafa, Aysel

Mustafa ile Aysel, deniz kenarında yürümektedirler. Aysel eskiye nazaran mutludur.

MUSTAFA- Nasıl gidiyor çalışmalar?

AYSEL- Çok iyi gidiyor...

MUSTAFA- Bak buna sevindim işte...

AYSEL- Herşey için binlerce teşekkürler. Yeniden hayata dönüşümü sana borçluyum Mustafa...

MUSTAFA- Bunu sil aklından. Bana hiçbir şey borçlu değilsin...

24. ÇEŞİTLİ MEKÂNLAR (Ha-Gün) Mustafa, Aysel

Mustafa ile Aysel, çeşitli mekânlarda gezerler. Onların gezmeleri geçmeli resimlerle verilir. Fonda müzik vardır.

25. İSKELE (Ha-Gün) Mustafa, Aysel

Mustafa ile Aysel, sandal
iskelesinde durmuşlardır.
Aysel, Mustafa'nın gözlerinin
içine bakar.

AYSEL- Neden böylesine bir yaşantı
içindesin Mustafa?

MUSTAFA- Anlatması uzun sürer...

AYSEL- Sürsün, ne olur anlat. Dinlemek
istiyorum, bilmek istiyorum neden böyle-
sine bir yaşantı içinde olduğunu?..

MUSTAFA- Sebebi gayet basit Aysel...
Çocukluğum sefalet içinde geçti... Yama-
lı pantolon, yırtık ayakkabılarla okula gi-
dip gelirdim. Çok utanırdım bu halim-
den. Gizli gizli ağladığım olurdu geceler
boyu... Sonraları, gençlik yıllarımda, bir
kıza aşık olmuştum. Daha doğrusu oldu-
ğumu sanmıştım... Kızın ailesi, çok fakir
olduğumdan bana vermediler kızlarını...
Ölmek istedim o anda... Açıkçası, ölüm
çok geçti aklımdan. Ama sonraları zengin
olmaya karar verdim. Zengin ve şöhet-
li... Ve sonunda oldum da...

26. MANZARALI YER (Ha-Gün) Mustafa, Aysel

Mustafa ile Aysel, manzaralı bir yerdedirler. Mustafa, sözlerini tamamlar.

MUSTAFA- İşte böyle, herşeyi biliyorsun... İhsan Bey öldü, Hikmet ise hapsi boyladı. Benim durumum ise ortada...

AYSEL- Çok heyecanlı bir yaşantın var Mustafa... Tıpkı bir roman gibi...

MUSTAFA- Öyle... Oldukça heyecanlıdır yaşantım. Ne gün, nerede, hayatımın son durağına geleceğim belli değildir...

AYSEL- Beni korkutuyorsun.

MUSTAFA- Ben o kadar korkunç bir insan mıyım?.. İleride şahane balık yapan bir lokanta var... Yanında da kocaman bir salata... Ne dersin?..

AYSEL- Allah derim...

27. KUMARHANE (Da-Gün) Arif ve Adamları

Arif ve adamları, kumarhanede toplanmış konuşmaktadırlar.

ARİF- Demek, Mustafa'yı bahsettiğin o kadınla birlikte gördün?..

1. ADAM- Evet şef...

ARİF- Sahilde başbaşa balık yiyorlardı ha... Bu güzel haber işte... Kadının kim olduğunu araştırdınız mı?

1. ADAM- Araştırdık... Mustafa, onu şarkıcı olarak yetiştiriyormuş. Kadının bir dediğini iki etmiyormuş...

ARİF- Yaaa, demek öyle?.. Anlaşılan, bu sefer sağlama hapı yuttu Mustafa...

2. ADAM- Anlayamadım şef?..

ARİF- Anlaşılmayacak birşey yok... Mustafa'nın şu sıralar bir kadına aşık olması, bizim için çok iyi oldu...

28. DENİZ KENARI (Ha-Gün) Mustafa, Aysel

Mustafa ile Aysel, deniz kenarında bir sandala dayanmışlardır.

MUSTAFA- Pazartesi akşamı, sahneye ilk adımını atıyorsun Aysel...

AYSEL- Sahi mi Mustafa? Buna ne kadar sevindim bilemezsin?..

MUSTAFA- Senin sevinmen, beni de mutlu kılar...

AYSEL- O kadar heyecanlandım ki, söyleyecek söz bulamıyorum... Herşeyi sana borçluyum...

29. KUMARHANE (Da-Gün) Arif ve Adamları

Arif ve adamları, aynı kumarhanede konuşmaktadırlar.

ARİF- Demek, Mustafa'nın sevdiği kadın, pazartesi akşamı sahneye adımını atıyormuş?..

2. ADAM- Evet şef... Mustafa o gece için, bütün basın mensuplarını da gazinosuna davet etmiş...

ARİF- Güzel... Ben dememiş miydim size, Mustafa'nın şu sıralarda aşık olması bizim işimize gelir diye... Pazartesi gecesi onların gazinosunda bir kavga çıkmasını istiyorum. Bu işte yeni adamlarımızı kullanacaksınız... Anlaşıldı mı?

1. ADAM- Anlaşıldı şef...

30. KULİS (Da-Ge) Mustafa, Niyazi

Mustafa gazino kulisindedir. Tek başınadır. Duvarda Aysel'in afişi vardır. Niyazi koşarak içeri girer. Telâşlıdır.

NİYAZİ- Salonda iki masa var ki, hadise çıkarmak için gelmişler âdeta... Her an bir pandomina kopabilir.

MUSTAFA- Bu fena haber işte... Mutlak Arif'in oyunudur...

NIYAZI- Ne olacak şimdi?

MUSTAFA- Yapacak birşey yok... Bu gece Aysel'in sahneye ıkmması lâzım... Sen içeri git. Çocuklar tetikte olsunlar... Ben de şimdi geliyorum...

NIYAZI- Başüstüne...

Mustafa, duvardaki aşişe bakar.

Kendi kendine mırıldanır.

MUSTAFA- Kısmetimiz gülmedi Aysel... Ben bunun hesabını sorarım Arife...

31. ARİFİN EVİ ÖNÜ (Ha-Ge) Mustafa, Arif ve Üç Adamı

Arif, üç adamıyla birlikte evinden çıkmaktadır. Mustafa ile karşılaşınca şaşırır. Mustafa arabasına dayanmış bir vaziyette, onlara bakmaktadır.

MUSTAFA- Baban senden çok daha mert bir insandı Arif... Benim gazinomda hadise çıkarmaya kalkışmakla, yanlış bir iş yaptın...

ARİF- Bak Mustafa, zaten başımız kâfi derecede belâda... Etrafla hırlaşmayı, kısa bir süre için bıraktım ben...

MUSTAFA- Ne olsun istiyorsun?

ARİF- Benim birşey istediğim yok. Ben-
den hırsını almak niyetindeysen, iştahını
başka güne sakla... Haydi eyvallah...

Mustafa, arkasından seslenir.

MUSTAFA- Çok yakında görüşeceğim
seninle...

32. EMNİYET AMİRLİĞİ (Da-Gün) Amir, Şef

Amir makamında oturmaktadır.
Kapı vurulur ve kısım şefi içeri
girer. Amir, ona bakar.

AMİR- Yeni haberler var mı?

ŞEF- Var efendim... Arif dün gece Mus-
tafa'nın gazinosunda hadise çıkarmaya
kalkışmış...

AMİR- Her iki tarafı da, sıkı sıkı kontro-
le devam et Selim. Gözden kaçırma... Bi-
zim için mühim olan, aralarına yeni karı-
şan adamları tesbit etmektir.

ŞEF- Anlıyorum efendim...

33. DENİZ KENARI (Ha-Gün) Mustafa, Aysel

Mustafa ile Aysel, deniz kenarında
dolaşmaktadırlar.

AYSEL- Hayatın beni üzüyor Mustafa... Yaşantını değiştirmeni istiyorum senden...

MUSTAFA- Ben de istiyorum sevgilim.

AYSEL- Seni anlayamıyorum... Hem paralı ve şöhretlisin, hem de...

MUSTAFA- Hem de karanlık bir insan değil mi?

AYSEL- Bir gün sana silâh mı, ben mi diye soracağım...

MUSTAFA- Her zaman sen... Haydi şimdi berberine git... Akşam Niyazi'yi gönderip, seni aldırırım, olur mu?..

AYSEL- Olur...

34. YIKINTI (Ha-Gün) Mustafa, Ali

Mustafa bir duvarın dibinde
ilerler. Şüpheli şüpheli etrafına
bakırır. Birden duvarın arkasından
fırlayan Ali, elinde silâhı olduğu
halde, karşısına dikilir.

ALİ- Dur... Bir adım daha atayım deme...

MUSTAFA- Kimsin?

ALİ- Telefonu eden bendim...Seni buraya çekip gebertmekti niyetim...

MUSTAFA- Çok iyi etmişsin... Ne duruyorsun o halde? Gör işini... Haydi, çeksene tetiği... Çeksene...

Ali, silâhını Mustafa'ya doğrultur.
Yüzü terlemiştir. Aniden sancılanarak,
elini kalbine götürür. Silâhı yere
düşer. Ali diz çöker.

ALİ- Hayır, hayır, yapamayacağım... Bu işler bana göre değil...

Mustafa, silâhı yerden alır.
Ali'yi kolundan tutup, ayağa kaldırır.

MUSTAFA- Sersem...

35. YAZIHANE (Da-Gün) Mustafa, Ali, Aysel

Ali, Mustafa'nın yazıhanesinde,
bir köşeye büzülmüş oturmaktadır.
Mustafa, karşısında ayakta durur.

MUSTAFA- Demek Arif kiraladı seni, beni öldürtmeye?..

ALİ- Evet... Paraya ihtiyacım vardı. Kandım ona... Ama şimdi çok iyi anlıyorum ki, adam öldürmek benim harcım değil...

Bu sırada kapı açılır. Aysel koşarak içeri girer. Heyecanla Mustafa'ya sarılır.

AYSEL- Mustafa, Mustafa... İyisin ya... Öldürmek istemişler seni öyle mi?..

MUSTAFA- Öyle Aysel...

AYSEL- Niyazi'den haberi alır almaz, doğru buraya koştum... Kimdi seni öldürmek isteyen, tanıyor musun?..

MUSTAFA- İşte bu adam...

Mustafa, parmağıyla Ali'yi işaret eder. Aysel dönüp bakar. Ali'yi görünce yüz hatları değişir. Ali'nin de yüzü, Aysel'i görünce allak bullak olmuştur. Belli belirsiz mırıldanır.

ALİ- Aysel...

36. AĞAÇLIK (Ha-Gün) Mustafa, Aysel

Mustafa ile Aysel, ağaçlık bir yerde yürümektedirler.

MUSTAFA- Artık konuşmanın zamanı geldi yavrum. Kimdi o adam? Seni hayatından bezdiren sebep neydi? Sen kimsin?.. Hiçbir şeyi saklamadan anlatmanı istiyorum senden...

AYSEL- Madem istiyorsun, anlatacağım Mustafa... Kimsem yok hayatta. Bir Allah'tan başka tabii..

Resim gittikçe flûlaşır. Aysel'in anlattıklarını perdede görmeye başlarız. (Flash back başı)

37. SOKAK (Ha-Gün) Aysel, İki Adam, Ali

İki kişi, Aysel'i çekıştirmektedir.

Bu sırada, uzaktan Ali görünür.

Adamlar, Aysel'i bırakıp kaçarlar.

Ali, Aysel'e yardım eder. Resmin üzerinde, kafa sesi vardır.

AYSEL- (Ses) Bir firmada sekreter olarak çalışıyordum. Maaşım fazla değildi ama, geçinmeme yetiyordu... Bir gün patronumun istediğı evrakı yazıhaneden alıp, patronumla randevulaştığımız yere götürürken, iki kişi saldırdı üzerime... Elimdeki çantayı alıp kaçmak istiyorlardı. Neyse ki, bu sırada oradan geçmekte olan Ali çıktı karşıma... Adamlar da emellerine ulaşamadılar...

Ali, Aysel'in üstünü başını silkeleyerek yürütür. Aysel'in ayağı burkulmuştur. Hafifçe topallamaktadır.

ALİ- Geçmiş olsun... Arzu ederseniz, bir eczaneye gidip, ayağınıza baktıralım...

AYSEL- Çantamdaki evrakın bir an evvel yerine gitmesi gerek. Patronumla randevu saatim geldi de geçiyor bile... Saat tam ikide, ilerideki parkta beni bekleyecekti...

ALİ- O halde, sizi patronunuza kadar ben götüreyim...

Ali, oradan geçmekte olan bir taksiye seslenir.

ALİ- Taksi...

38. YOL KENARI (Ha-Gün) Ali, Aysel

Taksi yol kenarında durur.

Ali iner, kıza bakar.

ALİ- Parka kadar sizinle geleyim mi?

AYSEL- Ayağımın üzerine basamıyorum. Siz patronumun yanına gidip, arabada olduğumu haber verirsiniz, o evrakı almak

için buraya gelir. Orta boylu, şişman, başında fötr şapkası olan bir adamdır.

39. PARK (Ha-Gün) Ali, Patron, Adam

Ali, parktan içeri girer. Ortalarda kimseler görünmemektedir. Birden ağaçların arasından bir ses işiterek, o tarafa doğru ilerler. Patron, ağacın dibine kapaklanmıştı ve sırtına bir bıçak saplıdır. Bir adam, telâşla patronun ceplerini karıştırmaktadır. Ali ile göz göze gelirler. Adam elini beline doğru atar. Ali hemen fırlar ve koşmaya başlar. Adam silâhını çekip arkasından kovalar. Ali koşarak caddeye çıkar ve arabanın içine atlar. Araba hareket eder.

40. ÇAY BAHÇESİ (Ha-Gün) Aysel, Ali

Aysel, تنها bir çay bahçesinde, korku içinde Ali'ye bakmaktadır.

AYSEL- Şimdi ne olacak?.. Elimizdekileri polise gönderirsek, bu adamlar ikimizi de öldürürler...

Ali, evraka bakar.

ALİ- Evrak, Arif diye bir adamı itham ediyor. Ama delil yok. Polis, sorgudan sonra onu serbest bırakır. Siz bu Arif denilen adamı tanıyor musunuz?..

AYSEL- Hayır. Sadece patronumdan ismini duydum... Duyduğuma göre, etrafında bir yığın adamı varmış...

ALİ- Cinayeti işleyen, Arif denilen adamın kiralık katillerinden biri olsa gerek... Adam beni gördü. Peşime düşeceklerdir herhalde... Biraz saklanmakla onların takibinden kurtulur, daha sonra da polise durumu bildiririm.

AYSEL- Ben de param bitinceye kadar saklanacağım.

ALİ- Dışarı yalnız çıkmamaya çalış. Birkaç gün evinde kalabileceğin bir bayan arkadaşın var mı?..

AYSEL- Var...

ALİ- O halde, şimdi seni onun evine bırakayım. Yarın ararım...

41. EV ÖNÜ (Ha-Gün) Aysel, Ali

Aysel ile Ali, Aysel'in hanım
arkadaşının evi önündedirler.
El sıkışırlar. Ali uzaklaşırken,
Aysel arkasından seslenir.

AYSEL- Kendinize dikkat edin...

ALİ- Ederim...

42. DENİZ KENARI (Ha-Gün) Aysel, Ali

Aysel ile Ali, deniz
kenarındadırlar. Yürürler.

AYSEL- Evden dışarı adımımı bile atmı-
yorum...

ALİ- En iyi şekilde davranıyorsun. Buna
mecbursun... Biraz ortalarda görünme-
mekle, onlara kendimizi unutturabiliriz.
Yakında başka işlere dalarlar...

43. MANZARALI BİR YER (Ha-Gün) Aysel, Ali

Aysel ile Ali, sakın bir yerde
konuşmaktadırlar.

AYSEL- Bu mevzuda kader birliği yaptık sizinle... O gün yolda bana rastlamanız, sizi gerçekte hiç bulaşmamanız gereken bir maceraya sürükledi...

ALİ- Aldırma... Alnımızda ne yazılıysa o olur...

AYSEL- Bana biraz kendinizden bahsetsenize. Evlisiniz değil mi?

ALİ- Hayır, bekâрім...

AYSEL- Benim hiç kimsem yok hayatta. Bugüne kadar sevebileceğim bir kimse de olmadı. Ama bugün biri var. Evet biri var...

ALİ- Kim?

AYSEL- Sen... Bu mesele öylesine kaynaştırdı ki bizi, nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum ama, seviyorum seni... Hem de bütün kalbimle seviyorum...

Ali, başını eğer, şaşırmıştır.

ALİ- Aysel, ben... Şey, hava serinledi, dönelim istersen?..

44. DENİZ KENARI (Ha-Gün) Aysel, Ali

Aysel, elinde bir gazete olduğu halde, sevinçle Ali'ye yaklaşır.

AYSEL- Kurtulduk Ali, kurtulduk... Bak, gazete patronumun katilinin, polisle

girdiği çatışmadan sonra, ölü olarak ele geçirildiğini yazıyor...

ALİ- Bu güzel haber işte. Benim gördüğüm adam, ölü olarak ele geçirildi demek... Bunun arkası çorap söküşü gibi gelir. Bizi tanıyan tek kişi o olduğuna göre, artık arkadaşının evinde kalmaya ihtiyacı kalmadı... Hürüz, hür...

45. PARK (Ha-Gün) Aysel, Ali

Aysel ile Ali, dolaşırlar. Aysel'in mutluluğu, Ali'nin ise tedirginliği yüzlerinden belli olmaktadır.

AYSEL- Çok mutlu olacağız Ali... Tesadüfen karşılaştık, şimdiye kadar duymadığım duygular tattırdın bana. Yeri geldi, benim için hayatını tehlikeye attın...

Ali, başını önüne eğdi. Cebinden çıkardığı bir mektubu Aysel'e uzatır.

ALİ- Aysel... Bu mektubu, ben yanımdan ayrılınca açıp oku, e mi?.. Hem benim sigaram bitmiş. İlerdeki bayiden gidip bir sigara alayım...

Ali, süratle oradan uzaklaşır. Aysel, hayretle mektubu okumaya başlar.

AYSEL- (Mektup) Aysel... Bu mektubu okuduğın zaman, ben uzaklarda olacağım... Sana bahsetmediğim bir yakınım vardı Anadolu'da... Ölmüş... Bütün malı ve arazisi bana kaldı... Çok fakirlik çektim. Beni anlarsın... Allahısmarladık... Ali...

Mektup bittiğinde, Aysel
hıçkırıklara boğulur. Resim
flûlaşır. Aysel'in hikâyesi
bitmiştir. (Flash back sonu)

46. AĞAÇLIK (Ha-Gün) Mustafa, Aysel

Mustafa ile Aysel, ağaçlık yerde,
sahne otuz altıdaki yerlerindedirler.
Aysel sözlerini tamamlar.

AYSEL- İşte böyle Mustafa. Şimdi herşeyi biliyorsun. Bütün umutlarımı yitirdiğim bir anda, intihar etmek üzereyken, karşıma çıkarak sen hayata bağladın beni...

47. YAZIHANE (Da-Gün) Mustafa, Ali

Ali, Mustafa'nın yazıhanesinde,
bir köşeye oturmuştur. Karşısındaki
Mustafa, sert bir ifadeyle yumruğunu
masaya vurur.

MUSTAFA- Bana daha önce paraya ihtiyacın olduğunu söylemiştin. Ama Aysel'i terkedip giderken bıraktığın mektupta, Anadolu'daki yakınından miras kaldığını yazmışsın... Nedir bu işin doğrusu?

ALİ- Miras mı?.. O mektupta yazdıklarımın hepsi yalandı...

MUSTAFA- Peki ama neden?..

ALİ- Nedeni, Aysel'i hayatımdan fazla sevmem...

MUSTAFA- Seven insan bırakıp gider mi?..

ALİ- Benim yerimde olsan, sen de aynı şeyi yapardın... Çünkü ben, her an ölmü bekleyen bir kalp hastasıyım... Aysel ise hayat dolu bir kız...

MUSTAFA- Düzgün konuşuyorsun. Tahsilliymişsin gibi bir halin var...

ALİ- Tahsilliyim ya... Bir vakitler yayınevlerine roman filân yazardım. Aysel'le olan yaşantımızı da roman olarak kaleme alacaktım. Ama zamanla bu romanı yazmaktan vazgeçtim... Düşükçe düştüm. İşte şimdi de gördüğün vaziyette karşıdayım...

Mustafa, elini Ali'nin omuzuna koyar.

MUSTAFA- Üzölme dostum... Düşmez kalkmaz bir Allah... Ayrıca maceranızda adı geçen Arifin de, şimdi seni kiralayan Arifle aynı şahıs olduğuna eminim...

48. DENİZ KENARI (Ha-Gün) Mustafa, Niyazi

Mustafa ile Niyazi konuşmaktadırlar.

MUSTAFA- Bu adamı tedavi ettir Niyazi. Kendisine tıbben ne gerekiyorsa yapılsın... Para pul hiç önemli değil, neyse karşılarım...

NIYAZI- Pırlanta gibi kalbiniz var şef...

MUSTAFA- Yalnız, parayı benim verdiğimi bilmesin... Tedavisi bitince bu şehri terketsin. Ve bir daha da Aysel'le yolumuza çıkmasın.

NIYAZI- Anladım şef...

49. KUMARHANE (Da-Gün) Arif ve Adamları

Arif ve adamları, kumarhanede konuşmaktadırlar. Arif sinirlidir. Bağırılmaktadır.

ARİF- Korkak adamlar... Benim gizlendiğim devre içinde, forsumuzu beş paralık etmişsiniz.. Alt tarafı bir serseri, hepinizi mum etmiş... Artık işe girişme zamanı geldi. Ya ben, ya Mustafa... İkimizden birinin mutlak ölmesi lâzım...

50. KIRLAR (Ha-Gün) Mustafa, Niyazi

Mustafa ile Niyazi, kırdaki yürümektedirler.

NİYAZİ- Duyduğuma göre, Arif sizinle karşılaşmak için hazırlık yapıyormuş şef...

MUSTAFA- Hazırlık mı yapıyormuş?..

NİYAZİ- Maalesef öyle...

MUSTAFA- Bunu Aysel duymasın Niyazi...

NİYAZİ- Olur şef...

51. EV (Da-Gün) Mustafa, Aysel

Mustafa ile Aysel, sofrada yemek yemektedirler.
Her ikisi de neşesizdir.

AYSEL- Ne olur, ne olur buralardan uzaklaşalım... Bir seyahate gidelim Mustafa... Bu hayat, bu anlamsız mücadeleler ne zaman dinecek, bilmek istiyorum.

MUSTAFA- Yakında Aysel, çok yakında... Ben bu hayatı seviyor muyum sanıyorsun?..

AYSEL- Sen avantürü seven insansın... Artık sana inanmıyorum... Eğer bu kavgalar bitmezse, ben senin hayatından çekileceğim Mustafa...

52. DENİZ KENARI (Ha-Gün) Mustafa, Niyazi

Mustafa ile Niyazi, deniz kenarında durmuş, konuşmaktadırlar.

NİYAZI- Yalvarırım beni dinle şef... Al Aysel'i, uzaklaş buralardan.

MUSTAFA- Buna imkân yok Niyazi. Bunu sen de biliyorsun... Korkak çocuklar gibi kaçamam ben... Hem, nerede olsam beni bulurlar...

NİYAZI- Sen bilirsin şef... Yalnız şunu söylemeden yapamayacağım. Arif düello için, bu hafta içinde size telefon edecekmiş...

53. YAZIHANE (Da-Gün) Mustafa, Niyazi

Mustafa, başını elleri arasına almıştır. Gözleri bir noktaya dalmış gibidir. Niyazi içeri girer.

NİYAZİ- Beni istemişsin şef...

MUSTAFA- Beni iyi dinle Niyazi... Hiç itiraz etmeden Aysel'i alıp, Ali denilen adama götüreceksin...

NİYAZİ- Ali denen adama mı götüreceğim?.. Ne yaptığının farkında mısın şef?..

MUSTAFA- Herşeyin farkındayım Niyazi. Otur...

Niyazi oturur.

NİYAZİ- Sevdığın kadını elinle başka bir erkeğe mi gönderiyorsun.

MUSTAFA- Evet. İhsan Bey, su testisi, su yolunda kırılır derken çok haklıydı. Bu vuruşmada ya Arif beni öldürecek, ya da ben Arifi. Şayet ben Arifi öldürürsem, ömrüm hapislerde geçecek. Senin anlayacağın, benim için hayat bitti Niyazi... Hem şunu unutma ki, bir kalp hastasının yaşama şansı, şu an benimkinden çok daha fazla...

NİYAZİ- Şef... Yoksa Arif telefon mu etti?

MUSTAFA- Bugün etti Niyazi... Ve düello için, cumartesi gününü kararlaştırdık...

Niyazi, başını öne eğer.

MUSTAFA- Üzölme dostum... Şimdi Aysel için bir plân hazırlayacağız seninle... Yalnız yemin edeceksin bana. Ömrün boyunca hakikati senden başkası bilmeyecek...

54. ÇEŞİTLİ MEKÂNLAR (Ha-Gün) Mustafa

Mustafa, Aysel ile gezdiği çeşitli mekânlarda tek başına dolaşmaktadır. Düşüncelidir. Onun dolaşması, geçmeli resimlerle verilir. Fonda müzik vardır.

55. EV (Da-Gün) Mustafa, Kadın, Aysel, Niyazi

Mustafa evde bir kadınla beraberdir. Bu sırada kapı açılır ve Aysel içeri girer. Mustafa, sahte bir sinirlilikle yerinden fırlar.

MUSTAFA- Bu ne cüret?.. Kapımı çalmadan nasıl girersin içeri?..

AYSEL- Mustafa... Mustafa...

MUSTAFA- Göreceğini gördün işte...
Artık dışarı çık da, bizi rahat bırak...

AYSEL- Bugün cumartesi... Gezmeye
götürecektin beni...

MUSTAFA- Ne yapalım cumartesiye?..
Ne sanmıştın yani. Seni sevdiğimi mi?..
Ben yalnız silâhlarımı ve çeşitli kadınlar-
la eğlenmeyi severim kızım. Sadece bir
müddet için eğlendim seninle... Ama
maskeler düştü. Haydi şimdi defol... De-
fol diyorum sana...

Aysel, ağlayarak Mustafa'ya bakar.

AYSEL- Silâhların da başında paralan-
sın, kadınların da... İnşallah kurşunlara
gelirsin... Gidiyorum Mustafa... Bir daha
da göremeyeceksin beni...

Aysel, dışarı çıkmak üzereyken,
Mustafa arkasından seslenir.

MUSTAFA- Aysel... Şayet kurşunlara
gelirsem sevinir misin?

Aysel döner.

AYSEL- Evet...

Aysel kapıyı çekip dışarı çıkar. Mustafa
dolu dolu olan gözleriyle, bir müddet
Aysel'in arkasından bakar. Açılan
kapıdan üzgün bir ifadeyle Niyazi
içeri girer. Mustafa, arkasını
dönerek konuşur.

MUSTAFA- Git... Çabuk götür onu Ali
denen adama...

Niyazi çıkar. Mustafa yanındaki
kadına, kendisini yalnız bırakması
için işaret eder. Sonra kararlı bir
şekilde büfeye doğru yürür.
Çekmecedен silâhını alıp,
kurşunlarını bir bir çıkartır.

56. EMNİYET AMİRLİĞİ (Da-Gün) Amir, Şef

Amir, makamında oturmaktadır.
Kapı vurulur ve kısım şefi içeri girer.

ŞEF- Haber aldığıma göre, Mustafa ile
Arif, bu gün saat tam altıda, Yenikapı'da-
ki kömür iskelesinde karşılaşacaklarmış
efendim...

AMİR- Yenikapı'daki kömür iskelesinde ha? Yani kırkbeş dakika sonra... Bu bir ölüm kalım buluşması Selim... Bu buluşmanın sonunda, ya Mustafa ölecek, ya da Arif... Tıpkı bundan önceki, İhsan ile Hikmet'in buluşmasında olduğu gibi... Sen derhal ekibi hazırla, yola çıkıyoruz. Bu operasyona bizzat nezaret edeceğim...

ŞEF- Emredersiniz efendim...

57. KÖMÜR İSKELESİ (Ha-Gün) Mustafa ve Adamları, Arif ve Adamları, Amir, Şef, Polisler

Mustafa yol boyunca Yenikapı kömür iskelesine doğru ilerler. Gözleri sabit bir şekilde aynı noktaya bakmaktadır. İskelenin bir ucunda Arif, onu beklemektedir. Yürüyerek Arife yaklaşır. Durup karşılıklı birbirlerini süzerler.

ARİF- İşte beklediğim an geldi... Endişelenmene gerek yok Mustafa... Adamlarım ateş sahasının dışında...

MUSTAFA- Endişelendiğim falan yok...

Bir iki adım daha atarlar birbirlerine.

ARİF- Bu işin bir an evvel bitmesi lâzım Mustafa.

MUSTAFA- Biliyorum... Haydi çek silâhını.

Aniden ikisi de silâhlarına sarılırlar.
 Patlayan silâh Arifinki olmuştur.
 Mustafa'nın ateş almamıştır bile.
 Mustafa göğsünden kurşun yiyerek,
 dizlerinin üzerine çöker. Sonra yüzüstü
 yere düşer. Niyazi ve arkadaşları,
 koşarak olay yerine gelirler.
 Niyazi bir avuç kurşunu Arife doğru
 fırlatır. Mustafa'nın evde, masasının
 üzerine boşalttığı kurşunlardır bunlar.
 Onların geldiğini gören Arifin adamları
 ise, vuruşma sahasından uzakta,
 siperlendikleri yerlerinden çıkarak,
 ateş ede ede Niyazi ve arkadaşlarının
 üzerine doğru koşmaya başlarlar.
 Herkes kendini bir yere atar. Her iki
 çete de birbirlerine rastgele kurşun
 yağdırmaktadırlar. Bu arada vurulup
 düşenler olur. Kıyasıya mücadele
 acımasızca devam ederken, ortalığı

polis arabalarının canavar düdükleri kaplar. Yere düşenlerin dışında, ayakta kalanlar bir bir yakalanarak polis otolarına götürülürler. Amir, yakalanıp götürülenlere bakar. Arif de götürülenler arasındadır. Sonra, Mustafa'nın başucuna doğru yürür. Yerde yatmakta olan Mustafa'nın önündeki tabancayı eline alıp, namlusunu koklar. Yüz hatları değişir. Silâhın içini açıp, bakar. Silâhta bir tek mermi bile yoktur. Hayretle, yanına yaklaşan kısım şefine döner.

AMİR- Hayret. Mustafa silâhıyla hiç ateş etmemiş. Üstelik, içinde bir tek mermi bile yok... Demek ki, Mustafa buraya ölmeye gelmiş...

58. HASTANE ODASI (Da-Gün) Mustafa, Ali, Aysel, Doktor

Mustafa ameliyattan çıkmış,
sargılar içinde yatakta yatmaktadır.
Baygındır. Kapı açılır. Doktor,
Aysel ve Ali içeri girerler. Aysel

ağır ağır yatağın kenarına doğru
yürür. Gözleri yağ içindedir.
Doktora bakarak konuşur.

AYSEL- Yaşayacak değil mi doktor?..

DOKTOR- Ameliyat başarılı geçti..

AYSEL- Yani?..

DOKTOR- Yaşayacak...

Mustafa yavaş yavaş gözlerini
aralar. Sesi güçlükle çıkmaktadır.

MUSTAFA- Aysel...

Aysel hıçkırarak yatağın
kenarına diz çöker.

AYSEL- Mustafa... Kendini hiç yorma
sevgilim. Ali beni geri getirdi. Bundan
sonra yanından bir saniye bile ayrılmaya-
cağım. Kovsan da gitmeyeceğim...

Ali de yatağın yanına diz çöker.
Onun da gözlerinden yaşlar
boşanmaktadır.

ALİ- Bizimki küllenmiş bir maceraydı şef.
Hem şunu unutma ki, kurşun yemiş bir
adamın yaşama şansı, bir kalp hastasının-
kinden çok daha fazla.

Aysel hıçkırıklardan

boğulurcasına Mustafa'nın
elini tutar.

AYSEL- Yaşayacaksın Mustafa... Benim
için yaşayacaksın... Cezan ne ise çeker
kurtulursun... Seni ömtümün sonuna ka-
dar bekleyebilirim...

Doktor, şefkatle elini Aysel'in
omuzuna koyar.

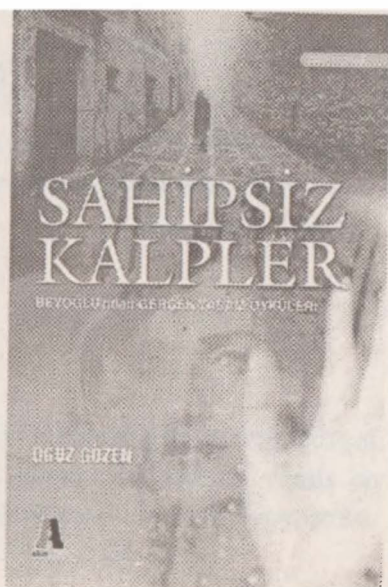
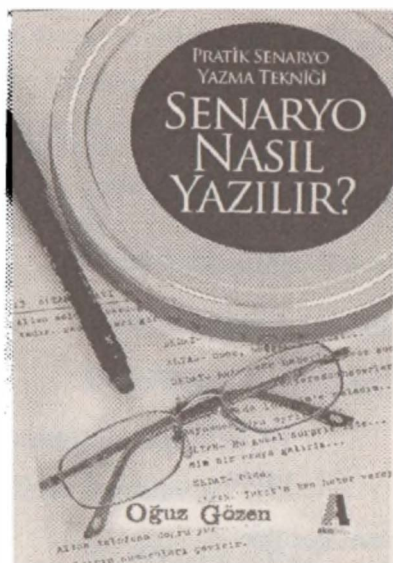
DOKTOR- Hastamızı daha fazla yorma-
yalım...

Aysel gözyaşlarını kurular.

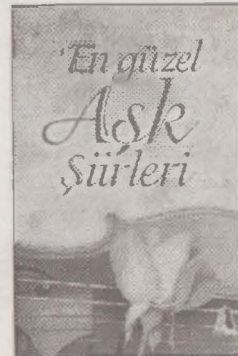
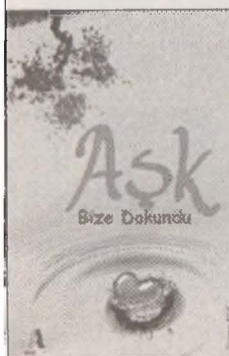
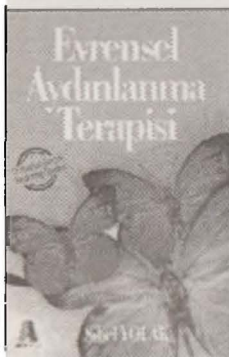
AYSEL- Haklısınız Doktor Bey...

Onlar odayı boşaltırlarken,
final müziği başlar. Mustafa'nın,
arkalarından bakan gözleri
üzerinde, resim donar ve
"Son" yazısı çıkar.

SON

Farklı, sıradışı kitaplar için...

**bir dergi okuyun
hayatınız değişsin**

HER AY
ÜCRETSİZ
KİTAPLAR

EMOYONLAR İLE ALGILAMA KİMLİK SİGNEJİRLERİNİN ALGILAMA SİGNEJİRLERİ

Türkiye'nin En İyi Gelişim Dergisi
Genç Gelişim

www.genccgeliyim.com

NLP ile

10 günlük
huzur ve dinginlik
programı

**CHAKRA BAŞKANI
ABDULLAH
GÜL
NASH
BAŞARDI?**

**THE SECRET'in
YAZARI
RHONDA
BYRNE'nin
SIRRI**

**PARAKETİ'NİN
BÜYÜLEYİCİ
ve SIRADISI
BAŞARI
ÖYKÜSÜ**

YEREL YEREL
SARAYI
PARKI
SARAYI

GENÇLİK
GENÇLİK
GENÇLİK

GENÇLİK
SARAYI
GENÇLİK

GENÇLİK
SARAYI
GENÇLİK

GENÇLİK
SARAYI
GENÇLİK

**Başarı Taktikleri
Liderlik Stratejileri**

NLP ve Hipnoz

Yabancı Dil Öğrenme

Vücut Dili

Kişisel İmaj

İş Hayatında Başarı

Adil Maviç Yazar
Kitapları Okumaya Başlayın

Sibel Yolak Yazar
Fenat Kapalı İki Kere Çalınır

Niyazi K. Eres Yazar
Görünüşünüzü Değiştirin

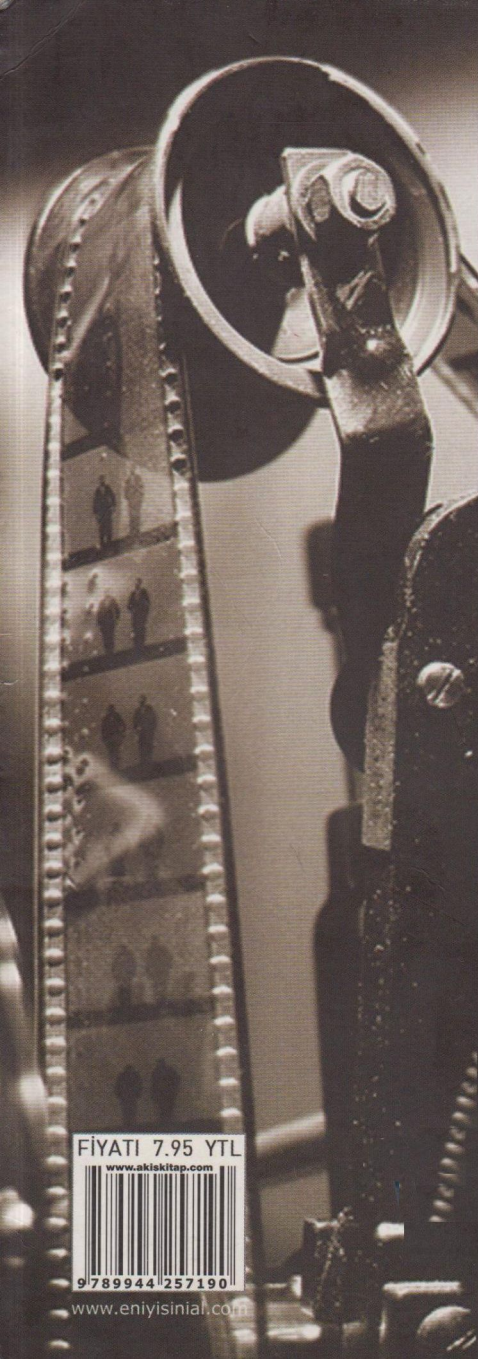

YASAMA İŞİK TUTANLAR

YATNAKLARI UZMANINDAN İK DERSLERİ ve ÖĞÜTLERİ

bilgi için; 0212 252 8 005

www.genccgeliyim.com

Türk Sinemasında, tarih boyu en fazla film çekenler arasında bulunan ve Yeşilçam'ın en pratik yönetmenlerinden biri olarak gösterilen Oğuz Gözen'den sürpriz bir kitap daha elimizde: "Senaryo Nasıl Yazılır?"

Bu çalışmasında Gözen, yüz elliye yakın film çekmiş, çoğunun senaryolarını yazmış biri olarak, hem pratik senaryo yazmanın tekniğini gösteriyor, hem piyasanın sorunlarına değiniyor, hem de biraz nostalji yapıyor.

Kitapta, biri komedi, diğeri dram olmak üzere iki de senaryo yer alıyor.

FİYATI 7.95 YTL

www.akiskitap.com

9 789944 257190

www.eniyisinial.com

EVİMİZDEKİ OKUL
HER EVE BİR OKUL
DESTEKLİYORUZ